

Maand van Maria voor religieuzen

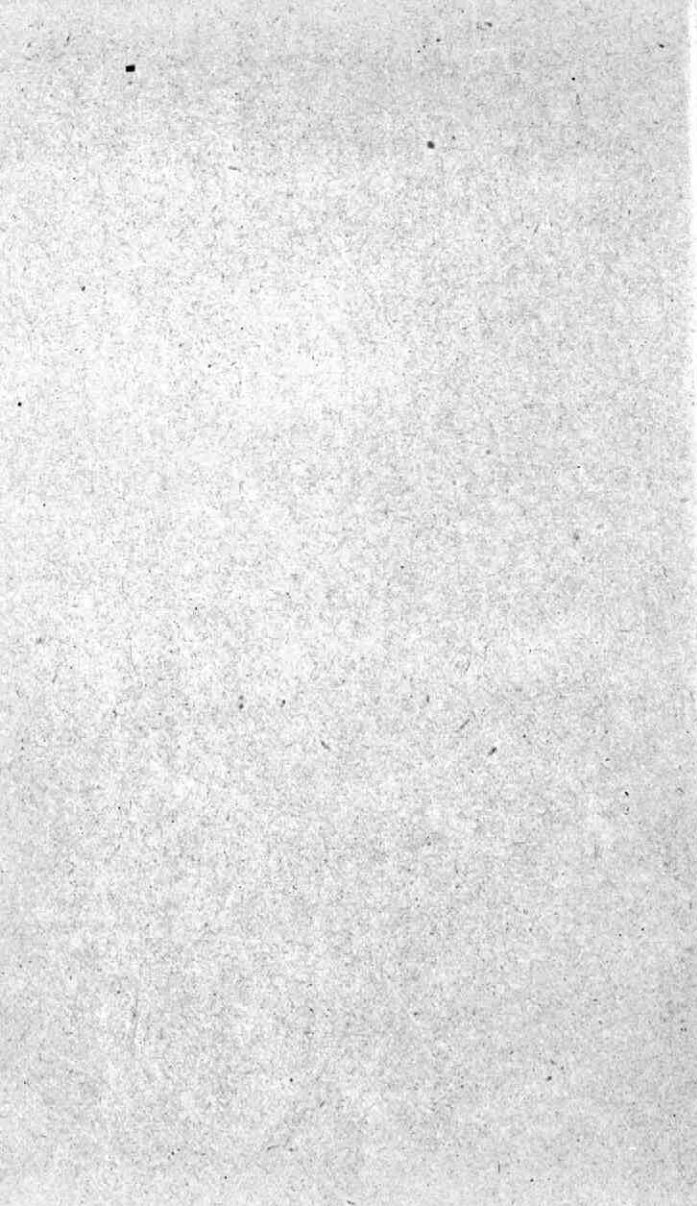
<https://hdl.handle.net/1874/236308>

Vak 87

200

mm 13276

V. 87
200

MAAND VAN MARIA

2

VOOR

RELIGIEUZEN.

Naar het Fransch

VAN

L. S. S. — Pr.

DOOR

J. D. B, s. J.

BRUSSEL,

H. Vos,
Boekhandelaar.

's HERTOGENBOSCH,

W. van Gulck,
Uitgever.

1878.

IMPRIMATUR.

HAAREN, 28 Martii 1878.

J. CUYTEN libr. cens.

INLEIDING.

Het is troostvol voor den waren christen, te midden der onverschilligheid, die zich van zoovele harten heeft meester gemaakt, en bij al de beroeringen, welke de geest des kwaads in de wereld verwekt, den wonderbaren voortgang te aanschouwen, dien de godsvrucht tot de Allerheiligste Maagd dagelijks maakt. Wanneer toch, sedert het begin der Kerk, heeft Maria meer eerbewijzingen ontvangen? Wanneer werd zij gediend door kinderen, die ijverzuchtiger waren op hare eer?

En wat mag men niet verhoplen van haar, die den overwinnaar der hel ter wereld heeft gebracht, die den kop der helleslang heeft vertreden, en die door God zelf is aangesteld als de uitdeelster zijner onuitputtelijke genadeschatten?

Bij die algemeene beweging nu, waardoor de harten der geloovigen tot Maria worden gevoerd, mogen de religieuzen voorzeker niet achter blijven. Zij moeten uitmunten door vurige godsvrucht tot Maria, zij, de meest beminde kinderen dier Moeder van liefde, en uitgelezen bruiden van Jesus, haar goddelijken Zoon.

Zij moeten op bijzondere wijze Maria beminnen en vereeren. Zij, het uitstekendste gedeelte van de Kerk Gods, moeten vooral voor die Kerk, door de machtige voorspraak der allerheiligste Maagd, genade en bescherming afsmeeken, in de groote noodwendigheden, waarin zij verkeert.

Gaat dan tot de Dochter van den grooten Koning, gij, die haar zoo dierbaar zijt. Gaat tot Maria, gij, die haar op bijzondere wijze zijt toegewijd, die zoovele trekken van gelijkenis met haar hebt, en zoo groote macht op haar hart uitoefent. Vereert haar alle dagen

uws levens, maar vooral gedurende die schoone maand, welke haar toegewijd is.

Hoe groot moet gedurende de maand van Maria de ijver der religieuzen niet zijn? Alle ware kinderen der Kerk zijn om den troon van Maria geschaard om haar te vereeren, hunne liefde te betoonen, en hare voorspraak in te roepen. En Maria is meer dan ooit geneigd zich moeder van liefde en barmhartigheid te toonen, door vurige gebeden voor ons bij God tusschen beide te treden. Alles moet onzen ijver opwekken, ons vertrouwen verlevendigen.

Gij, bruiden des Heeren, nadert dan tot den troon van genade bidt met uwe broeders, bidt niet slechts voor u zelve, maar ook voor anderen, voor de geheele heilige Kerk, opdat zij moge zegevieren over hare vijanden, opdat de wonden haar toegebracht door zoovelen, die zij in haren schoot heeft gevoed, worden genezen, en de standaard van Hem, aan wien gij u op bijzondere wijze gewijd hebt, met nieuwen luister moge schitteren.

Nadert tot Maria, gij, die zoo groote macht op haar moederhart uitoefent; nadert met vurigheid en kinderlijk vertrouwen, en de aarde zal door Maria wederom met den hemel worden verzoend.

Behalve die algemeene gunsten, welke gij zult doen nederdalen over de heilige Kerk, wanneer gij met ijver de oefeningen der maand van Maria verricht, zult gij ook kostbare genaden voor u zelve verkrijgen. „Ik bemijn hen, die mij beminnen” zegt de Heer. Zoo is het ook met de allerheiligste Maagd Maria. Ook zij bemint diegenen, welke haar beminnen, en daar het aan de ware liefde eigen is, zich door daden te toonen, zal ook Maria hare beminde kinderen met gunsten overladen, zij zal u haar en haren Zoon waardig maken, u geleiden op den weg der volmaaktheid, u onder haren moederlijken mantel beschermen tegen al uwe vijanden, en u onder hare hoede den eeuwigen hemel binnen voeren.

De viering van de maand van Maria heeft te Rome een aanvang genomen. De heiligste vruchten, die zij voortbracht, bewogen Paus Pius VII om dezelve met toevoeging van de schatten der Kerk te begunstigen.

Bij twee verschillende breven vergunde hij de volgende aflaten, toepasselijk op de zielen in het vagevuur:

1. Een vollen aflaat, te verdienen op een dag, dat men te communie gaat, voor al degenen, die elken dag der maand Mei de allerheiligste Maagd zullen vereeren, hetzij in het openbaar, hetzij in het bijzonder, door eenige eerbewijzingen, godvruchtige oefeningen, gebeden of godsdienstige werken.

2. Een aflaat van 300 dagen voor elken dag der maand.

Overal waar de maand van Maria gevierd wordt (en waar wordt zij thans niet gevierd?) versiert men prachtig het altaar of ten minste het beeld van de allerheiligste Maagd. Daar verzamelen zich de geloovigen, om de Moeder Gods te vereeren, hare deugden te overwegen, hare bescherming af te smeeken, en haren lof te zingen.

Men begint de oefeningen der maand met het zingen van den „Veni Creator,” en van eenigen lofzang ter eere van Maria, en men eindigt met eene algemeene communie en een plechtig lof.

Om meer voordeel uit deze godvruchtige oefening te trekken, zal het goed zijn zich daartoe voor te bereiden, door den laatsten dag van de maand April in grootere ingetogenheid door te brengen, en de bijzondere genaden en gunsten te overdenken, die men door de voorspraak der Moeder Gods wil bekomen.

Men moet niet vreezen te veel te vragen; want de goedheid en de macht van Maria zijn groot; zij is immers de Moeder van God en onze Moeder.

Elken morgen, bij het ontwaken, zal men zich aan de allerheiligste Maagd opdragen, en van tijd tot tijd gedurende den dag het besluit vernieuwen, van in vereeniging met haar te handelen. *Per Mariam, cum Maria, in Maria.* Door Maria, met Maria, in Maria.

Men zal dikwijls door schietgebeden zijn hart tot Maria verheffen, en zich toeleggen, om met meer dan gewonen ijver de gebeden te storten, die men ter harer eer pleegt te verrichten; zoo als: „de engel des Heeren, den Rozenkrans enz.

Elken dag zal men de kapel of het beeld van de allerheiligste Maagd ten minste eenmaal met een bezoek vereeren, en dan vooral

haar zeggen , wat men door hare tusschenkomst wenscht te verkrijgen , haar zijne noodwendigheden blootleggen , die der heilige Kerk enz. enz. Op het einde zijn eenige gebeden toegevoegd , met aflaten verrijkt , en daarom bijzonder aanbevelenswaardig.

Er zijn nog andere zeer nuttige en gemakkelijke oefeningen ; zooals elken dag , of ten minste 's zaterdags eene lichte versterving doen , van tijd tot tijd gedurende de uitspanning over de allerheiligste Maagd spreken , haar beeld bij zich dragen , enz.

Voor deze oefeningen en vele andere dergelijke , die de liefde tot Maria hare kinderen inboezemt , is het goed , dat iedereen zijne godsvrucht volge , onder leiding altijd der gehoorzaamheid.

Bij het einde van de maand van Maria , zal men al zijne goede voornemens vernieuwen , zich geheel en al aan Maria toewijden , en vast besluiten , van altijd als een waardig kind van Jesus en Maria te leven.

OP DEN VOORAVOND

VAN DE

MEIMAAND.

Voorbereiding tot de oefeningen der maand van Maria.

OVERWEGING.

*Ego mater pulchrae dilectionis... Transite ad me omnes
qui concupiscitis me, et a generationibus meis implemini.*

*Ik ben de moeder der schoone liefde. Komt allen tot mij,
die mij met vurigheid begeert, en verzadigt u met de vruchten,
die ik voortbreng. Eccli: XXIV.*

Maria roept heden hare kinderen aan den voet harer altaren. Zij opent de schatten van genade en deugd, die de Heer in haar hart heeft uitgestort, en noodigt ons uit, dat wij tot haar zullen naderen, om ons door die schatten te verrijken. „Komt, roept zij ons toe, komt gij „die mij vuriglijk begeert, gij die mij van harte bemint, „en verrijkt u met de goederen, die in mij overvloeien; „verzadigt u met de kostbare vruchten, welke ik voort- „breng.” Zoo spreekt Maria tot allen. Maar zijn deze

woorden niet meer bijzonder tot de maagden gericht, die zij zelve tot haar gevolg heeft uitgekozen, die zij in hare liefde heeft opgewekt, om haar in hare maagdelijke reinheid en alle overige deugden na te volgen?

Gaan wij derhalve tot onze Moeder, beschouwen wij met een levendig geloof dit meesterstuk van den almachtigen God; roepen wij met een onbeperkt vertrouwen de voorspraak in dier barmhartige Moeder; dragen wij ons met eene kinderlijke liefde aan Maria op; wijden wij ons met vernieuwden ijver toe aan haren dienst, en vereenigen wij ons in den geest met al de vurige zielen, die heden de oefeningen der maand van Maria beginnen.

BEMERKINGEN.

1°. Alle christenen moeten godsvrucht hebben tot Maria, allen zouden zich gedurende deze schoone maand rondom haar beeld moeten vereenigen, om haar hunne liefde en eerbied te betoonen, hare grootheden te viëren, hare deugden te eeren, door haar genaden af te smeeken.

Zijn inderdaad niet allen hare kinderen? Heeft zij niet allen in smarten gebaard, toen haar goddelijke Zoon haar aan den voet van het kruis, stervende toesprak: „Vrouw, ziedaar uw Zoon.” Welnu, het betaamt een welgeaard kind zijne moeder met de teederste liefde te beminnen, in haar gezelschap behagen te vinden, haar zijne liefde te betoonen, hare goedheid te loven, hare verdiensten te verheffen. Maar vooral op den feestdag van haar, die hun het leven geschonken heeft, verdubbelen de kinderen hun

ijver om haar te loven, en de gevoelens, waarmede hunne harten vervuld zijn, te openbaren; dan geeft zich de liefde hunner harten op eene bijzondere wijze lucht.

Is dat de handelwijze, zijn dat de gevoelens van welgeaarde kinderen jegens haar, die hunne moeder is volgens de natuur; wat moeten wij dan niet doen, welke moeten onze gevoelens niet zijn jegens Maria, die onze moeder is volgens de genade?

Zoover de hemel boven de aarde is, zoover is Maria boven de gewone moeders verheven. Zij, door God uitverkoren tot de verheven waardigheid, om de moeder van zijn eenigen Zoon te worden, en ons beminnende meer dan eene moeder haar kind beminnen kan.

Vieren wij derhalve het feestgetij onzer hemelsche Moeder, en doen wij ons best om het op waardige wijze te vieren. Wij danken U, o Jesus, dat gij uwe getrouwe dienaars hebt opgewekt, om deze schoone maand aan de vereering van Maria te wijden. Wij bidden u, dat wij dezelve met zooveel ijver mogen doorbrengen, dat wij verdienen verzaaidig te worden door de heerlijke vruchten, welke de Moeder der schoone liefde hare kinderen aanbiedt.

2. Als kinderen der heilige Kerk zijn wij kinderen van Maria; maar wij zijn het nog meer bijzonder als religieuzen. Aan Maria toch zijn wij naast God de genade onzer heilige roeping verschuldigd. Is zij het niet, die het goede zaad, bij den heiligen doop in ons hart gelegd, heeft bewaard en doen opgroeien? die, als de wereld en onze driften het dreigden uit te rukken, het heeft beschermd en behouden? die, na lange jaren van aanhoudende zorgen, de banden

verbroken heeft, die ons beletten het religieuze leven in te treden? die ons in dit huis heeft geleid, waarvan zij de Moeder is? die ons door de heilige banden der religieuze beloften innig met haren Zoon heeft vereenigd? Maria is dus onder dubbelen titel onze Moeder.

O Moeder, vol van genade, maak dat wij door onzen eerbied, door onze liefde, door onze getrouwheid in uwe voetstappen te volgen, ons uwe ware kinderen betoonen. Gij telt vele getrouwe dienaren onder de kinderen der heilige Kerk, vele ijverige zielen, in wie gij uw welbehagen schept; mogen wij u des te meer behagen, naarmate wij meer uwe moederliefde hebben ondervonden.

VOORBEELD.

De heilige Benedictus en de heilige Scholastica.

Sinds de allerheiligste Maagd, in diepen ootmoed, zich de dienstmaagd des Heeren verklaard heeft, op het oogenblik zelf dat de heilige Geest haar tot de waardigheid zijner Bruid verhief, hebben alle geslachten als om strijd zich hare dienaren verklaard. De eerste van al de dienaren van Maria was Jesus zelf, van wien geschreven staat, dat Hij aan zijne Moeder onderdanig was. *Et erat subditus illis*. En alle heiligen van alle tijden en plaatsen hebben Jesus hierin nagevolgd. Onder de heiligen zien wij vooral de Ordestichters uitmunten. En moest dat zoo niet wezen? De religieuzen, gelijk wij gezien hebben, zijn meer dan de gewone christenen verplicht Maria te beminnen en te eeren; de heilige Ordestichters zijn door God uitverkoren, om aan hunne geestelijke kinderen, den geest mede te deelen, die hen moet bezielen, daarom moeten zij zelve noodzakelijk uitmunten in godsvrucht tot Maria.

Dit zien wij dan ook onder anderen in den heiligen Benedictus

en de heilige Scholastica. Van hunne kindsche jaren af boezemde God hun liefde in voor Maria, en een kinderlijk vertrouwen op hare moederlijke bescherming. Al den tijd, dien de heilige Benedictus te Rome doorbracht, dat is, van zeven tot veertien jaren, ging hij dagelijks een harer beelden, hetwelk men nog bewaart, bezoeken. Geheele uren bracht hij daar in het gebed door, en Maria gewaardigde zich aan den gelukzaligen Alanus de la Roche te veropenbaren, dat de Heilige zijne verheffing in de Kerk en den glorieijken titel van Aartsvader der Kluizenaars van het Westen aan zijne groote godsvrucht tot haar, en aan de getrouwe vereering haar bewezen, verschuldigd was.

In het leven van de heilige Scholastica lezen wij, dat in haar, nadat zij zich onder de geestelijke leiding van haren broeder, den heiligen Benedictus, gesteld had, de teedere godsvrucht, welke zij van hare vroegste jaren af voor Maria had gekoesterd, merkelyk aangroeide; dat zij uit het vertrouwen op die goddelijke Moeder nieuwen moed schepte, en dat hare liefde tot God van toen af zoo hevig werd, dat haar zwak lichaam er schier onder bezweek.

De godsvrucht van den heiligen Benedictus en van de heilige Scholastica tot de Koningin en de Moeder der maagden is onder hunne kinderen blijven voortleven. Geen heilige hunner orden, ja, geen waar Benedictijn of Benedictines, die geene teedere liefde voor Maria gehad heeft.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, cujus nomen divinis benedictionibus et gratis refertum est.

Wees gegroet, Maria, gij, wier naam vol van genaden en hemelsche zegeningen is. H. Meth.

VOORNEMEN.

Altijd getrouw zijn aan de godsvrucht tot Maria.

EERSTE DAG.

Voorbereiding der allerheiligste Maagd tot het goddelijk Moederschap.

ROEPING TOT HET CHRISTENDOM.

OVERWEGING.

Elegit eam Dominus in habitationem sibi.

De Heer heeft haar tot zijne woonstede verkozen.

Ps. cxxxI. 13.

God, die van alle eeuwigheid den val van het menschelijk geslacht had voorzien, had tevens besloten barmhartigheid te oefenen, en den mensch een Verlosser te schenken; en omdat de zonde door eene vrouw in de wereld zoude komen, wilde hij ook in zijne wijsheid, dat eene vrouw het werktuig zou zijn van het geheim der verlossing. Die vrouw was Maria. Daar zij door den Heer voorbeschikt was, om zijn Woord, het beeld zijner zelfstandigheid te baren, schonk Hij haar ook die volheid van genade en die groote volmaaktheid, welke zoo verheven waardigheid betaamde. Van toen af schitterde zij voor het aanschijn der allerheiligste Drievuldigheid in al den glans der deugden, die haar zouden versieren. Van toen af werd zij de spiegel van rechtvaardigheid, waarin de eeuwige God zijn welbehagen vond.

Werpen wij ons voor de voeten van Haar, in wie God, om hare verheven schoonheid, zijn welbehagen vindt;

vervullen wij jegens haar onze plichten van lof en eerbetoon, en opdat onze eerbewijzingen waardig mogen zijn, om haar aangeboden te worden, vereenigen wij ons met de drie aanbiddelijke Personen der allerheiligste Drievuldigheid.

BEMERKINGEN.

1. Dezelfde God, die van alle eeuwigheid Maria had uitverkoren, om de Moeder van zijn eenigen Zoon te worden, heeft ook ons in zijn eeuwig raadsbesluit voorbeschikt, om de tempels van zijn Geest, de ledematen van Jesus Christus, zijne kinderen en erfgenamen zijns koninkrijks te worden.

Al die voorrechten werden ons in het heilig doopsel geschonken. De priester stortte toen het gewijde water op onze hoofden, en te zelfder tijde ging de hemel open, de duivel werd uit onze harten, waar hij heerschte, verdreven, en de Trooster, de heiligmakende Geest, nam aanstonds zijne plaats in. De Kerk opende haren schoot om ons te ontvangen, en wij werden één ligchaam met Jesus Christus, haren goddelijken Bruidegom. Het leven volgde in ons op den dood. Wij werden deelachtig aan de goddelijke natuur.

Welk wonder! Welke verhevenheid! Welke onbegrijpelijke waardigheid! Welke goedheid van den oneindigen God, dat hij ons tot zoo uitstekende genade heeft voorbeschikt!

Betuigen wij Hem daarvoor onze erkentelijkheid; noodigen wij alle bewoners van het hemelsch Jerusalem uit, om hunne dankzeggingen bij de onze te voegen.

2. Te zelfder tijde dat de hemelsche Vader ons tot zoo verheven waardigheid voorbeschikte, deelde Hij ons van de schatten zijner genade mede in evenredigheid aan de oogmerken, die wij moesten vervullen, en aan de plichten, die er uit voortvloeien.

Die bijstand, door zijne oneindige milddadigheid aan onze zwakheid verleend, is zeer groot, zeer krachtig. De ondervinding heeft het ons geleerd. Hoe vele verlichtingen, hoe vele goede bewegingen en opwekkingen hebben wij niet ontvangen? Wie van ons zou al de genaden kunnen opnoemen ons ten deele geworden, sinds wij door den heiligen doop in de Kerk getreden zijn.

Maar stellen wij ons hier eene vraag.

Van alle eeuwigheid heeft God behagen kunnen scheppen in het gebruik, dat Maria zou maken van de uitstekende gunsten, die Hij haar schenken zou; is het ook zoo met ons geweest? Oordeelen wij daarover naar onze werken, en onderzoeken wij daartoe ons voorgaande leven. Hebben wij nooit de genade vergeefs ontvangen? Hebben wij er het gebruik van gemaakt, dat de Heer het recht had er van te verwachten? Of zijn wij die onvruchtbare aarde, die, dikwijls door den regen des hemels bevochtigd, nogtans slechts distels en doornen voortbrengt? Zijn wij waarlijk christenen, en *verrichten wij de werken van onzen hemelschen Vader?*

O gij, die altijd getrouw geweest zijt in het opvolgen van de bewegingen des heiligen Geestes, gij, die niet opgehouden hebt *van deugd tot deugd op te klimmen*, tot dat gij *tot de mate des ouderdoms van de volheid van Jesus*

Christus gekomen waart, gij, onze goede Moeder, heb medelijden met uwe kinderen. Wij smeeken u, dat gij voor ons wilt bidden, opdat wij door uwe voorspraak de vergiffenis onzer onachtzaamheden mogen verwerven, en tevens de genade, om in het vervolg aan de goddelijke inspraken volmaakt te beantwoorden.

VOORBEELD.

De eerwaardige Moeder Mechtildis van het heilig Sacrament, instelster van de gedurige Aanbidding 1698.

De eerwaardige Moeder Mechtildis van het heilig Sacrament, aan wie wij de instelling van de Gedurige Aanbidding verschuldigd zijn, moet onder de Heiligen gerekend worden, die de innigste godsvrucht hebben gehad tot de allerheiligste Maagd Maria. Van hare teederste kindsheid af schepte zij er behagen in Maria aan te roepen, zich onder hare bescherming te stellen, haar te vereeren. Zij verliet de wereld in den ouderdom van 17 jaren, om in eene Orde te treden, die zich vooral tot doel stelde, Maria te eeren. Toen zij de Instelling van de dochters van het allerheiligste Sacrament had opgericht, verkoos zij de Koningin des hemels, om er de Koningin, de abdis, de altijddurende overste van te zijn; en zij wilde, dat die keus aan het hoofd der registers van haar huis zou vermeld staan. Haar geheel leven, hare schriften, de oefeningen, die zij in hare Orde ingesteld heeft, alles getuigt van hare liefde en hare kinderlijke vereering van Maria. Zij ontving van haar eene menigte genaden en de zeldzaamste gunsten. Gedurende haar eerste noviciaat te Bruijères, werd de gemeente door eene zeer ernstige besmettelijke ziekte aangetast; de religieuzen bezweken de eene na de andere, en de jeugdige novice bleef weldra alleen over, om de zieken op te passen, en in alles te voorzien. Zij deed het met dien ijver, die liefde, die voorzichtigheid en geschiktheid, welke al hare werken vergezelden. Maar ééne zaak bedroefde haar; namelijk, dat zij van

allen geestelijken bijstand beroofd was, niemand had, aan wien zij haar hart kon openbaren en eenigen raad vragen, en dat zij nauwelijks den tijd vond, om des zondags de heilige Mis bij te wonen. Daardoor verviel zij in een staat van groote onsteltenis, vrees en inwendige droefheid. De duivel trachtte zelfs haar een afkeer in te boezemen van den staat, dien zij omhelsd had, en spijt van dien te zijn ingetreden. Op het punt van onder hare kwellingen te bezwijken, ging zij zich nederwerpen voor een beeld der allerheiligste Maagd, en zeide haar in de benauwdheid harer ziel: „O allerheiligste Maagd! „zoudt gij mij dan hier hebben gebracht, om mij te laten verloren „gaan? Ware het niet beter, dat ik in de wereld gebleven was, „indien ik in het religieuze leven de middelen niet vind, om u met „meer ijver en heiligheid te dienen?” Zij smeekte vervolgens, dat zij zich zou gewaardigen hare Meesteres te willen zijn. Haar gebed werd verhoord. Maria verdreef aanstonds de droefheid, waardoor hare getrouwe dienaress werd gekweld, vervulde haar hart met zoeten troost, en oefende van dien dag af de bediening van meesteres der novicen jegens haar uit. In gevorderden ouderdom bekende Moeder Mechtildis meer dan eens, dat zij al het licht, wat zij uit de overweging putte, aan Maria verschuldigd was. Die bekentenis baart geene verwondering, wanneer men de geschriften der eerwaardige Moeder leest. Men vindt daarin zulke verhevene gevoelens, zulke uitgebreide kennis, en diepe gedachten, dat het duidelijk blijkt, dat die uitverkoren ziel door een bovennatuurlijk licht werd bestraald. Bovenal munt door schoonheid uit, wat zij zegt van de genade des heiligen doopsels. In een geschrift, dat zij opgesteld heeft voor Mevrouw de Chateauvieux, hare geestelijke dochter, verheft zij zich tot de verhevenste beschouwingen, en doorgrondt de geheele diepte der verplichtingen, die de roeping tot het christendom oplegt. Zij raadt haar aan de beloften des heiligen doopsels jaarlijks te vernieuwen, en stelt te dien einde het volgende formulier op, waarvan wij ons op dezen dag kunnen bedienen.

„O Jesus, mijn Heer en mijn God, ootmoedig voor uwe voeten neergekniel, aanbid ik U als den aanvoerder, dien ik moet volgen

en in alles nastreven, ingevolge de openbare en plechtige belofte, die ik bij mijn heilig doopsel gedaan heb. Ik heb toen door den mond van mijn peter en meter beloofd, den duivel, zijne ijdelheid en zijne werken te verzaken, en mij aan U alleen te hechten. Ik heb mij verbonden altijd in U te blijven, U altijd aan te hangen als mijn Opperhoofd, slechts één met U uit te maken, gelijk de ledematen van een zelfde lichaam één uitmaken met het hoofd, dat hen bestiert. Ik heb openbare belijdenis gedaan van één leven, één geest, één hart, één ziel, één wil, één gedachte, één neiging, één zelfde toewijding aan God met U te hebben; en bijgevolg heb ik openbare belijdenis gedaan van uw leven, van uw geest, van uwe ootmoedigheid, uwe liefde, uwe zuiverheid, uwe gehoorzaamheid en al uwe deugden. O hoe heilig en goddelijk is die belijdenis! hoe heilig en goddelijk moet dus mijn leven zijn! Helaas, mijn Jesus, waarom is mijn leven zoozeer in strijd geweest met de verbintenis, die ik heb aangegaan? Hoever ben ik van de gelijkvormigheid met U verwijderd? Hoe heb ik uwe genade vruchteloos doen zijn, uwe gaven ontheiligt door hoogmoed, door ijdelheid, door het behagen, dat ik in de schepselen en in mij zelve heb genomen! Hoe groot is mijne boosheid, van uwe uitstekende gunsten zoo dikwijls te hebben misbruikt, U uwe eer te hebben ontnomen, uw kostbaar bloed met de voeten te hebben vertreden.

Vergeef mij, o mijn aanbiddelijke Jesus! mijn goddelijke Zaligmaker geef voor mij herstelling aan den hemelschen Vader! Bied Hem ter voldoening voor zoovele beleedigingen al de eere aan, die Gij Hem gedurende uw heilig leven bewezen hebt, door zoo getrouw te blijven aan de belofte van gehoorzaamheid, die Gij Hem op het oogenblik uwer menschwording gedaan hadt. O Jesus sta mij toe, in vereeniging met de liefde en de volmaakte gevoelens, die Gij toen hadt, nu door mij zelve te doen, hetgeen ik door anderen gedaan heb, toen ik in de heilige Kerk ben getreden. Ik kom voor uwe voeten de beloften mijns doopsels vernieuwen. Om uwen geest te erlangen, en om uwe oneindige liefde, verzaak ik voor altijd den duivel, de zonde, de wereld en mij zelve. Ik geef mij aan U, o

mijn Zaligmaker, om voor altijd slechts één met U te zijn, één in geest, één in hart, één in leven. Ik geef mij aan U, om nimmer mijn wil te doen, en van uw wil mijne spijs te maken. Ik geef mij aan U, ik verbind mij met U, ik wijd mij aan U toe in den staat van slavernij. Ik wil uwe slavin zijn, o mijn God, en de slavin van allen uit liefde tot U.

O goddelijke Jesus, geef, smee ik U door uwe groote barmhartigheid, dat ik getrouw moge blijven aan de verbintenis, die ik hernieuwd heb; dat ik het geluk moge hebben die al de dagen mijns levens te volbrengen; of liever volbreng ze zelf in mij in al de volmaaktheid, welke Gij verlangt, en tot glorie van uwen hemelschen Vader. Amen.”

VERZUCHTING.

Ave, Maria, filia praedilecta Patris aeterni.

Wees gegroet, Maria, welbeminde dochter van den eeuwiggen Vader. H. Laur. Just.

VOORNEMEN.

Met den heiligen Apostel Paulus het verledene vergeten, en het toekomstige vurig verlangen.

Elk jaar de doopbeloften vernieuwen.

TWEEDE DAG.

Voorzienigheid Gods over de heilige Maagd

ROEPING TOT DEN RELIGIEUZEN STAAT.

OVERWEGING.

Opus grande est: neque enim homini praeparatur habitatio, sed Deo.

Het geldt een groot werk: want niet voor een mensch, maar voor God moet eene woonstede bereid worden. Paral. XXIX. 1.

Men kan de grootte van een werk beoordeelen naar de mate en den duur der toebereidselen, die het vereischt. Bedienen wij ons van dien regel, om de verhevenheid van de roeping der heilige Maagd naar waarde te schatten. Beoordeelen wij de gedachte, die God zelf heeft over de bestemming, waartoe Hij haar roept, naar de zorgen, die de goddelijke Voorzienigheid aan hare voorbereiding besteed heeft.

Van het begin der wereld af, en alle eeuwen door, zien wij den Eeuwige, den Almachtige met Maria bezig. Spreekt Hij tot den mensch na zijne zonde, het is om hem de vrouw aan te kondigen, die eens *den kop der slang zal verpletten*. Redt Hij Noë van den algemeenen zondvloed, maakt Hij later een verbond met Abraham, waakt Hij als een Vader over de kinderen van Juda, wordt David de gezalfde des Heeren; het is alles om Maria. Zij is gelijk de Messias, *de verwachting der volken*. Geheel de wereld heeft de oogen op *den stam van Jesse* gevestigd,

en verwacht met ongeduld, dat die zoo lang beloofde *bloem* zal uitbotten.

God gebruikt 4000 jaren, om de geboorte van Maria voor te bereiden; en als de tijd daar is, verkiest Hij onder Davids afstammelingen twee echtgenooten, die waardig zijn de Moeder van Zijnen Zoon ter wereld te brengen. De ontvangenis, de geboorte, de kindsheid dier gezegende Maagd, alles is wonderbaar. En zoo bereidt God haar tot het grootste aller wonderen.

Aanbidden wij de goddelijke Voorzienigheid over Maria, en wenschen wij haar geluk met hare grootheid. Vereenigen wij onze hulde met die, welke de oudvaders en de rechtvaardigen van het oude verbond, aan die waardige erfename der beloften hebben bewezen.

BEMERKINGEN.

1. *Wie denkt gij dat dit kind zal wezen?* riepen de joden uit bij de geboorte van den heiligen Joannes-Baptist. Had men die vraag ook niet kunnen stellen bij de geboorte van ieder van ons? Wat waren Gods gedachten groot over ons! Wat was zij verheven, de bestemming, waartoe God ons riep! Is er na den priester iets verhevener in Gods kerk dan de religieus?

Het is voorzeker groot een kind der kerk te zijn, en door de wateren des doopsels herboren te wezen. Wij hebben gezien, dat de roeping tot het christendom, dat de voorrechten, die er uit voortvloeien, iets goddelijks hebben. Maar welke moeten onze gevoelens niet zijn,

wanneer wij bedenken, dat die heilige roeping slechts een middel was in de raadsbesluiten van God, om ons tot eene andere, nog veel uitmuntender roeping te brengen? Wat zal men zeggen van den eindpaal zelf, dien een reiziger vurig verlangt te bereiken, wanneer de weg, die hem er heenleidt, al zijne bewondering wekt, al zijne gedachten te boven gaat?

2. De Heer heeft zich niet te vrede gesteld met ons in het christendom te doen geboren worden. Uit zoovele christelijke huisgezinnen, heeft Hij, om ons op te voeden, een dier bevoorrechte huisgezinnen uitgekozen, waar zijn naam meest wordt verheerlijkt. Hij heeft ons uitverkoren, boven onze broeders en zusters, boven allen, die ons omringen.

Van onze kindsheid af heeft Hij ons *met zijne liefde als met een schild bedekt*, om ons tegen de schichten van onzen vijand te beschutten; Hij heeft voor ons *als voor zijn oogappel zorg gedragen*, Hij heeft niet opgehouden door zijne bijzondere liefde voortdurend over ons te waken.

Brengen wij ons te binnen die natuurlijke neiging tot godsvrucht, die ongerustheid in het kwaad, die begeerte naar het goede, die teedere vermaningen der genade, die zoetigheden, welke de goede God ons in de deugd deed smaken, gelijk eene teedere moeder, die den rand van het glas, dat zij haar kind aanbiedt, met honig bestrijkt.

Waarom zoovele zorgen? waarom eene zoo bijzondere Voorzienigheid? Het was, omdat *de Almachtige groote*

dingen in ons wilde verrichten, en omdat Hij ons, gelijk Maria, tot eene verhevene bestemming riep. Hij wilde, dat wij eens gezegend zouden zijn, onder alle dochters van Sion. Hij wilde van ons vorstinnen maken van zijn hof, en Bruiden van zijn eenigen Zoon. *Het was een groot werk, opus grande est.* Begrijpen wij al de grootheid en uitmuntendheid onzer heilige roeping?

De kerk is de dierbaarste en *eenige bruid* van Jesus Christus, *zijne welbeminde, zijne schoone, zijne duive*, voor wie Hij al zijn bloed heeft vergoten. De religieuze orden zijn de edelste deelen van het groote lichaam der Kerk. Zij zijn, zooals de heilige Hieronymus zich uitdrukt, als kostbare edelgesteenten te midden van den schat der heilige kerk, waarop zij den heerlijksten glans afwerpen. Zij zijn, zegt de heilige Gregorius van Nazianze, de kostbare paarden van dien tempel, waarvan Christus de grondslag en de hoeksteen is. Na den priester is er niets verhevener op aarde dan de religieus; niemand die eene nauwere vereeniging heeft met Jesus Christus.

O God! o wonder! Gij, o Jesus, zijt de eeuwige Zoon van den eeuwigen Vader, en ik ben uwe bruid. O goddelijke goedheid, duizendmaal dank! O Maria, dank God voor mij! Heiligen des hemels, vereenigt u allen met mijne allerheiligste Moeder.

VOORBEELD.

Maria-Amata de Blonay van de orde der visitatie.

Deze heilige religieuze, eene der eerste van de orde der visitatie van O. L. V. was achtereenvolgens overste van de kloosters van

Bellecour, van Antiquaille te Lyon, van Bourges, van Bresse en Annecy. Zij was van hare kindsheid af aan Maria toegewijd, en gedurende geheel haar leven ondervond zij de uitwerkselen harer goedheid, en harer machtige bescherming.

Aan die goddelijke Moeder was zij hare roeping tot het religieuze leven verschuldigd. In den ouderdom van 17 jaren op Kersavond, bad zij voor een beeld der allerheiligste Maagd, en overwoog de aanbidding der herders te Bethlehem. Eensklaps werd zij door een bovennatuurlijk licht bestraald, en meende de heilige Maagd te zien, die haar deze woorden toevoegde: *Mijne dochter, ziehier mijn Zoon, die geheel brandende van liefde, een getrouwe Bruid komt zoeken. Bied u aan, en Hij zal u tot zijne Bruid nemen.*

Maria-Amata gehoorzaamde, en, voor de kribbe nedergekniel, verzaakte zij aan de ijdelheden der wereld, en gaf zich zonder eenig voorbehoud aan Jesus Christus. Van dat oogenblik waren al hare gedachten op het religieuze leven, en op de uitvoering van haar voornemen gevestigd. Zij sprak er over met den heiligen Franciscus van Sales, die, na haar nauwkeurig te hebben onderzocht, haar in haar gemaakt voornemen versterkte, en haar opnam in zijne congregatie, niet tegenstaande de moeielijkheden, die de wereld verwekte, om haar af te brengen van hare heilige roeping.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, sanctificatum Dei templum.

Wees gegroet, Maria, geheiligde tempel van God.

H. Procl.

VOORNEMEN.

Van tijd tot tijd de voortreffelijkheid van de roeping tot het religieuze leven overwegen.

DERDE DAG.

De onbevleete ontvangenis van de allerheiligste Maagd.

RELIGIEUZE HEILIGHEID.

OVERWEGING.

Tota pulchra es, amica mea, et macula non est in te.
Gij zijt geheel schoon, mijne vriendin, en er is geen vlek
in u. Cant. IV. 7.

Daar Maria den Oorsprong zelven der heiligheid in haren schoot moest dragen, betaamde het, dat zij van de zonde gevrijwaard zou wezen: de duivel mocht geen recht hebben op haar, die ter wereld kwam om *hem den kop te verpletten*. In zijn hoogmoed zou hij zich voor God hebben beroemd, indien het hem toegelaten ware geweest, Maria met zijn vergif te besmetten, het eerst op dien troon te zitten, die voor de aanbiddelijke Drievuldigheid opgericht was, voor eenigen tijd de Bruid des heiligen Geestes in bezit te hebben, de woning te bezoedelen voor den Zoon Gods bestemd? Neen, nooit telde de onzuivere geest Maria onder zijne slaven.

Van hare ontvangenis af deed hij vruchteloze pogingen, om dit kind van zegening onder zijne macht te krijgen. Al zijne pogingen waren vergeefs, gelijk op den dag van zijn opstand tegen den Koning des hemels; hij zag zich overwonnen, en ging wrokken over zijne nederlaag in die plaats van duisternis en ondragelijke pijnen, welke God in

zijne rechtvaardigheid voor hem en zijne engelen geschapen heeft.

Glorie zij aan U, mijn God, die nogmaals uw trotschen vijand verwonnen hebt, en glorie zij ook aan Maria, voor wie al de vruchten der overwinning zijn. *Gij zijt geheel schoon*, o dochter van Sion, o gij, *de welbeminde* des Heeren, *er is nooit eenige vlek in u geweest*. Gedoog, dat wij, in vereeniging met de hemelsche Geesten, de eenige getuigen der wonderen uwer ontvangenis, u onze hulde van bewondering, van eerbied en van gelukwensching brengen.

BEMERKINGEN.

1. Maria moest de Moeder van God zijn, en daarom betaamde het, dat zij nooit de slavin was des duivels. En wij, die ook slechts op de wereld zijn, om de bruiden van Jesus Christus te wezen, betaamde het ons ook niet, dat wij onbevlekt en heilig waren, gesloten voor den duivel, alleen open voor den heiligmakenden Geest?

Is het ook zoo met ons geweest? Hoevelen, helaas, zijn er onder ons, die niettegenstaande de overvloedige genaden, die zij ontvangen hebben, het huis des Heeren zijn ingetreden met een geweten, dat duizendmaal door de zonde bevlekt was, met een hart, waarin wij zoo dikwijls den duivel, dien geest van goddeloosheid, van hooftvaardigheid en ontucht plaats hadden gegeven? Ach betreuren wij, betreuren wij bitter de jaren, die wij in de wereld hebben doorgebracht, voor dat wij het religieuze leven hebben omhelsd. Beweenen wij de zonden,

die ons de heiligheid onzer roeping zoo onwaardig hebben gemaakt.

2. Zijn wij het religieuze leven niet ingetreden met een geweten, dat nooit door de zonde besmeurd was, met een hart de verhevene roeping waardig, waartoe wij bestemd waren; dat nu ten minste ons leven volmaakt zij, dat nu ons gedrag beantwoorde aan de verhevenheid van onzen staat.

Onze Heer Jesus Christus heeft voor ons in het bijzonder gedaan, hetgeen Hij gedaan heeft voor zijne Kerk, alvorens haar tot Bruid te nemen. Hij heeft al zijn bloed voor ons vergoten, opdat wij *zonder rimpels en zonder vlekken*, gezuiverd van alle smet, heilig voor zijn aanschijn zonden wandelen. Volharden wij in die heiligheid, welke de kuische Bruidegom der zuivere harten zich gewaardigd heeft ons mede te deelen. Beijveren wij ons, om er dagelijks in toe te nemen. *Er kan geen verbond bestaan tusschen licht en duisternis, tusschen Jesus Christus en Belial.* Indien wij derhalve in de heiligheid niet zouden volharden, indien wij het ongeluk hadden van weer in zonde te vallen, dan zou het verbond niet duurzaam wezen, dat wij met het Woord Gods hebben gemaakt.

Indien wij daarentegen ons Beijveren, om voortdurend voortgang te doen in de volmaaktheid, indien wij in onze gedachten, in onze neigingen, in geheel ons leven de afbeeldselen worden van onzen Heer Jesus Christus, dan zal ook onze vereeniging met onzen goddelijken Bruidegom dagelijks inniger worden, (gelijk de band tus-

schen twee harten dagelijks sterker wordt, wanneer er overeenkomst van genegenheden en karakter bestaat) tot dat wij tot die *eenheid van geest* met Hem zullen gekomen zijn, waarvan de heilige Paulus spreekt, en die als het zaad is der glorie, welke wij met Hem in God in alle eeuwigheid zullen genieten.

O Jesus, Gij de eenige Beminde onzer zielen, wij smee-ken U door de onbevleete ontvangenis van Maria, laat niet toe, dat wij U nog ooit zouden vergrammen.

Bewaar ons in de gevoelens, die ons bezielde bij onze religieuze Professie, en die ook nog op dit oogenblik ons bezielen. Geef, dat wij, vol afschrik van alles, wat U kan mishagen, volgens den raad des Apostels, *ons verwijderen van alles, wat slechts den schijn heeft van zonde*; dat wij, vol ijver voor onzen geestelijken voortgang, *altijd van deugd tot deugd voortstreven*. Alsdan zullen wij uwe liefde waardig zijn, zullen wij beantwoorden aan de heiligheid onzer roeping, en uwe waardige bruiden wezen, gelijk Maria uwe allerheiligste Moeder.

VOORBEELD.

De miraculeuze Medaille.

Menigmaal heeft Maria door buitengewone blijken getoond, dat het haar verlangen is, dat wij haar eeren in het geheim van hare Onbevleete Ontvangenis. En vooral in onze eeuw heeft zij daarvan blijken gegeven.

Op het einde van het jaar 1830, zag, te Parijs, eene novice in eene Congregatie, welke zich bijzonder toewijdt aan den dienst

der armen, onder het gebed, eene schilderij de allerheiligste Maagd voorstellende, zooals zij gewoonlijk onder den titel van Onbevleete Ontvangenis wordt afgebeeld. Hare armen waren uitgestrekt, en uit hare handen schoten schitterende stralen, welke, de eene krachtiger dan de andere, op één punt op de aarde nederschoten.

Op hetzelfde oogenblik hoorde zij eene stem, die zeide: Deze stralen zijn het zinnebeeld der genaden, die Maria voor de menschen verkrijgt, en dit punt van de aarde, waarop zij overvloediger nedervallen, is Frankrijk. Rondom de schilderij stond dit opschrift in gulden letters te lezen: *O Maria, zonder zonde ontvangen, bid voor ons, die onze toevlucht tot u nemen.* Kort daarop keerde zich de schilderij om, en op den achterkant onderscheidde de novice de letter M, waarboven zich een klein kruis bevond, en daaronder de heilige harten van Jesus en Maria. Dezelfde stem zeide haar: Men moet eene medaille naar deze schilderij laten slaan, en zij, die ze dragen, en dit korte gebed met godsvrucht verrichten, zullen de bijzondere bescherming der Moeder Gods ondervinden. Dit visioen herhaalde zich driemaal op dezelfde wijze. De derde maal voegde de stem er bij, dat de allerheiligste Maagd niet tevreden was, omdat men zoo lang uitstelde met de Medaille te laten slaan.

Nu meende de biechtvader der godvruchtige novice, dat het zijn plicht was, den aarstbisschop van Parijs van alles kennis te geven, en volgens den raad van den kerkvoogd, haastte hij zich de medaille te laten vervaardigen, die sedert dien tijd zoovele mirakelen uitgewerkt heeft, dat men ze niet anders meer noemt dan de miraculeuze Medaille.

VERZUCHTING.

Ave Maria, vas sanctificationis.

Wees gegroet Maria, vat van heiligheid. H. Ildef.

VOORNEMEN.

Bidden voor de religieuzen, die in den ongelukkigen staat van zonde mochten zijn.

VIERDE DAG.

Geboorte der allerheiligste Maagd.

INTREDE IN HET RELIGIEUZE LEVEN.

OVERWEGING.

Quae est ista, quae progreditur quasi aurora consurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terribilis ut castrorum acies ordinata. Cant. VI. 9.

Nomen virginis Maria. Luc. I. 27.

Wie is zij, die te voorschijn treedt als de opkomende dageraad, schoon als de maan, schitterend als de zon, verschrikkelijk als een leger in slagorde geschaard.

De naam der Maagd is Maria. —

Wat was hij schoon de dag, waarop Maria hare zegepralende intrede in de wereld deed! Wat blijdschap verwekte hij in den hemel en op aarde! Wat schrik in het diepste der hel! De negen Koren der engelen begroetten door vreugdezangen haar, die de ledige plaatsen in den hemel zou aanvullen, welke de wederspanningheid van Lucifer onder hen had gemaakt, en die, door hare onuitsprekelijke heiligheid hunne Koningin moest worden, en eens naast God het schoonste sieraad van het hemelsch Jerusalem moest uitmaken. De aarde, getuige van zoovele zonden, en van al de rampen, die er uit voortvloeien, sprong van blijdschap op, toen zij de aanstaande Moeder des Zaligmakers aanschouwde. De duivel sidderde van

schrik; hij vermoedde het, dat Maria ter wereld kwam, om hem te overwinnen, en zijn rijk te vernietigen.

Vereenigen wij ons met de blijdschap van hemel en aarde, en vieren wij met hen Maria's geboorte. Omringen wij hare wieg, en beschouwen we met welgevallen de schoonheden, waarmede natuur en genade haar hebben versierd. Zij is ons aller kind, om eens ons aller moeder te wezen.

BEMERKINGEN.

1. De dag van onze intrede in het klooster was voor den hemel, voor de aarde en voor de hel, wat, voor achtien eeuwen, de dag der geboorte van Maria, onze allerheiligste Moeder geweest was. De zalige Geesten hieven een vreugdegezing aan. Zij kennen de grootheid, de heiligheid van God; zij weten hoezeer Hij verdient, dat allen Hem eeren en loven. Als zij dan in hunne zalige woning, ons onze schreden zagen richten *naar de tabernakelen van den God der heirscharen*, herhaalden Engelen en Heiligen het: *Heilig, heilig, heilig is de Heer, de God der heirscharen. Hemel en aarde zijn vervuld van de Majesteit zijner glorie. Hosanna in den allerhoogsten.* Maria wendde zich tot den troon van Jesus, en toonde Hem de nieuwe bruid, die zij voor Hem bereidde. En de allerheiligste Drievuldigheid nam deel in de blijdschap onzer heilige Moeder. De geheele hemel was in vreugde.

2. Op de aarde liet eene stem zich hooren, die sprak: *Sta op, Jerusaleem, beg uwe rouwkleederen af. De glorie des Heeren is over u opgegaan. Zie naar alle zijden heen; uwe zonen zullen van de uiterste grenzen der aarde tot u*

komen, uwe dochters zullen van alle zijden opstaan. Gij zult hen in menigte zien toevloeien, vol bewondering zijn, en uw hart zal van vreugde vervuld worden. Stad Gods, gij zult door een schitterend licht worden bestraald.

De Kerk over hare lange onvruchtbaarheid bedroefd, en niet minder treurende over het verlies van zoovele kinderen, die haar door de ketterij en de goddeloosheid waren ontrukkt, had nog te zuchten over de onverschilligheid en de lauwheid van hen, die haar getrouw waren gebleven. Maar zij heeft het stof afgeschud, dat haar voorhoofd bedekte, en haar hoofd, dat door de droefheid gebogen was, weer opgericht. Zij heeft hare vreugdekleederen weer aangetrokken, zoovele zonen en dochteren van alle zijden ziende toestroomen. Zij heeft een oog van welgevallen op ons gevestigd; zij heeft in onze zielen, die oprecht naar de volmaaktheid verlangen, waardige bruiden des Heeren gezien. Zij dacht aan de gebeden, die wij zouden storten voor de bekeering der zondaren, en aan de zegeningen, die wij over haar zouden aftrekken. Zij heeft zich verheugd, en met blijdschap zich de woorden herinnerd van den profeet: *uwe zonen zullen van de uiterste grenzen der aarde tot u komen, en uwe dochters zullen van alle zijden opstaan. Stad Gods, gij zult door een schitterend licht bestraald worden.*

Maar terwijl de hoop geheel de aarde verheugde, was de hel met woede en schrik vervuld. De wreede overwinnaar des menschen zag in ons zijne gevaarlijkste vijanden. Hij kende de voorrechten, waarmede wij gingen verrijkt worden, hij voorzag de genaden, die ons zouden

ten deel worden, en den voortgang, dien wij in de deugd zouden maken. Hij wist het, hoe talloze zielen, door onze gebeden en opofferingen, hem zouden worden ontrukkt, hoe wij afbreuk zouden doen aan zijn rijk. Opdat gezicht sidderde hij, en geheel zijn hof met hem.

O God van liefde en barmhartigheid, Gij, die ons aan de wereld en aan de macht der duisternissen ontrukkt hebt, om ons tot den voet uwer altaren te geleiden, en ons te voeren in het rijk van uw welbeminden Zoon, wees gezegend voor die goedheid ons betoond. Geef, bidden wij U, dat wij nooit ophouden te zijn, wat wij waren bij de intrede in het religieuze leven: de schrik der hel, en de vreugde des hemels en der aarde.

VOORBEELD.

De heilige Bernardus.

De naam alleen van den grooten heiligen Bernardus herinnert ons aan de teederste godsvrucht tot Maria. Die welsprekende en zoetvloeiende kerkleeraar overtrof zich zelve als hij sprak over de heilige Moeder Gods. „Wie gij ook zijn moogt”, zoo roept hij uit, „vestig uwe blikken op Maria; zoo gij geen schipbreuk wilt lijden, „vestig uwe blikken op die schitterende ster. Indien de stormen der „bekoringen oprijzen, indien de klippen der kwellingen u bedreigen, „blik op de Ster, roep Maria aan. In alle gevaren, benauwdheden „en kwellingen, neem uwe toevlucht tot Maria; haar naam zij steeds „in uwen mond, steeds in uw hart; wanneer gij haar volgt, zult gij „niet dwalen; wanneer gij haar aanroept, zult gij nooit tot wanhoop „vervallen; wanneer zij u beschermt, hebt gij niets te vreezen. De „naam alleen van Maria, is zoo krachtig, zoo uitmuntend, dat de „hemelen van vreugde juichen, dat de aarde zich verheugt, dat de „engelen in verrukking geraken, wanneer hij wordt uitgesproken.”

Op eene andere plaats spreekt hij Maria toe: „O gij, die alle „harten bekoort, gij hebt mij het mijne ontnomen, en indien ik het „u vraag, schijnt het mij toe, dat gij mij glimlachende aanziet, op „eene wijze, die mij zoozeer behaagt en verrukt, dat ik sprakeloos „blijf, dat ik mijn hart niet meer onderscheid van het uwe, en dat „ik u niets meer kan vragen, dan uw beminnelijk en allerheiligst hart.”

Maria liet zich nooit in liefde overwinnen. Droeg de heilige Bernardus haar zoo vurige liefde toe, hij ontving ook de voortreffelijkste gunsten. Hij dankte haar vooral die onschuld en die volmaakte zuiverheid, welke hij ook in het midden der wereld bewaarde. Het scheen, zegt zijn levensbeschrijver, dat hij geen lichaam had; zoo volmaakt had hij het aan den geest onderworpen.

Te vergeefs trachtte men zijne deugd te schenden. Ongedeerd ontkwam hij de strikken, die men hem had gespannen; maar nu te beter begrijpende, hoe gevaarlijk het was in de wereld te blijven, besloot hij haar vaarwel te zeggen. Hij vond tegenstand van wege zijne familie. Maar hij sprak met zooveel warmte over de voordeelen van het religieuze leven, hij legde zooveel ijver en standvastigheid aan den dag, dat hij vier zijner broeders, een oom en een zijner innigste vrienden bewoog, zijn voorbeeld te volgen.

Alle zes gingen nederknielen voor de deur van het klooster van Cisterciën, en werden er door den heiligen abt Stephanus met blijdschap in opgenomen.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, virga de radice Jesse, ex quâ mundo flos divinitus existens ascendit.

Wees gegroet, Maria, stam van Jesse, waaruit een goddelijke bloem voor de wereld gesproten is. H. Joan. Damasc.

VOORNEMEN.

Biïden, opdat God de religieuzen vermenigvuldigen.

VIJFDE DAG.

De opdracht van de allerheiligste Maagd.

VERZAKING VAN DE WERELD.

OVERWEGING.

Audi, Filia, et vide, et inclina aurem tuam, et obliviscere populum tuum, et domum patris tui, et concupiscet Rex decorem tuum, quoniam ipse est Dominus Deus tuus.

Luister, mijne dochter, en zie, en leen een aandachtig oor, en vergeet uw volk en het huis uws vaders; en de Koning zal verrukt zijn door uwe schoonheid, Hij, die de Heer uw God is. Ps. XLIV.

De overlevering leert ons, dat Maria in hare teederste jaren zich in den tempel van Jerusalem aanbood, om er aan den dienst des Heeren te worden toegewijd. In die onbevleete Maagd had de rede de jaren voorkomen. Terwijl gewone kinderen van hare jaren nauwelijks op de zoete klanken der moederstem beginnen te stamelen, heeft Maria reeds de stem van haar Welbeminde gehoord. „Zij hoort haren God”, zegt de heilige Bernardus, „en zij verstaat Hem; zij begrijpt, dat Hij alleen haar bezitten wil.” Van dat oogenblik is de wereld en al wat zij aanbiedt, niet meer voor haar. Zij onttrekt zich aan de omhelzingen eener familie, wier hoop en welbehagen zij is, en *de vleugelen der duif aannemende*, vliegt zij in verrukking naar de heilige eenzaamheid, waar God haar roept. Zij haast zich, om zich

aan Hem over te geven en toe te wijden, en hare toewijding is zonder voorbehoud en voor altijd.

Bewonderen wij Maria, die zoo vaardig is, om aan de inspraken des heiligen Geestes te beantwoorden, en zoo edelmoedig in het brengen der offers, die Hij van haar begeert.

BEMERKINGEN.

1. Na vele jaren in de wereld, en misschien in de vergetelheid onzer plichten, te hebben doorgebracht, behaagde het ook aan den Heer, ons duidelijk zijne stem te doen hooren: *Luister mijne dochter*, zeide Hij tot ieder van ons, *leen het oor aan de inspraken mijner liefde. Vergeet uw volk en het huis uws Vaders, en Ik, die de Koning der heerlijkheid ben*, Ik, de Heer uw God, zal u met genaden verrijken, u met eene hemelsche schoonheid versieren, door de bevalligheden uws harten bekoord worden, en er mijn eeuwig welbehagen van maken.

Wij waren gevoelig voor de uitnoodiging van den Koning des hemels, en gelijk de dochter van Bathuël zich voor altijd aan de omhelzingen van hare familie onttrok en Mesopatamië verliet, om de echtgenootte van Izaäk te worden, zoo ook begaven wij ons, al onze banden verbrekende, in de eenzaamheid, in dat oord van vrede en geluk, waar de goddelijke liefde ons wachtte. De God van Israël vergat zijne beloften niet. Bij onze aankomst opende Hij ons zijne armen, Hij nam ons op in zijn hart, deed ons uit den kelk der zuiverste geneugten drinken, en verzadigde onze ziel door den stroom zijner wellusten.

Hij daalde zelf in onze ziel, om haar te verrijken en te versieren. Geene tong is in staat, om uit te drukken, welke zoetigheid wij smaakten. Geen geest is in staat de milddadigheid te begrijpen, waarvan de Koning van hemel en aarde ten onzen opzichte blijk gaf.

2. Jesus was getrouw aan zijne beloften, maar zijn wij het ook aan onze verbintenissen geweest? Soms klagen wij over de dorheid onzes harten, zuchten wij over onze armoede; maar van waar die dorheid, die armoede? Ligt de oorzaak in God of in ons zelve?

De Heer had eene voorwaarde gesteld aan de uitstorting zijner genaden, en zijner liefkoozingen: *Vergeet uw volk en het huis uws vaders*, had Hij aan ieder onzer gezegd, en *Ik zal u versieren met eene schoonheid, die het voorwerp van mijn welbehagen zal zijn*. Wij moesten dus, om de gunsten des hemels te verdienen, de wereld vergeten, en voor altijd een scheidsmuur tusschen haar en ons oprichten. Hebben wij dat gedaan? Hebben wij de wereld, en alles, wat in de wereld is, vergeten? Hebben wij voor goed en metterdaad de wereld verzaakt? Wij deden het in den beginne, en Jesus schonk ons in onze afzondering blijken van bijzondere liefde. Maar zijn sedert dien tijd onze geest en ons hart nooit in de wereld teruggekeerd? Hebben wij soms niet weer naar de vleeschpotten van Egypten verlangd? Zijn wij met de onbuigzame joden niet meer dan eens tot morren overgegaan? Zijn de grondregelen der wereld niet de onze, hare genoegens onze genoegens? Beminnen wij alles, wat zij haat, en haten wij, wat zij bemint?

O God, wie zou gelooven, dat men zooveel moeite kan hebben, om de wereld te verzaken, voor welke Jesus geweigerd heeft te bidden, die wereld, welke die liefdevolle Zaligmaker vervloekt heeft, die wereld, welke volgens den heiligen Joannes, *geheel in den booze ligt*. Wij smeeken U, o God! vergeef ons onze verblindheid; het is ons leed, dat wij zoo dikwijls met geest en hart in de wereld zijn wedergekeerd, waardoor wij beletsel hebben gesteld aan de uitstorting uwer genade. Geef, dat wij in het vervolg getrouwer mogen zijn, en met den Apostel kunnen zeggen: *De wereld is mij gekruisigd, en ik der wereld.*

VOORBEELD.

De heilige Stanislaus Kostka.

De heilige Stanislaus verzaakte de wereld reeds voordat hij de stem van God had vernomen, die hem tot het religieuze leven riep: *Ik ben niet geschapen voor de dingen der wereld, maar voor de dingen der eeuwigheid; daarom wil ik voor deze en niet voor gene leven.* Dit was het antwoord, dat hij gaf in den ouderdom van 14 jaren, als men hem zeide, dat het leven, hetwelk hij leidde, aan een jongeling van zijnen stand niet betaamde. Te vergeefs bezigde men beurtelings spotternij, mishandeling en redeneering; Stanislaus bleef onwrikbaar, zijn geest bleef gesloten voor de valsche grondbeginselen der wereld; zijn hart was te groot, om zich voor een ander voorwerp te openen dan voor God, zijn Schepper en Heer. Door Maria, die hij met meer dan kinderlijke teederheid beminde, ging hij tot Jesus. Een eigenaardige trek van zijne vurige liefde tot Maria vinden wij in het volgende. Welk boek hij ook las, hij wilde er ten minste den beminnelijken naam zijner Moeder in ontmoeten; daarom schreef hij op den kant of aan den voet van elke bladzijde: *Maria, wees mij genadig.* Vond hij dien heiligen naam in boeken, dan drukte hij er zijne lippen op, hief

zijne oogen ten hemel, en groette zijne Moeder met zijne gewone verzuchting: *Maria, wees mij genadig. De Moeder Gods is mijne Moeder*, herhaalde hij dikwijls met een teeder gevoel van liefde. En ook Maria betoonde zich eene teerminnende moeder; schonk hem buitengewone gunsten. Aan haar was hij zijne roeping tot het religeuzen leven verschuldigd. Sedert een jaar gevoelde zich Stanislaus tot de Sociëteit van Jesus geroepen, toen hij door eene doodelijke ziekte werd aangetast; de geneesheeren hadden hem reeds opgegeven, en elk oogenblik meende men, dat de doodstrijd zoude beginnen. Daar verschijnt hem de heilige Maagd, en niet tevreden met hem van vreugde te overstroomden, door zich aan hem te vertoonen, en hem ongetwijfeld woorden van moederlijke teederheid toe te voegen, legt zij het kind Jesus op zijne legerstede neder; zoodat Stanislaus het goddelijk kind kan omhelzen en liefkoozen. Nadat Stanislaus eenigen tijd deze onuitsprekelijke zaligheid had gesmaakt, nam Maria het goddelijk kind weder in de armen, en Stanislaus aanschouwende met oogen, waarin de teederheid haars harten te lezen was, beval zij hem met duidelijke woorden, in de Sociëteit van Jesus te treden, en verdween, den Heilige van troost vervuld latende, en zoo verlicht in zijne ziekte, dat hij na weinige dagen in zooverre genezen was, dat hij zich naar de Kerk der Paters kon begeven, om God en zijne Moeder te bedanken, voor de buitengewone gunsten hem verleend.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, candelabrum aureum, lucernis septem, nempe septem divini spiritus charismatibus, undique collustratum.

Wees gegroet, Maria, gouden kandelaar, met de zeven gaven des heiligen Geestes, als met zoovele schitterende lichten versierd.

VOORNEMEN.

De verachting en den haat van de wereld vernieuwen.

ZESDE DAG.

Leven van de allerheiligste Maagd in den tempel.

HET RELIGIEUZE LEVEN.

OVERWEGING.

In habitatione sancta coram ipso ministravi et in civitate sanctificata requievi.

Ik heb den Heer in zijn tempel gediend, en ik heb mijne rust gevonden in de heilige stad. Eccl. XXIV. 14.

„Maria eenmaal den tempel binnen getreden, verliet „hem niet meer,” zegt de heilige Ambrosius. Noch de schoonheden der stad, noch de wereldsche vermaken, noch de feesten en verlustingen van de dochters van Juda, niets kan haar hart trekken, dat de genoegens smaakt, in het huis Gods verborgen. Maria wil niet slechts de wereld niet zien, maar zij wil ook door de wereld niet gezien worden. In den tempel zelf ongekennd, bedekte zij nog, onder het uiterlijke van een gewoon leven, den wonderbaren voortgang, dien zij in de godsvrucht en in de wetenschap der heiligen maakte. Zij onderscheidde zich niet van hare gezellinnen, dan alleen door volmaaktere ingetogenheid, grooteren ijver in het huis des Heeren, en meerdere liefde jegens allen, die haar omringden. Zwijgen, bidden, aan anderen diensten bewijzen, dat was geheel haar leven, eene afspiegeling van de groote voorbeelden, die haar goddelijke Zoon ons later zou geven. Zoo verheerlijkte

Maria den Heer, in die mate, als Hij recht had dit te verwachten; en ging steeds voort de blikken van Gods welgevallen op zich te trekken, en zich de verhevene gunsten waardig te maken, die God haar voorbestemde.

Treden wij in den geest den tempel van Jerusalem binnen, en bedanken wij de allerheiligste Maagd voor de schoone voorbeelden, die zij ons geeft.

BEMERKINGEN.

1. Het leven van Maria in den tempel van Jerusalem is een volmaakt toonbeeld van het leven, dat allen, die zich in het religieuze leven aan God hebben toegewijd, in de eenzaamheid moeten leiden.

Maria leidde een leven van stilzwijgenheid en afzondering. Dat moet ook het leven van eene religieuze zijn. Wat toch leert ons onze heilige regel? Wat vraagt hij van ons? wat anders, dan de liefde voor stilzwijgendheid en afzondering? En zouden wij ware religieuzen kunnen genoemd worden, indien wij die liefde voor stilzwijgendheid en afzondering niet hadden? Zijn dit niet de twee steunpilaren, die het geheele gebouw onzer volmaaktheid moeten schragen.

En wat zien wij in onzen goddelijken Zaligmaker, ons goddelijk toonbeeld? Hoe bracht Hij dertig jaren zijns levens door? Hoe verblijft hij nog steeds in het heilig tabernakel? Wat leven van stilzwijgendheid en afzondering leidt Jesus daar? Sedert achttien eeuwen heeft Hij zich daar tot zulke stilzwijgendheid veroordeeld, dat er geen enkel woord uit zijn aanbiddelijken mond is gekomen?

Zijne afzondering is zoo volmaakt, dat Hij voortdurend blijft opgesloten in het tabernakel, het alleen verlatende op bevel des Priesters, en dan nog onder de Sacramentele gedaanten verborgen. O wat schoon voorbeeld voor ons! Hoe gelukkig zullen we zijn, wanneer wij het volmaakt trachten na te volgen.

2. Maria verheerlijkte God in den tempel op eene uitmuntende wijze. Het doel, dat God zich heeft voorgesteld bij het instellen der religieuze orden, is voornamelijk, dat Hem de verschuldigde eerbewijzing zou worden gebracht. Om dien plicht te vervullen wordt voorzeker een ware religieuze geest gevorderd. Jesus verlangt vuriglijk dien religieuzen geest in ons te zien, dien geest van toewijding aan God, waarvan Hij zelf geheel was doordrongen.

Het grootste gedeelte der menschen sluit Hem den toegang des harten; de religieuzen moeten hun hart open stellen voor Jesus, opdat Hij den overvloed zijner genaden daarin kunne uitstorten.

O Jesus, zie ons hier voor U nedergekniel; wij smeeken U vervul ons hart van uwe genade, ontvlam het van uwe liefde, opdat wij met U den hemelschen Vader geheel mogen toegewijd zijn, Hem loven en verheerlijken uit al onze krachten in dit leven, en alzoo ons waardig maken, om Hem met U in eeuwigheid te beminnen en te verheerlijken in den hemel.

3. Maria eindelijk leidde te Jerusalem in den tempel een leven van liefde. Eene religieuze gemeente is eene vereeniging van kinderen van één huis, die met denzelfden geest beziel, met één hart en één ziel, naar een zelfde

doel streven. Eene volmaakte gemeente is een afbeeldsel des hemels, waar al de gelukzaligen, in eene zelfde liefde vereenigd, niets verlangen dan God te beminnen in alle eeuwen der eeuwen. Alle leden moeten derhalve door den nauwsten band onder elkander vereenigd zijn, door den band van innige liefde. *O hoe zoet en aangenaam is het als broeders (zusters) vereenigd te zamen te wonen!* Daar ook schenkt God zijn zegen, en deelt Hij het ware leven mede.

Opdat die liefde in eene gemeente heersche is er voorzeker geest van opoffering noodig, en van verloochening van zich zelve; maar wie zou daartoe niet bereid zijn, wanneer hij bedenkt, wat onschatbare goederen en hemelsche zoetigheden aan die vereeniging zijn verbonden? Bid den Heer, dat Hij den band, die onze harten vereenigt, steeds nauwer toehale, en dat Hij ons geve, dat wij voor allen mogen zijn, wat Maria was voor hare gezellinnen in Jerusalems tempel.

VOORBEELD.

De heilige Coleta.

Onder de verschillende kloosterorden, die de glorie en het sieraad der kerk uitmaken, is die der Clarissen een der heiligste en strengste. Die heilige religieuzen, voor niemand zichtbaar dan voor Jesus, haar goddelijken Bruidegom, vernieuwen, in het diepste harer afzondering, die groote voorbeelden van onschuld, van ijver en ootmoed, van boetvaardigheid, zelfverloochening en ontblooting van alles, die wij bewonderen in de eerste tijden der kerk. Na verloop van jaren was er verslapping ingeslopen in de orde der heilige Clara; doch God wekte eene heilige op, die haar tot die volmaaktheid verhief, waarin we haar thans aanschouwen, die heilige, van wie God zich als werktuig bediende, was de heilige Coleta.

Coleta, omtrent het jaar 1380 in Picardië geboren, onderscheidde zich vroegtijdig door hare zeldzame godsvrucht. Hare groote liefde voor de eenzaamheid maakte haar geschikt, om met haar goddelijken Buidegom te verkeer en, en uit dat verkeer putte zij zooveel licht, zooveel genade, dat men haar, nog jong zijnde, „de zalige” Coleta noemde. Coleta zocht zich te onttrekken aan den lof, dien men haar gaf, en meende een veilige toevlucht te vinden in de orde van de heilige Clara. Maar die orde was te veel verslapt voor eene ziel, die naar de hoogste volmaaktheid verlangde. Zij nam derhalve het kleed aan van de derde orde van den heiligen Franciscus, en sloot zich kort daarna op in eene cel, waar zij een zeer streng leven leidde. Doch God trok haar daaruit, om ze op den kandelaar te plaatsen, en haar licht te doen schitteren. Eens, dat zij nadacht over de middelen, om de glorie van haren goddelijken Bruidegom te bevorderen, werd zij in verrukking opgetogen.

Zij aanschouwde den ellendigen staat der religieuzen, die tot verslapping waren vervallen, en de straffen, die haar in eeuwigheid wachtten. Terwijl zij een vloed van tranen stortte, meende zij de allerheiligste Maagd en den heiligen Franciscus te zien, die haar aan Jesus Christus voorstelden, opdat Hij zich van haar zoude bedienen, om de orde der heilige Clara te hervormen. Toen de heilige Coleta uit hare verrukking kwam, was zij geheel ontsteld. Haar ootmoed kon daartoe de toestemming niet geven. Maar te vergeefs zocht zij zich aan het bevel des hemels te onttrekken, zij moest gehoorzamen; en God kroonde reeds in dit leven het werk der Heilige. Zij had den troost van te zien, dat hare hervorming in al de kloosters van Europa ingevoerd werd.

VERZUCHTING.

Ave Maria, castellum muro undique vallatum.

Wees gegroet Maria, gij, die eene vesting zijt, van alle kanten met een muur omgeven. H. Anselmus.

VOORNEMEN.

Het rozenhoedje met godsvrucht bidden.

ZEVENDE DAG.

De heilige Maagd Maria doet belofte van zuiverheid.

ZUIVERHEID.

OVERWEGING.

Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco?

Hoe zal dat gebeuren, daar ik geen man beken. Luc. I. 34.

Er bleef Maria nog een offer te brengen, namelijk het offer der zuiverheid. Niemand had haar het voorbeeld gegeven van eene deugd, naar wier glans zoovelen na haar zouden verlangen. De dochters van Juda beschouwden de onvruchtbaarheid veeleer als eene schande, en de wetten schenen die overtuiging te bevestigen. Maria, door den heiligen Geest onderwezen, wordt, nog jong zijnde, door de bekoorlijkheden der zuiverheid aangetrokken, en acht zich gelukkig, zich door hare beminnelijke wetten te laten binden. Zij wijdt zich geheel aan God toe; zij wil geene andere vreugde, dan de vreugde van Hem te beminnen.

De wierook, dien de hemelsche geesten branden voor den troon van God, en waarvan de walmen tot Hem opklimmen, is God minder aangenaam, dan Hem het offer van Maria was. Zij is die *schitterende lelie, welke zich verheft tusschen de doornen, die verzegelde bron, die gesloten tuin*, waarin de heilige Geest alleen kan binnendringen.

De offerande van Maria maakte haar het drievoudig verbond ten vollen waardig, waarmede de driewerf heilige

God haar wilde vereeren, en van dat oogenblik af werd zij overdekt met die verborgen *schaduw*, wier *kracht* haar vruchtbaarheid zou geven. De heilige Geest daalde in haar neder, en bereidde in haar hart, hetwelk de goddelijke liefde reeds in bezit had genomen, den troon, waarop Jesus Christus welhaast moest rusten.

Vereenigen wij ons met al die kuische maagden, welke het voorbeeld van Maria voor het Lam heeft gewonnen, en zegenen wij duizendmaal Haar, die den standaard van dit maagdelijk leger heeft opgericht.

BEMERKINGEN.

1. Hoe schoon is de christen maagd in de oogen van God. Ja, indien er een hart is op aarde, dat de blikken van zijn welgevallen op zich trekt, dan is het 't hart, dat door de aantrekkelikheden zijner liefde alleen wordt bekoord. De heilige Schrift leert ons, dat de eerste duif, die bij den zondvloed uit de ark werd gelaten, aanstonds terugkeerde, dewijl zij niets vond om op te rusten. Die duif is een beeld van den heiligen Geest, van dien Geest van liefde, die alleen een arm schepsel kon vruchtbaar maken, en haar haren Schepper doen voortbrengen. Die goddelijke duif konde nergens rusten, voor dat Maria was ter wereld gekomen. Zij kon niet rusten in een hart, aan de schepselen, aan het aardsche en zinnelijke gehecht. En waar een onthecht, een zuiver hart te vinden? Al de dochters van Juda voedden aardsche en nog erger geneigdheden. Uit den

grond harer harten, gelijk van de oppervlakte der aarde na den zondvloed, verhieven zich stinkende dampen, onreine genegenheden. Maar nauwelijks heeft Maria hare maagdelijke zuiverheid aan den Heer toegewijd, of aanstonds daalt de heilige Geest, op aarde eene ziel ziende Hem waardig, in haar neder, rust er met welgevallen, en stort in haar een goddelijk zaad.

O Moedermaagd, o Bruid van den heiligen Geest, wat zijt gij gelukkig! Gezegend onder alle vrouwen! Heilige maagdelijke zuiverheid, hoe vermogend is uwe bekoorlijkheid op het hart van God! o Maria, maak ons meer en meer door volmaakte reinheid aan u gelijkvormig.

2. De macht, welke de maagdelijke zuiverheid op het hart van God uitoefent, moet ons eene groote liefde voor die heilige deugd inboezemen. Het geluk, dat Maria te beurt viel, is ook in zekere mate het deel van waarlijk kuische zielen.

Alle christenen zijn geroepen, volgens den heiligen apostel Paulus, om het vleeschgeworden Woord in zich voort te brengen; maar bovenal toch de religieuzen, die op eene bijzondere wijze aan God zijn toegewijd. En hoe kunnen wij die goddelijke vruchtbaarheid verkrijgen? Door den heiligen Geest. En voor wie zijn de uitstortingen zijner onuitsprekelijke liefde? *Ik zoek een zuiver hart*, zegt Hij ons, *en daar is de plaats mijner rust*. In een hart van aardsche genegenheden vervuld schept de heilige Geest geen behagen, maar reine, zuivere harten zijn het voorwerp zijner liefde, hij komt in hen, en

maakt met hen een verbond van liefde, waarvan Jesus Christus de zalige vrucht is.

O goedheid van onzen God wees duizendmaal geloofd, omdat Gij ons tot den maagdelijken staat hebt geroepen! Wil, smeeken wij U, ons hart geheel zuiver maken, want wij kwijnen in afwachting van dien dag, waarop wij met waarheid zullen kunnen zeggen: *Ik leef, niet ik, maar Christus leeft in mij.*

VOORBEELD.

De zalige Anna van Jesus, Carmelites.

De moeder Anna van Jesus, die de heilige Theresia zoo krachtig bijstond in de hervorming der Carmelitessen, en aan wie de kerk eene openbare vereering heeft toegewezen, was altijd eene getrouwe dienaress van Maria geweest. Bij het overlijden harer moeder had zij zich onder hare bijzondere bescherming gesteld; en om van hare goedheid te verkrijgen, dat Zij haar in het vervolg tot Moeder zou zijn, las zij dagelijks de kleine getijden, daarbij had zij zich tot wet gesteld een wees gegroet te bidden, telkens als zij des nachts ontwaakte, en zij was hieraan getrouw tot hare intrede in het religieuze leven.

De zalige Anna van Jesus was slechts negen jaren oud, toen zij hare moeder verloor. Zooveel liefde tot Maria in een kind van negen jaren was het uitwerksel van eene meer dan gewone genade, en men kon van toen af vermoeden, dat een zoo bevoorrecht kind, in het vervolg van haar leven, tot eene hooge volmaaktheid zou opklimmen. Uit godsvrucht tot de allerheiligste Maagd, en om haar zooveel mogelijk na te volgen, deed Anna in den ouderdom van tien jaren belofte van eeuwige zuiverheid. Zij woonde bij hare grootmoeder, die vele plannen aangaande hare toekomst vormde, en haar willende uithuwelijken, een aanzienlijken bruidschat voor

haar bestemde. Als zij kennis kreeg van hare belofte was zij daarover zeer bedroefd, en raadpleegde verscheidene leeraren, om te hooren, wat zij te doen had. Deze antwoordden, dat, dewijl het kind zoo jong was, de belofte niet verplichtte, en dat zij die kon intrekken. Zij deelde dit antwoord aan hare kleindochter mede; doch deze, vast besloten de belofte die zij aan God gedaan had, te houden, verklaarde kloekmoedig aan hare grootmoeder, dat zij dagelijks hare belofte zoude vernieuwen, tot dat zij den ouderdom zou hebben bereikt, om die wettig te doen. Zij hield woord: men bad haar, drong bij haar aan, stelde haar aan gevaaren bloot; doch alles te vergeefs. Zij toonde zich sterker dan de wereld en de hel te zamen, bleef aan God getrouw, en verdiende door hare standvastigheid en getrouwheid een der steunpilaren van de orde der Carmelitessen te worden.

VERZUCHTING.

Ave Maria, gaudia matris habens cum virginitatis honore.

Wees gegroet Maria, gij die de vreugde van het moederschap met de eer der maagdelijkheid vereenigt. H. Bern.

VOORNEMEN.

Dikwijls aan Maria eene volmaakte zuiverheid vragen.

ACHTSTE DAG.

Huwelijk van de allerheiligste Maagd met den heiligen Joseph.

MIDDELEN OM DE ZUIVERHEID TE BEWAREN.

OVERWEGING.

Virgo desponsata viro, cui nomen erat Joseph.

Eene Maagd, die ondertrouwd was aan eenen man, wiens naam was Joseph. Luc. I. 27.

Het lag in de plannen van God, Maria langs gewone wegen te geleiden, en onder den schijn van een gewoon leven, de verhevene geheimenissen te verbergen, die Hij in haar wilde uitwerken. Hij koos een man uit, die waardig was, de bewaarder van een zoo rijken schat te wezen. Die deugdzame man was Joseph, uit het huis van David. Aan hem werd Maria uitgehuwelijkt, en het bewaren van hare maagdelijke zuiverheid toevertrouwd. Hij verdiende die eer door de getrouwe volbrenging van alle rechtvaardigheid, en door de beoefening van alle deugden. Hij was het vertrouwen van God waardig.

Wat Maria betreft, zij weet, welke belofte zij aan den Heer heeft gedaan, zijne plannen zijn haar onbekend, maar dewijl zij gewoon is door Gods vaderlijke voorzienigheid zich blindelings te laten geleiden, onderwerpt zij zich zonder tegenstreven aan het bevel van God. Zij kent ook de zielsgesteltenis van den heiligen Joseph, en stemt zonder

moeite toe in eene verbintenis, die geheel tegenstrijdig schijnt aan hare belofte Gode gedaan. Weldra zal zij al de wijsheid daarvan erkennen. Wenschen wij den heiligen Joseph geluk met de eervolle keus, die hem tot bruidegom maakt van Maria. Wenschen wij Maria geluk met eene vereeniging, die harer zoo waardig is.

BEMERKINGEN.

1. Is de zuiverheid zoo bekoorlijk, afschuwelijk voor God en voor de menschen is de tegenovergestelde ondeugd. Is deze verfoeilijk in elken christen, nog veel afschuwelijker is zij in personen, die aan God zijn toegewijd.

Doch spreken we niet van eene ondengd, die de heilige Paulus niet wil, dat onder de christenen genoemd worde, en welke ook in eene religieuze gemeente niet kan binnendringen, die met den geest des geloofs bezielde, en door de liefde ontvlamd is.

Om in den geest te treden van het geheim, dat ons heden bezig houdt, laat ons in tegenwoordigheid van God de middelen nagaan, die wij kunnen gebruiken, om ons te hoeden voor het gevaar, van eene deugd te verliezen, die ons zoo dierbaar is.

Een eerste middel is: Maria ons hart toe te vertrouwen. Schijnt de Heer zelfs ons dat middel niet aan te bevelen in zijn gedrag ten opzichte der allerheiligste Maagd? Joseph moest ongetwijfeld meer de bewonderaar dan de bewaarder van hare maagdelijke zuiverheid zijn; maar toch kunnen we zeggen, dat God, die Maria langs de gewone wegen wilde leiden, haar in bewaring gaf

aan dien bruidegom, die onder alle bruidegoms de zuiverste was. Laat ons derhalve Maria bidden, dat zij ons onder hare heilige bescherming neme. Is er iemand, die meer ons vertrouwen verdient dan Maria? Zij kent de hooge waarde van den schat der maagdelijke zuiverheid, zij kent onze broosheid, zij kent de listen des vijands en de middelen om ons te versterken. Laat ons gaan tot die Koninginne der maagden, en onder de schaduw harer bescherming zullen wij niets hebben te vreezen. Nemen wij vooral tot haar onze toevlucht in 't oogenblik van het gevaar. Wanneer de onzuivere geest tot ons durft naderen, roepen wij dan de hulp in van Maria. Zij zal zich haasten, om ons bijstand te verleenen, en wij zullen zeker zijn, van de overwinning over onzen vijand te behalen.

2. *Een ander middel*, waarvan wij ons moeten bedienen, om de zuiverheid in al hare volmaaktheid te bewaren, is, den duivel te bestrijden, zonder hem te vreezen.

De heilige schriftuur stelt ons den duivel voor zoodanig aan God onderworpen, dat hij, zonder zijne toelating, niets tegen zijne Heiligen kan ondernemen.

Als hij Job wil beproeven, hem van zijne goederen wil berooven, hem in zijn lichaam wil kwellen, hij moet eerst zijne plannen aan God onderwerpen, en verlof bekomen, om die ten uitvoer te brengen.

Wanneer wij dan bekoord worden, we kunnen verzekerd zijn, dat het is door toelating van God. God nu bemint ons met eene oneindige liefde. Hij is onze Vader, onze Vriend, onze Bruidegom. Zal hij dan toela-

ten, dat de duivel ons boven onze krachten bekore. Zal Hij dulden, dat hij ons ontijdig kome overvallen, dan, wanneer onze zwakheid ons zou doen bezwijken. Zal Hij in den strijd niet steeds ons ter zijde staan, om ons de overwinning te helpen behalen? Waarom zouden wij dan vreezen? Is de duivel sterker dan de God van hemel en aarde? Wachten wij hem kloekmoedig af, spotten wij met zijne aanvallen, bestrijden wij hem met bedaardheid. Indien wij altijd zoo handelen, zal de strijd, dien de duivel ons levert, wel verre van ons nadeel toe te brengen, slechts strekken om onze zuiverheid te volmaken, onze deugd te versterken, om nieuwe paarden te voegen aan de schitterende kroon, die gedurende alle eeuwigheid het hoofd der maagden versieren moet.

VOORBEELD.

De heilige Catharina van Senen.

De heilige Catharina van Senen betoonde van hare kindsheid af eene bijzondere liefde voor de heilige maagdelijkheid. Men had haar geleerd, dat Maria de Koningin der maagden is, en zij smeekte Haar onophoudelijk, tot haar gevolg te mogen behooren.

In den ouderdom van 17 Jaren begaf zij zich op eene afgezonderde plaats, en nederknielende, stortte zij met luider stemme het volgende gebed: „O heilige Maagd, die het eerst uwe maagdelijke „zuiverheid aan God hebt toegewijd, en verdiend hebt de Moeder „van zijn eenigen Zoon te worden, ik smeek uwe onuitsprekelijke „goedheid, niet op mijne nietigheid en mijne onwaardigheid te letten, „maar mij Jesus tot Bruidegom te willen geven. Dit is mijn vurig „verlangen, en ik beloof u en Hem, mijne maagdelijke zuiverheid „zonder eenige vlek te bewaren.”

Catharina vergat deze belofte nooit, en zij bereikte eene zoo uitmuntende zuiverheid, dat zij verdiende tot eene innige vereeniging met den kuischen Bruidegom der maagden verheven te worden.

God echter, die deze ziel tot een zeer hoogen graad van volmaakt-
heid wilde opvoeren, oordeelde het noodzakelijk haar door kwel-
lingen en bekoringen te beproeven. Het werd den duivel toegelaten
die heilige Bruid van Jesus te naderen, en hare verbeelding met
gedachten te vervullen, die hare onschuldige ziel van schrik ontstelden.
Het ware onmogelijk hare benauwdheid en haren angst te beschrijven.
Na verscheidene dagen in dien toestand te hebben doorgebracht,
deed eene heldhaftige oefening van zelfverloochening dien gewel-
digen strijd ophouden, en verschafte haar het geluk onzen Heer
Jesus Christus bij haar te zien. Hij verscheen haar eerst aan het
kruis genageld en geheel met bloed bedekt, en voegde haar deze
woorden toe: „Mijne dochter, zie, wat Ik uit liefde tot u heb gele-
den, en bewijs mij uwe wederliefde door te lijden voor Mij.”
Vervolgens, haar onder eene andere gedaante verschijnende, wenschte
Hij haar geluk met de behaalde overwinning. „Helaas, waar waart
„Gij, mijn Zaligmaker,” zeide Hem de Heilige, „terwijl ik aan
„zulke verschrikkelijke gedachten was overgegeven.” „Ik was in
„uw binnenste,” antwoordde Jesus. „Hoe in mijn binnenste, te
„midden van zooveel gruwelen!” Jesus zeide haar op nieuw: „Ik
„was in uw binnenste”; en Hij voegde er bij, dat de afkeer en de
schrik, die zij voor al de ingevingen van den vijand gevoeld had,
er een duidelijk bewijs van waren, en dat, indien Hij niet met
haar ware geweest, zij niet had kunnen weerstaan; Hij deed haar
vervolgens de meest troostvolle beloften, en verzekerde haar, dat
zij voortaan grootere en meerdere gunsten dan ooit van Hem zou
ontvangen.

Het was omtrent dien tijd, dat Catharina het volgende visioen
had: Sedert eenigen tijd brandde zij van verlangen om tot een vol-
maakten graad van geloof te geraken, om daardoor inniger met
haar goddelijken Bruidegom te worden vereenigd; onophoudelijk
smeekte zij die genade van God af, en telkens meende zij in den

grond haars harten deze woorden te hooren: Ik zal mij met u in het geloof verloven. Jesus verscheen haar eindelijk en kondigde haar aan, dat Hij de plechtigheden der verloving zijner ziel met de hare kwam vieren. Op hetzelfde oogenblik zag zij de allerheiligste Maagd, vergezeld van den heiligen Joannes Evangelist, den heiligen Paulus, den heiligen Dominicus en den koninklijken Profeet. Deze laatste had een speeltuig in de hand, waaruit hij de zoetluidendste toonen voortbracht. De heilige Moeder Gods nam de hand der Heilige, en verzocht haar goddelijken Zoon, Catharina tot bruid te nemen. Jesus deed dit, en ten teeken zijner verbintenis stak Hij haar een ring aan den vinger, zeggende: „Ik verloof mij „met u in het geloof. Ik, die uw Schepper en Heer ben! Ik zal in u „dit zelfde geloof bewaren tot den dag, dat het in genot zal ver- „anderd worden, wanneer gij de eeuwige bruiloft met Mij in den „hemel zult vieren.”

VERZUCHTING.

Ave, Maria, sponsa insponsata.

Wees gegroet, Maria, ongeschonden Bruid. H. Anselm.

VOORNEMEN.

Van tot tijd de belofte van zuiverheid vernieuwen, vooral in bekoringen tegen die heilige deugd.

NEGENDE DAG.

Maria-Boodschap.

HET AANNEMEN VAN HET RELIGIEUZE KLEED.

OVERWEGING.

Ingressus angelus ad Eam dixit....: Ecce concipies in utero et paries filium, et vocabis nomen ejus Jesum.

De engel tot Maria binnengekomen sprak: Zie, gij zult in uwen schoot ontvangen, en eenen zoon baren, en gij zult zijn naam Jesus noemen. Luc. I. 28. 31.

Er wordt iets groots voorbereid. God zendt een bode op de aarde, en die bode is een aartsengel. Gabriël verlaat de hemelen, en begeeft zich naar Nazareth, daar treedt hij binnen in de bidplaats van Maria, die heilige Maagd, welke met geduld en vurigheid den dag afwacht, door den God van Abraham, Isaäk en Jacob voor de verlossing van Israël aangewezen. „Wees gegroet” zegt hij haar, o Maagd, *vol van genade, de Heer is met u.* Hij, die in de hemelen heerscht, en wiens rijk geen einde zal hebben, heeft mij tot u gezonden, om u te boodschappen, *dat gij een Zoon in uwen schoot zult ontvangen, Wien gij den naam van Jesus zult geven. Hij zal groot zijn en de Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Heer God zal Hem den troon van zijn vader David geven; en hij zal over het huis van Jacob heerschen in eeuwigheid, en zijn rijk zal geen einde hebben.*

Wat heerlijke lof aan Maria gebracht! wat verheerwaardigheid haar aangekondigd! Hoe moet die eenvoudige en nederige Maagd daarover verwonderd geweest zijn.

Gaan wij naar Nazareth, werpen wij ons aan de voeten van Maria, die heilige Maagd, door God zoozeer bemind, zeggen wij haar met den heiligen aartsengel Gabriël: *wees gegroet, vol van genade, de Heer is met u. Ave, gratia plena, Dominus tecum.*

BEMERKINGEN.

1. Ook ons werd eenmaal gezegd, gelijk aan de allerheiligste Maagd, dat wij *genade voor God hadden gevonden*, en dat diezelfde God, welke Maria tot moeder aan zijn eenigen Zoon had gegeven, zich gewaardigd had ons uit te kiezen, om zijne bruiden te wezen. Onze ondertrouw had plaats in de vergadering der maagden, voor het heilig altaar, in de handen van den dienaar des Heeren, zijn vertegenwoordiger op aarde. Onze blijdschap was groot. Men ontnam ons den wereldschen tooi, en trok ons het religieuze kleet aan. Hoe gaarne legden wij de liverei der wereld af, om ons met de liverei van Jesus Christus te bekleeden! Hoe verzuchtten wij naar het oogenblik, waarop het ons vergund zoude zijn, ons met een eeuwigen keten aan Hem te verbinden, en de zoetheid te smaken der banden, die ons door de belofte innig met den Zoon Gods zouden vereenigen!

Dat gelukkig tijdstip naderde: men waarschuwde ons, dat, om ons den hemelschen Bruidegom waardig te ma-

ken, God in onze zielen dezelfde verandering moest zien, die er in ons uitwendig had plaats gehad; dat wij den aardschen mensch moesten afleggen, gelijk wij onze wereldsche kleederen afgelegd hadden; dat wij ons met alle zorg moesten beijveren aan ons zelve te sterven; dat de verplichting op ons rustte, om met Christus in het graf te dalen, en er het leven te laten, dat wij, met alle ongelukkige kinderen van Adam, van onzen stamvader geërfd hadden. Wij luisterden naar die vermaningen. Wij geloofden in den ijver, die ons vervoerde, dat niets boven onze krachten was. Wij verbonden ons aan Jesus door de heilige beloften. Maar hebben wij die beloften gehouden? Houden wij die nog heden getrouw?

2. Wij hebben de verbintenis aangegaan, van ons zelve niet meer te zoeken, en aan de ten onderbrenging onzer begeerlijkheden te werken, tot dat zij geheel onder bedwang zijn gebracht; en omdat de begeerlijkheid van het vleesch den dood in de lichamelijke gestrengheden vindt, de begeerlijkheid der oogen in het beoefenen der armoede, en de hoovaardij des levens in de getrouwheid in te gehoorzamen, hebben wij aan God beloofd een arm en verstorven leven te leiden, en in alles volmaakt te gehoorzamen.

Hebben wij dat alles ook steeds gedaan? Doen wij het nog altijd? En zoo niet, waarom die verandering van gedrag? Onze beloften zijn nog altijd verbindend, en de beweegredenen tot het onderhouden dier beloften blijven nog altijd dezelfde. Wij wisten, dat Jesus slechts diegenen tot zijne bruiden aanneemt, die eene groote

overeenkomst met Hem hebben in gedachten en genegenheden, diegenen, wier leven Hij is, en die bijgevolg aan het leven der zonde gestorven zijn. Jesus Christus nu is niet veranderd, waarom dan zouden wij veranderen? Waarom zouden wij gelooven, dat het ons genoeg is, gedurende den proeftijd getrouw geweest te zijn, en dat wij, eenmaal tot de professie toegelaten, niet meer noodig hebben, ons zelven te bedwingen, ons zelven te kruisigen? Ach! laat ons vreezen, dat de Zoon Gods, in de hoop, die Hij van ons had opgevat, teleurgesteld, ten onzen opzichte handele, gelijk de joden in het oude verbond ten opzichte hunner ontrouwe echtgenooten, — dat Hij ons verstoote. Hoe zouden wij dan te beklagen zijn, en wat zou er van ons kunnen geworden? O gij, die altijd aan den Heer getrouw zijt geweest, die na de baring van den Zoon Gods niet hebt opgehouden, Hem zoo aangenaam te zijn, als gij het te voren waart, maar altijd hebt toegenomen in volmaaktheid en heiligheid, allerheiligste Moeder van Jesus, bid voor ons, uwe kinderen, vraag voor ons aan uwen goddelijken Zoon, dat wij u getrouw mogen navolgen, en naar uw voorbeeld nooit stil mogen staan op den weg der volmaaktheid.

VOORBEELD.

De heilige Clara.

De heilige Clara gaf van hare kindsche jaren af blijken van de uitstekende deugd, tot welke zij later zou opklimmen. Vroegtijdig reeds blonk zij uit door godsvrucht tot de allerheiligste Maagd, en door groote liefde voor de eenzaamheid en voor het gebed. Dik-

wijls vond men haar in hare kamer, geknield het gebed des Heeren en de engelsche groetenis biddende. Zij had zich verbonden, die gebeden elken dag eenige malen te verrichten, en naar het voorbeeld der oude kluzenaars, telde zij die met steentjes, welke zij bij zich droeg.

Zij had ook eene bijzondere liefde voor de maagdelijke zuiverheid, en was vast besloten, nooit een anderen bruidegom te nemen dan Jesus. Hare ouders nogtans hadden andere inzichten; en toen zij den ouderdom van achttien jaren bereikt had, stelden zij haar voor, zich in het huwelijk te begeven. Clara, daarover zeer bedroefd, begeeft zich naar den heiligen Franciscus, die te Assisië in groote faam van heiligheid leefde, ontdekt hem het geheim harer ziel, en vraagt hem om raad. De uitslag dier onderhandeling was, dat Clara de wereld zou verlaten, en ten spoedigste zich bij den heiligen Franciscus zou vervoegen, om met de liverei van Jesus bekleed te worden.

Zij ontvluchtte het vaderlijk huis, en vergezeld van eenige jonge dochters van voorbeeldige deugd, aan wie zij haar geheim had toevertrouwd, ging zij naar het klooster van Portiuncula, eene mijl van Assisië gelegen. Daar woonde de heilige Franciscus met zijne kloosterlingen; zij kwamen haar processiesgewijze aan de kerkdeur te gemoet, den lofzang *Veni Creator* zingende, en geleidden haar naar het altaar van Maria. Daar liet zich de heilige Clara door Franciscus het haar afsnijden, legde hare prachtige kleederen af, trok met vreugde een boetkleed aan, in den vorm van een zak gemaakt, hetwelk zij met een koord om haar lichaam bond.

Dewijl de heilige Franciscus nog geene religieuze dochters had, geleidde hij haar naar een klooster van Benedictinessen, waar zij met groote liefde ontvangen werd.

Zoodra het gerucht der afzondering van de heilige Clara bekend was, kwam men in menigte toegesnel, om haar uit de eenzaamheid te trekken. Men gebruikte zelfs geweld; maar Clara toonde hare afgesneden haren, hield met beide handen het altaar vast, en zeide tot hen, die haar lastig vielen, dat Jesus Christus haar tot

zijnen dienst had geroepen, dat zij nooit een anderen bruidegom zou nemen dan Hem, en dat, hoe meer men haar zou vervolgen, hoe meer zij verhoopte, dat God haar sterkte zou geven om te weerstaan.

Zij verflauwde nooit in haren eersten ijver, en haar geheele leven was voor hare dochters eene welsprekende opwekking tot de verhevenste deugd. Zij onderscheidde zich door hare liefde voor de armoede, welke de kenmerkende geest harer orde is; zij dreef de boetvaardigheid en de versterving zoover, dat de heilige Franciscus dikwijls verplicht was haren ijver te matigen; hare gehoorzaamheid was zoo volmaakt, dat zij nooit een anderen wil had; dan den wil van haren geestelijken vader: „beschik over mij,” zeide zij hem, „gelijk het u zal believen, ik ben geheel de uwe; sedert ik aan God het offer van mijn wil hebt gebracht, kan ik aan mij zelve niet meer toebehooren.”

Van hare eerste jaren af had zij Maria bemind, onder hare bescherming had zij zich aan God toegewijd, zij ging voort haar zoo getrouw te eeren, dat zij verdiende in het uur des doods door haar te worden bezocht. Eene der religieuzen, die er tegenwoordig waren, kende door eene hemelsche verlichting, wat er op dat uur in de ziel der Heilige omging; zij zag de Moeder Gods zich over hare legerstede heenbuigen, om haar te troosten en te liefkoozen.

VERZUCHTING.

Ave Maria, abyssus miraculorum.

Wees gegroet Maria, afgrond van wonderen. H. Dam.

VOORNEMEN.

Van tijd tot tijd de verplichtingen van den religieuzen staat overwegen.

TIENDE DAG.

De Menschwording des Woords.

DE PROFESSIE.

OVERWEGING.

Ait Maria: Ecce ancilla domini, fiat mihi secundum verbum tuum... et verbum caro factum est.

Maria zeide: Zie de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord.... en het Woord is vleesch geworden. Luc. I. 38. Joan. I. 14.

Wie zal ons doen begrijpen, wat Maria gevoelde, toen zij den heiligen Geest in haar voelde werken, en zich als Moeder van God mocht erkennen? O gelukkige Aartsengel, gij, die getuige geweest zijt van alles, wat er in die Moedermaagd omging, wil er ons iets van openbaren. Welke bewondering! welke aanbidding! welke dankbaarheid! welke liefde! Wat zijn al de aardsche genoegens, wat is de vreugde des hemels, bij de zoetheid, de vreugde, die Maria toen smaakte? De engelen aanschouwen God, Maria bezit Hem, zij gevoelt Hem in haar binnenste, geneugten uitstortende duizendmaal zoeter dan honig. Hij bezielt haar, Hij ontvlamt haar, doet haar verteeren van liefde, Hij deelt haar die onuitsprekelijke rust mede, die Hij in den schoot zijns Vaders geniet, en die zijn geluk in eeuwigheid uitmaakt.

De heilige Joannes de dooper rust nog in den schoot zijner moeder, en bij het naderen van Maria, dat tabernakel der Godheid, springt hij op van levendige blijd-

schap. Indien de tegenwoordigheid van Jesus in Maria zich zoo levendig aan zijn Voorlooper doet gevoelen, wat moet zij dan voor Maria zelve niet zijn?

O driemaal heilige God, wat zijt Gij goed jegens hen, die U beminnen! O onvergelykelijke Maagd, teerminnende en beminde Moeder, deel ons de gevoelens van uw hart mede, en aanvaard die uwer toegenegen kinderen.

BEMERKINGEN.

1. *Dit is de dag, dien de Heer gemaakt heeft, laat ons juichen en ons verheugen.*

Haec dies, quam fecit Dominus, exultemus et laetemur in eâ. Zoo jubelt de Kerk op den dag der glorieijke verrijzenis van haren goddelijken Bruidegom. Op den dag onzer professie jubelde ook ons hart, en zeiden wij: *dit is de dag, dien de Heer heeft gemaakt, laat ons juichen en ons verheugen.* Wat was onze blijdschap groot op dien dag! Hoe gevoelden wij ons geluk! Sedert lang beijverden wij ons, om door boetvaardigheid en versterving, aan ons zelve te sterven; sedert lang besteedden wij al onze zorgen, om den ouden mensch af te leggen, wiens tegenwoordigheid in ons hart een heilige God niet kan dulden; sedert lang met Christus begraven, verzuchtten wij vurig naar den dag onzer verrijzenis. Eensklaps liet eene stem zich hooren; zij kwam uit den hemel. „Verheugt u, werd ons gezegd, *de bruiloft van het Lam is eindelijk gekomen.*” *Venerunt nuptiae Agni.* Nog een weinig tijds, en de Koning der glorie zal nederdalen; Hij zal tot u komen en u den

ring, ten teeken zijner verbintenis, aan den vinger steken; Hij zal *de Kroon* op uw hoofd plaatsen, *waarmede zijne moeder Hem gekroond heeft op den dag zijner zegepraal.*
Venerunt nuptiae Agni.

Hoe klopten onze harten bij die aankondiging! Wat levendige blijdschap vervulde ons binnenste! Kom, riepen wij uit, kom, o Bruidegom der maagden, *uwe bruid is bereid* en wacht u. *Uxor praeparavit se.* O mijne ziel, verkondig aan de geheele wereld de groote dingen, die de Zoon Gods alsdan in u uitwerkte; dat de geheele aarde de gunsten erkenne, waarmede gij overladen werdt, het geluk, dat gij genoot, de zoete verrukking, waardoor *gij opsprongt in God, uw Zaligmaker.*

De banden, die ons aan de wereld hechtten, vielen voor altoos af; andere banden werden ons aangelegd, het waren de banden der liefde, de banden, die ons hechtten aan Jesus, den goddelijken Bruidegom onzer zielen. Hij kwam in ons, die God van goedheid en heerlijkheid, en als een machtige Koning vestigde Hij den zetel zijns rijks in onze harten. Aan de slavernij der wereld en der zonde ontruikt, kwamen wij onder de zoete heerschappij van den eenigen Welbeminde. Terwijl wij zijne bezitting werden, werd Hij zelf ons deel. Met David hebben wij uitgeroepen: *De Heer is mijn erfdeel. O hoe schoon is mijn erfdeel!* En met de Bruid van het Hooglied hebben wij gezegd: *mijn Beminde is de mijne en ik ben de zijne. Delectus meus mihi et ego illi.* Dochters van Sion, zingt met mij een lofzang den Welbeminde ter eer. Verkondigt zijne onmetelijke goedheid, zijne liefde, zijne

milddadigheid jegens zijne beminde bruiden. O Jesus! wat is hij groot, de overvloed uwer goederen! *Hoe zacht is uw geest! Hoe schoon zijn uwe tabernakelen! Mijne ziel, zeg den Heer! Dat alles in mij zijn heiligen naam verheerlijke! Engelen des Hemels, zegent den Heer! Dat alles in den hemel en op de aarde voortdurend den Heer verheerlijke!*

2. De dag onzer professie was een dag van geluk en zoeten troost. Was het ook zoo met alle de dagen, die daarop gevolgd zijn? En indien ons geluk verminderde, die zoete troost van ons week, wat was daarvan de oorzaak? Zou de Zoon Gods, gelijk de zonen der menschen een bruidegom zijn, onstandvastig in zijne liefde?... O neen, Jesus Christus is altijd dezelfde, dezelfde goedheid en liefde; maar Hij is een jaloersche bruidegom; en indien Hij slechts een weinig verdeeldheid in onze harten bemerkt, houdt Hij aanstonds op geheel de onze te zijn.

O Jesus, de beste der bruidegoms, vergeef ons onze ongetrouwheid, de koelheid onzer liefde, heb medelijden met onze zwakheid. Indien wij U somtijds verdriet hebben aangedaan, *indien Gij eenige bitterheid gevonden hebt, in met ons te leven*, wil het niet toeschrijven aan onzen bozen wil, maar wijt het aan onze zwakheid. Onze harten zijn voor U, o Welbeminde onzer zielen. Wil er U zoodanig meester van maken, dat Gij alleen er toegang toe hebt. Geef, dat wij U alleen en uit geheel ons hart beminnen.

O Maria, waak over uwe kinderen, wij willen uwen Jesus toebehooren, bewaar ons voor altijd voor Hem.

VOORBEELD.

De eerwaardige moeder **Mechtildis** van het heilig Sacrament, instelster van de gedurige aanbidding.

De eerwaardige moeder Mechtildis van het heilig Sacrament wist, hoe belangrijk de plechtigheid der professie is. Hoewel haar leven eene gedurige voorbereiding daartoe geweest was, vroeg zij, toen men haar aankondigde, dat het haar toegelaten werd hare beloften te doen, nog veertig dagen, om zich nog volmaakter voor te bereiden. Al dien tijd bracht zij in de eenzaamheid, en in de oefening der strengste boetvaardigheid door. De Heer schepte er behagen in, en deed haar zien, hoe gaarne Hij haar tot zijne bruid aannam. Daags voor hare professie, terwijl zij een weinig rust ging nemen, werd zij in den geest door twee engelen voor den troon der allerheiligste Maagd geleid. Zij bood haar ootmoedig hare beloften aan. Die liefdevolle Moeder ontving ze, en bood ze op hare beurt de heilige Drievuldigheid aan, en aanstonds nam Jesus haar tot bruid, en teekende het huwelijkscontract met zijn bloed. Toen het visioen was verdwenen, begaf de gelukkige Novice zich naar de Kerk, en daar was het, alsof haar hart door de liefde zou worden verteerd, terwijl zij daar bad, in afwachting van het gelukkige oogenblik, waarop zij hare professie zou doen. Gedurende den geheelen dag werd hare ziel door de zoetste vertroosting overstroomd, vertroosting, wier zoetigheid door hen alleen wordt gekend, die ze geproefd hebben; en in haar verder leven herhaalde zij dikwijls met eene altijd nieuwe blijdschap de woorden van den profeet: *Domini ego sum. Ik behoor den Heer toe.*

VERZUCHTING.

Ave, Maria, corona regia, pretiosissimum habens lapidem Christum.

Wees gegroet, Maria, Koninklijke kroon, door Christus als met een allerkostbaarst gesteente versierd. H. Epiph.

VOORNEMEN.

Dikwijls dit schietgebedje herhalen, dat zoovele heiligen voortdurend in den mond hadden: *God alleen.*

ELFDE DAG.

Bezoek van de allerheiligste Maagd aan hare nicht Elizabeth.

LIEFDE TOT DEN NAASTE.

OVERWEGING.

Exurgens Maria abiit in montana cum festinatione, et intravit in domum Zachariae, et salutavit Elisabeth.

Maria stond op en reisde met haast naar het gebergte, en zij kwam in het huis van Zacharias en groette Elisabeth.
Luc. I. 39.

Jesus Christus is nedergedaald in den schoot van Maria. De eerste beweging welke God, *die ons is komen bezoeken in zijne innigste barmhartigheid*, zijne allerheiligste Moeder inboezemt, is eene beweging van liefde. *In die dagen*, zegt de heilige Evangelist, *stond Maria op, en reisde met haast naar het gebergte, en begaf zich in het huis van Zacharias*. In die weinige woorden heeft de gewijde schrijver al de kenteekenen der oprechte liefde in het kort saamgevat.

1. Is Elisabeth de moeder van den heiligen Voorlooper, Maria is de moeder van God. Wie moet den eersten stap doen? De wereld zou zeggen: Elisabeth. Maar zoo denkt zij niet, die den God van alle liefde bezit.

2. Maria gaat met haast: *cum festinatione*. Waarom die haast in de hoogwaardige Bruid van den heiligen Geest? Het is, omdat een hart dat waarlijk liefdadig is, verlangt

om goed te doen, en een zeker verdriet gevoelt, tot dat het er de gelegenheid toe vindt. De liefde kent geen uitstel. *Nescit tarda molimina.*

3. Zij kent ook geene moeielijkheden. Zie, hoe Maria de bergen beklimt, hoe weinig zij acht geeft op de moeielijkheid van den weg. *Abiit in montana.*

De tegenwoordigheid van die nieuwe ark des verbonds in het huis van Zacharias bracht heil en zegening aan. Elisabeth werd met den heiligen Geest vervuld, het kind, dat zij in haren schoot droeg, werd van de erfzonde gezuiverd, Zacharias zelf kreeg de spraak terug, en ontving de gaaf van voorzegging.

Vereenigen wij ons met de heilige Elisabeth, om Maria geluk te wenschen met het heil haar geschonken, en om haar te bedanken voor de genaden, waarvan zij zich de uitdeelster begint te toonen.

BEMERKINGEN.

1. De liefde, die het hart der allerheiligste Maagd vervult, moet ook het hart van de religieuze vervullen. Waar zal men die deugd vinden, wanneer men haar niet vindt in den religieuzen staat, waar men belijdenis doet, van de voorschriften van het Evangelie in al hunne volmaaktheid op te volgen?

Beminnen wij alle menschen; wij zijn het aan God verschuldigd. De eeuwige Vader heeft de menschen zoozeer bemind, dat Hij voor hen zijn eenigen Zoon heeft gegeven. Onze Heer Jesus Christus heeft de menschen

zoozeer bemind, dat Hij uit liefde tot hen in lijden heeft willen geboren worden, in armoede en verachting heeft willen leven, en voor hunne zaligheid aan het kruis, onder de vreeselijkste smarten, gestorven is. De heilige Geest bemint de menschen zoozeer, dat Hij onophoudelijk aan de deur van hun hart staat en klopt, niets zoozeer verlangende, dan te mogen binnentreden, om er alle deugden in uit te storten. Geheel de heilige Drievuldigheid toont zooveel liefde voor de menschen, dat Zij zich zelve als schijnt te vergeten, slechts bedacht om de menschen gelukkig te maken. En zouden wij dan niet beminnen? God is voorzeker de juiste waardeerder der dingen, en doet niets, wat niet volmaakt is; daar God dan de menschen zijne liefde waardig acht, moeten zij het ook inderdaad zijn. Beminnen wij derhalve, beminnen wij allen, die God bemint; beminnen wij alle menschen, ook hen, die ons weinig beminnelijk mochten toeschijnen, beminnen wij hen, want zij worden door God bemind, beminnen wij hen, want God vraagt het ons, en Jesus rekent het zich zelve aangedaan, wat wij doen aan den naaste: *zoo dikwijls gij het aan een van deze mijne geringste broeders gedaan hebt, hebt gij het aan mij gedaan.*

2. Beminnen wij alle menschen; wij zijn het aan Maria verschuldigd. Maria offerde haren goddelijken Zoon aan den hemelschen Vader, op den berg van Calvarië. En wat gaf haar de kracht om dien dierbaren Zoon ten offer te brengen, in wien de eeuwige Vader zijn welbehagen vond? Het was hare liefde voor de

menschen. Indien dan iemand zijn hart voor de liefde sloot, zou hij niet voor een ontaard schepsel moeten gehouden worden? Heilige Maagd, die ons zoozeer bemind hebt, dat gij voor ons uwen eenigen Zoon hebt opgeofferd, verkrijg voor ons door uwe voorspraak, dat ons hart met diezelfde gevoelens moge worden vervuld, waarmede het uwe vervuld was voor hen, die gij als uwe broeders beschouwdet, en die uw edelmoedig offer tot uwe kinderen maakte. Uwe kinderen moeten u in alles gelijken; en dat is ook ons verlangen, o liefdevolle Moeder. Maak, wij smeeken er u om, dat wij met u alle menschen en wel van ganscher harte beminnen.

3. Beminnen wij alle menschen; wij zijn het aan de heilige Kerk verschuldigd. Die hoogwaardige Bruid des Zaligmakers heeft voorzeker wel recht op onze wederliefde. Na de waardigheid, waartoe zij ons heeft verheven; na de genaden en voorrechten, waarmede zij ons heeft verrijkt, mag zij wel eenige erkentenis van ons verwachten. Welnu, wat vraagt zij? Dat wij alle menschen zullen beminnen; dat wij hun al de diensten zullen bewijzen, die in onze macht zijn; dat wij voor allen zullen bidden met die vurigheid en dat vertrouwen, welke altijd verhooring vinden.

Wat vraagt zij nog? Dat wij vol medelijden met het lot dier ondankbare en wederspannige kinderen, welke niet ophouden haar te bedroeven, onze tranen voegen bij die, welke zij over hun ongeluk stort, en dat wij met haar genade voor hen afsmeeken. Dat is voorzeker niet te veel van ons geëischt. Laat ons dan bidden, laat ons

veel en zonder ophouden bidden. Onze gebeden vermogen veel bij dien God, aan wien wij ons toegewijd hebben; indien wij Hem bidden met een hart van ware liefde bezield, twijfelen wij er niet aan, dan zal de Heer ons verhooren, en onze moeder, de heilige Kerk, zal vertroost worden.

VOORBEELD.

De heilige Vincentius a Paulo.

De heilige Vincentius a Paulo voedde eene bijzondere godsvrucht tot de Koningin des hemels, hij vastte daags voor al hare feesten, en droeg altijd den rozenkrans aan zijn gordel; hij bad getrouw den *Engel des Heeren*, waar hij zich ook mocht bevinden, zelfs bij de vorsten en grooten der aarde; niets ondernam hij, zonder zich onder de bescherming van Maria te stellen, en dikwijls werd hij door haar op wonderdadige wijze geholpen. Onder anderen weten wij, hoe de heilige, onder de hoede zijner hemelsche Moeder, op een zwak bootje van Tunis naar Marseille de zee overstak met den geloofsverzaker, dien hij tot de moederkerk had teruggevoerd. Met die uitnemende godsvrucht tot Maria vereenigde de heilige Vincentius eene teedere en heldhaftige liefde voor den naaste. Zijne woorden, zijne daden, al zijne instellingen, zijn zoovele blijken van die deugd; geheel zijn leven was aan het tijdelijk en geestelijk welzijn des naasten gewijd.

Om niet te spreken van eene menigte trekken, die wonderbaar zijn, zoo wordt er verhaald, dat hij tot algemeen aalmoezenier der galeien benoemd, eene reis deed naar Marseille, om met eigen oogen te zien, hoe de gevangenen werden behandeld; om beter den waren toestand, en de gewone wijze van behandeling te kennen, droeg hij zorg van niet erkend te worden. Terwijl hij de galeien doorliep, bemerkte hij een gevangene, die meer dan de anderen door het ongeluk van zijn toestand nedergedrukt, zich aan hevig

ongeduld overgaf, en met ontoostbare droefheid klaagde over de diepe ellende, waarin zijne vrouw en kinderen waren gedompeld. Vincentius' hart werd door het innigste medelijden bewogen. Hij dacht, dat die man misschien meer ongelukkig dan misdadig was, en zocht naar een middel, om hem ter hulpe te komen. Zijne liefde gaf hem een middel in, waarvan de heilige Paulinus tot dan toe alleen het voorbeeld had gegeven. Hij begaf zich tot den bevelhebber, en smeekte hem de plaats te mogen innemen van dien armen galeiboef. De goddelijke Voorzienigheid liet toe, dat de bevelhebber toestemde in het dringend verzoek van den Heilige. De verwisseling werd aangenomen, en na weinige oogenblikken zag Vincentius zich met de boeien van een boosdoener beladen; en hij droeg die gedurende verscheidene weken, met eene edelmoe-digheid, die alleen de heldhaftigste liefde kan inboezemen.

VERZUCHTING.

Ave Maria, columba pacifera.

Wees gegroet Maria, duif die den vrede aanbrengt.

VOORNEMEN.

Van tijd tot tijd de heilige Communie voor de zondaars opdragen.

TWAALFDE DAG.

De Lofzang der allerheiligste Maagd.

HET ZOEKEN VAN GOD ALLEEN.

OVERWEGING.

Ait Maria: Magnificat anima mea Dominum.

Maria zeide: Mijne ziel maakt groot den Heer. Luc. I. 46.

Zoovele wonderen in Maria en door Maria gewrocht verhoovaardigen haar niet, maar strekken slechts, om de gevoelens van nederigheid, van liefde en dankbaarheid in haar hart te versterken en te verlevendigen.

Elisabeth is verwonderd, dat *de Moeder des Heeren* zich gewaardigt tot haar te komen; zij is verrukt door de *grooten dingen*, die in haar gebeurd zijn, en noemt haar *gezegend boven alle vrouwen*. Maria, in God verslonden, niets ziende, niets beminne, niets zoekende dan God, haast zich de oogen harer nicht van zich af te wenden, en op God te doen richten. *Mijne ziel maakt groot den Heer*, roept zij uit, *en mijn geest heeft zich verheugd in God, mijn Zaligmaker! omdat Hij heeft nedergezien op de geringheid zijner dienstmaagd;... Hij, die machtig is, heeft grooten dingen aan mij gedaan. Hij heeft kracht geoeffend door zijnen arm. Hij heeft Israël, zijnen dienst-knecht aangenomen, zijne barmhartigheid indachtig. Hij heeft mij tot die bovenmate grooten eer verheven.*

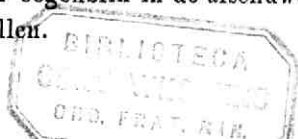
Aldus spreekt, aldus denkt de Moeder des Almachtigen, de heiligste der maagden, de Koningin van hemel en

aarde. Bewonderen wij die diepe nederigheid, die groote zuiverheid van het hart van Maria, waardoor zij niets aan zich zelve toeschrijft, alle glorie aan God geeft; en bidden wij haar, in die zuiverheid des harten, in het zoeken van God alleen, haar meer gelijkvormig te mogen worden.

BEMERKINGEN.

1. *Aan God alleen komt eer en glorie toe*, roept de heilige Paulus uit.... En inderdaad, God alleen is groot, onveranderlijk, eeuwig. Hij is de wijsheid, de goedheid, de almacht, zijne volmaaktheden hebben geene grenzen. Hij is het begin en het einde van alles, want Hij *heeft alles voor zich zelve gemaakt*. *In Hem zijn wij, bewegen we ons en leven wij*, en hoe verheven onze kennissen, hoe schitterend onze deugd, hoe groot onze rijkdommen ook mogen zijn, *uit zijne volheid hebben we alles ontvangen: Hij is de oorsprong van alle goederen; de bron van alle volmaakte gave*. *Aan God derhalve komt de eer en glorie toe, de grootheid, de macht en de zegening in de eeuwen der eeuwen!*

Aan den mensch integendeel komt niets anders toe dan vergetelheid en verachting. Wat zijn wij inderdaad? Een niet. Wat zijn wij nog? De onwetendheid en de zwakheid zelve, en wat nog erger is, schepselen, die zoo dikwijls weerspanning zijn geweest tegen hun Schepper, met eene menigte van zonden en ongerechtigheden beladen, altijd genegen om op nieuw te zondigen, zoo vol boosheid en bederf, dat, werden wij niet door Gods almacht ondersteund, wij elk oogenblik in de afschuwelijkste misdaden zouden vervallen.

Hoe is het dan mogelijk, dat men nog zich zelve hoogschat, zich zelve bemint en zoekt? Indien Jesus Christus, ofschoon God zijnde van oneindige heiligheid, zich de vervloeking zijns hemelschen Vaders waardig achtte, om de zonden, die Hij op zich had genomen, hoe moeten wij dan ons zelve beschouwen, die zoo dikwijls den oneindigen God hebben vergramd? Aan ons derhalve vergetelheid en verachting, aan God alleen de eer en glorie, de grootheid, de macht en de zegening, in de eeuwen der eeuwen.

2. Wanneer ook alle menschen, met terzijdestelling hunner heiligste plichten, hun eigen eeredienst boven dien van den onsterfelijken Koning der eeuwen zouden stellen, wanneer allen altaar tegen altaar zouden oprichten, en zich zelve een afgodischen wierook zouden offeren, dan nog zouden wij, en wel te meer, ons de getrouwe dienstmaagden des Heeren moeten toonen, en geen andere glorie zoeken dan de zijne.

Men begrijpt inderdaad, dat menschen, die weinig onderricht zijn, die door hun beroep onophoudelijk met de wereldsche zaken bezig zijn, hunne oogen weinig op God of naar den hemel richten, en in alles zich zelve zoeken. Maar wij, die dagelijks in de overweging aan de nietigheid van het schepsel en aan de verhevenheid van den Schepper worden herinnerd; — wij, die door de weldaden Gods van alle kanten als omringd zijn; — wij, die door het voorrecht onzer heilige roeping slechts met heilige zaken bezig zijn, indien wij in die dwaling vervielen, welke versooning zouden wij kunnen inbrengen?

Daarenboven wij zijn geroepen, om God herstel te geven voor de goddeloosheid en de ondankbaarheid van zoovelen? om onzen goddelijken Bruidegom al de eer en liefde, die zij hem schuldig zijn, te bewijzen; om Hem door onze getrouwe toewijding aan zijnen dienst, de onverschilligheid te doen vergeten, waarvan Hij overal het voorwerp is. Wat zou het dus zijn, indien ook wij ons zelve zochten? Welke belediging ware dat God aangedaan? Welk ongeluk voor ons zelve? De Heer zou zich van ons afwenden, gelijk een echtgenoot zich verwijdert van eene ontrouwe echtgenote, en na dit leven *zou ons deel met de ongeloovigen wezen.*

God verhoede, dat ons dit overkome! Neen, werken wij voor God alleen; dat alles in ons tot zijne glorie strekke; en gelijk een vader, die door verscheidene zijner kinderen op eene ontaarde wijze behandeld wordt, een eerbiedigen en ghoorzamen zoon des te meer blijken van zijne liefde zal geven, zoo ook zal onze goede Meester zijn welbehagen in ons stellen, Hij zal ons de zoetste genoegens in zijnen dienst doen smaken, en wanneer de dood ons in het bezit van zijn rijk zal hebben gesteld, zal Hij ons voor altijd op zijnen troon doen zetelen.

VOORBEELD.

De zalige Margaretha-Maria Alacoque.

De zalige Margaretha-Maria, die in deze laatste tijden de Kerk zoozeer heeft gesticht en getroost door hare godsvrucht tot het allerheiligste Hart van Jesus en tot het heiligste der Sacramenten, was ook vervuld van de teederste liefde tot Maria. Verscheidene malen ontving zij ook van haar de uitstekendste gunsten. Wij zullen ons bepalen met er eene aan te halen, die betrekking heeft op het onderwerp, waarover wij handelen.

Eens, het was op den feestdag van Maria Hemelvaart, vertoonde de allerheiligste Maagd aan de zalige Margaretha-Maria eene geheimzinnige kroon, welke was saamgesteld uit al de religieuzen, die zij onder haar bestuur had, en zeide haar, dat zij zich daarmede als met eene kroon van zoovele bloemen, voor de oogen van het hemelsch hof wilde versieren; maar zij voegde er bij, dat, toen zij het hoofd met dien krans van bloemen versierd, zich ten hemel wilde verheffen, het grootste gedeelte was nedergevallen, omdat zij zich niet genoeg van de aarde hadden onthecht; dat zij er slechts vijftien had behouden, en dat er van die vijftien maar vijf zuiver en volmaakt genoeg waren bevonden, om aangenomen te worden onder de bruiden van haar goddelijken Zoon. De allerheiligste Maagd, zeide de Zalige, wilde mij daardoor te kennen geven, van hoeveel belang het voor eene religieuze is, van alles en vooral van zich zelve onthecht te zijn, om haar omgang en haar verkeer in den hemel te hebben.

Een andermaal vertoonde de Moeder Gods de heiligheid dier vijf bruiden onder een ander zinnebeeld aan hare godvruchtige dienstmaagd. Zij toonde haar het heilig hart van Jesus als eene bron van levende wateren. Door vijf buizen vloeiden die wateren in het hart der vijf religieuzen, welke getrouwelijk God alleen hadden bemind, en het scheen haar, dat onze goddelijke Zaligmaker blikken van welbehagen op die harten vestigde. Lager waren verscheidene andere harten, welke ook van die goddelijke wateren ontvingen, maar door hunne schuld er een groot gedeelte van verloren. Het waren de harten der andere religieuzen, wier onthechting niet volkomen was, en die nog cenige verdeeldheid hadden in hare liefde.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, thuribulum aureum.

Wees gegroet, Maria, gouden wierookvat. H. Epiph.

VOORNEMEN.

Zich dikwijls voorstellen, zijne werken te verrichten door God, in God, met God en voor God alleen.

DE TIENDE DAG.

Stilzwijgen van Maria ten opzichte van den heiligen Joseph.

OOTMOEDIGHEID.

OVERWEGING.

Joseph voluit occulte dimittere eam. Haec autem eo cogitante, ecce Angelus Domini apparuit ei.

Joseph wilde heimelijk van haar scheiden. Doch terwijl hij aldus dacht, zie, daar verschijnt hem een Engel des Heeren. Math. I. 19, 20.

Maria, wonderbaar in geheel haar gedrag, drijft de heldhaftigheid der deugd somwijlen zoo ver, dat men niet anders kan, dan er zich over verwonderen en zwijgen. De Heer heeft haar verkoren, om haar te verheffen boven alles, wat in den hemel en op de aarde verheven is; Hij heeft in haar zulke wondere zaken gewrocht, dat *al de geslachten haar zalig zullen prijzen*; en Maria zegt geen woord van hare verheffing aan den heiligen Joseph; zij houdt al de gunsten voor hem verborgen, waarmede de Almachtige haar overladen heeft. Zij spreekt er van, wel is waar, met Elisabeth; maar waarom? omdat Elisabeth haar voorkomen heeft; en nog, hoe spreekt zij tot haar? Om God te verheffen en zich zelve te vernederen. Drie maanden verloopen; Maria keert weder uit Hebron; Joseph begint den staat van zijne

Bruid te bemerken. Het was haar onmogelijk de verlegenheid, en de bekommernis van den heiligen Joseph niet te ontwaren. Spreek een enkel woord, o Maagd der maagden, en het vermoeden van uw kuischen Bruidegom zal verdwijnen, hij zal voor uwe voeten nedervallen, en in u de Bruid eeren van den heiligen Geest. Een enkel woord is slechts noodig, maar Maria zal het niet spreken. Noch de liefde, die zij haren Bruidegom toedraagt, noch de zoo natuurlijke begeerte om zich zelve te verontschuldigen, noch de zoo ernstige gevolgen, die haar stilzwijgen kan hebben, niets kan haar overhalen, om van hare ootmoedigheid af te wijken, en van hare verheffing te spreken. O ootmoedigheid van Maria, wat zijt gij onze bewondering waardig!

BEMERKINGEN.

1. Indien de ziel waarlijk geestelijk is, dan is het gemakkelijk aan de wereld, en aan de zinnelijke begeerten van het ellendige vleesch te sterven; maar veel moeilijker is het te sterven aan zijne eigen voortreffelijkheid, en niets te willen zijn in zijne eigen oogen, en in de oogen van anderen. Hoe moeilijk is het oprecht ootmoedig te wezen! „De eigenliefde,” zegt de heilige Gregorius, „is de eerste ondeugd, die in den mensch wordt geboren, en de laatste, die in hem sterft.” *Primum nascens, extremum moriens.* En dit is ook inderdaad zoo; en daarom moeten wij alle pogingen aanwenden, om die ondeugd uit ons hart uit te roeien, daartoe

zal ons veel helpen, dat wij ons ernstig toeleggen, om God alleen te zoeken.

De eigenliefde openbaart zich hoofdzakelijk op twee wijzen:

Ten eerste. Men wil doen zien alles wat men is en heeft, en meer zelfs dan men is en heeft.

Ten tweede. Men kan niet dulden, dat anderen eene slechte gedachte van ons hebben.

Hoe vinden wij de veroordeeling van die ongeregheden der eigenliefde in het voorbeeld van Maria! Zij is de Moeder van den Zoon Gods, en haar eigen Bruidgom is er niet van onderricht. Joseph wordt door vermoeden aangaande hare zuiverheid gekweld, en zij zegt geen woord om zich te verontschuldigen.

Treffend voorbeeld, dat ons hierin wordt voorgesteld! Moeten wij niet bekennen, dat wij verlangen en er naar streven, dat anderen eene goede gedachte van ons hebben, dat zij gelooven, dat wij godvruchtig, ijverig, geregeld, verstorven zijn; terwijl wij toch wellicht zelve overtuigd zijn, dat wij die deugden niet bezitten. Indien wij ze dan niet hebben, waarom willen wij, dat onze zusters in dwaling verkeeren? En indien wij ze bezitten, hebben wij ze dan niet van God ontvangen? Waarom beroemen wij er ons dan op, alsof wij ze niet hadden ontvangen? Waarom eischen wij dan de eer voor ons zelve? Ja, verondersteld ook, dat men ons al de achting, die wij verlangen, verschuldigd was, wat voordeel zouden wij er bij hebben? Wat goed zou ons dat aanbrengen naar lichaam of ziel, in den tijd of in de eeuwigheid.

Moeten wij niet bekennen, dat wij niet kunnen dulden, dat anderen ons over het hoofd zien, ons minachten? Maar wanneer die minachting gegrond is, waarom zijn wij er dan ontevreden over? waarom willen wij dan geacht worden? En als we ons zelve goed beschouwen, moeten wij dan niet zeggen, dat we verdienen veracht te worden? Bedenken we, wat we zijn van ons zelve, wat we zijn niettegenstaande al de genaden van God, en beslissen wij dan. Overigens, wij mogen verachting verdienen of niet, wat kwaad kan zij ons doen? O God, hoe verblind moet men zijn om hoovaardig te wezen!

2. Bedenken we dikwijls dat de nederigheid, die alle Christenen zoozeer is aanbevolen, nog meer noodzakelijk is voor de bruiden van Christus. Daar wij geroepen zijn, om het verstorven leven, dat onze goddelijke Zaligmaker op deze wereld geleid heeft, in ons te vertoonen, kunnen wij niet aan onze heilige roeping beantwoorden, indien wij niet nietig zijn in onze eigen oogen, en het ook willen zijn in de oogen der wereld.

Daarenboven, indien wij op den dag der aanneming van het religieuze kleet, *ons met Jesus Christus hebben begraven in den dood*, op den dag onzer professie zijn wij ook met Hem verrezen, *om met Hem in de nieuwheid des levens te wandelen*. En welk was het leven van Jesus na de verrijzenis? Een leven geheel in zijn Vader verslonden. Jesus was na de verrijzenis zoo in zijn Vader overgegaan, dat men van het menschelijke in Hem niets meer bemerkte. Zoo ook moet het wezen met ons.

Met Christus in God verborgen, moeten wij aan onze

eigenliefde, aan de hoogschatting onzer voortreffelijkheid, aan geheel het menschelijk *ik*, zoodanig gestorven zijn, dat wij alleen leven voor God.

Eindelijk we zijn religieuzen, van wie de heilige Hieronymus zegt: „Het koor der religieuzen is als eene „schoone bloem, als een kostbaar edelgesteente in den „schat der heilige Kerk, waarop het den heerlijksten „glans afwerpt.” Ons leven moet alzoo gewijd zijn aan de verheerlijking van God voor de gansche wereld. Hoe ware dat mogelijk, indien wij ook onze eigen verheerlijking wilden zoeken, voor ons zelve leefden? Heeft de heilige Geest niet gezegd, *dat de Allerhoogste een afschuw heeft van elken roof in het brandoffer?* En vernieuwt eene ziel, die zich zelve ongeregeld bemint, niet de misdaad van de kinderen van Heli? Onttrekt zij aan elk harer offers niet een gedeelte, dat zij zich zelve toeigent? O heilige Maagd, verkrijg voor ons, dat wij u steeds meer mogen gelijken.

VOORBEELD.

De heilige Mechtildis, maagd van de orde des heiligen Benedictus.

Niettegenstaande de uitstekende heiligheid, waartoe de heilige Mechtildis was geklommen, was zij zoo van hare onwaardigheid doordrongen, dat zij zich verwonderde, hoe God haar konde verdragen, en hoe Hij toeliet, dat de aarde haar droeg. Niettegenstaande de buitengewone en bovennatuurlijke kennis, waarmee de Heer haar had begunstigd, vreesde zij voortdurend zich te misleiden. Die nederigheid maakte haar geschikt, om nieuwe gunsten te ontvangen van Hem, *die aan de hoovaardigen weerstaat en zijne genade aan de nederigen schenkt.*

Op zekeren dag zeide Jesus tot haar, op het oogenblik der hei-

lige Communie: „Mijne welbeminde, wilt gij zien hoe Ik in u ben, en gij in mij zijt?“ De heilige Mechtildis, zich onwaardig oordeelende om tot haren God te spreken, antwoordde Hem niet, maar vernederde zich diep. Op dezelfde stonde, zag zij het heilig lichaam van Jesus als een allerzuiverst kristal, en hare ziel daarin als een helder water, en zij hoorde deze woorden: „gij zijt niets in u zelve; „maar uwe zelfstandigheid is in Mij, en komt van mijne genade.“

Een andermaal zag de Heilige door een bovennatuurlijk licht, dat zij de allerheiligste Maagd nooit met den verschuldigten eerbied gediend had. Op dit gezicht vernederde zij zich vol ootmoed, en op hetzelfde oogenblik aanschouwde zij den Zoon Gods en zijne heilige Moeder op een prachtigen troon gezeten. Zij hoorde Jesus zeggen tot de heilige Maagd, dat zij er ook zijne bruid op zou doen plaats nemen. Mechtildis met schaamte overdekt, met schrik bevangen, vreesde in begoocheling te verkeeren. Zij dacht niet aan die woorden van het boek der Openbaring. *Al wie overwinnaar zal wezen, zal ik met mij op mijnen troon doen zetelen.* Onze goddelijke Zaligmaker haastte zich haar gerust te stellen, en sprak: „voor- „waar, voorwaar, Ik zeg u, gij zijt niet bedrogen, er is geene be- „goocheling in alles, wat er in uwe ziel omgaat.“ En de allerheiligste Maagd, de Heilige in hare armen nemende, gaf haar over aan haren goddelijken Zoon, die haar onuitsprekelijke zoetigheid deed smaken. Hij leerde haar Maria groeten in bewoordingen, die zij nooit had gehoord, en die de voornaamste voorrechten behelsden, welke die onvergelykelijke Maagd, sedert hare eeuwige voorbeschikking tot hare hemelvaart toe, van de aanbiddelijke Drievuldigheid heeft ontvangen.

VERZUCHTING.

Ave Maria, cisterna Bethleëmitica.

Wees gegroet Maria, Bethlehem's put.

VOORNEMEN.

Zorg dragen van nooit over zich zelve te spreken.

VEERTIENDE DAG.

Reis van de allerheiligste Maagd naar Bethlehem.

ARMOEDE.

OVERWEGING.

Ascendit Joseph a Galilea in civitatem David, quae vocatur Bethlehem, cum Maria desponsata sibi uxore praegnante... non erat eis locus in diversorio.

Joseph ging op van Galilea naar de stad van David, welke Bethlehem genoemd wordt, met Maria zijn verloofde vrouw, die zwanger was... er was voor hen geene plaats in de herberg. Luc. II. 4. 5. 7.

Maria en Joseph wachtten te Nazareth, in vrede en met vurig verlangen, het uur af, waarop de Verlosser der wereld zoude geboren worden; toen een bevel van keizer Augustus de twee heilige echtgenooten verplichtte, zich naar Bethlehem te begeven, van waar het geslacht van David afkomstig was. Dit bevel werd uit menschelijke inzichten door den keizer gegeven, uit hoovaardigheid, om het groote getal zijner onderdanen te kennen; maar de goddelijke voorzienigheid beschikte het zoo, opdat de Messias, erfgenaam van den troon van David, daar zou geboren worden, zooals de profeet Micheas voorspeld had: *En gij Bethlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste*

onder de hoofdsteden van Juda, want uit u zal de Leidsman voortkomen, die mijn volk Israël regeeren zal.

Maria en Joseph te Bethlehem aangekomen zochten zich te huisvesten. Maar overal werden zij verstooten: *Er was voor hen geene plaats in eene herberg*; zij waren arm.

O verhevene Moeder van mijn Jesus, zoek niet langer naar een verblijf in Bethlehem. Kom, ziehier mijn hart, hetwelk voor u is geopend. Neem er uwen intrek met uwen Bruidegom, en baar er Dengene, dien gij in uwen schoot draagt.

BEMERKINGEN.

1. Niets misschien bewijst beter de ellende van den mensch na de zonde, dan zijne gehechtheid aan de goederen der aarde. Dat de verloren zoon, in een oogenblik van verblindheid, zich uit het huis zijns vaders, zoo vol aantrekkelijkheden, verwijdere; dat hij later den draf der varkens benijde; indien hij in dien toestand over zijne niterste ellende zucht, en besluit om naar het huis zijns vaders terug te keeren, ons hart wordt tot medelijden bewogen. Maar indien wij integendeel hem zijn vermaak zien vinden onder de onreine dieren, en zijn behagen zien scheppen in den draf met hen te deelen, dan vinden wij in onze ziel geene verachting groot genoeg voor zoo diepe verlaging. En toch, dit doet de mensch, wiens hart aan de goederen dezer aarde gehecht is. Hij is voor den hemel geschapen. God alleen kan zijne ziel verzadigen. Zij is te groot om door iets buiten God te worden vervuld.

„Gij hebt ons voor U geschapen o Heer,” roept de heilige Augustinus uit „en ons hart kan niet rusten, „tenzij het ruste in U.” En men zal dien zoon des hemels, dien koning der schepping, zich aan het aardsche zien hechten, in het aardsche zijn behagen zien nemen, zijn laatste einde zien stellen in de goederen en de genoegens der aarde, er zijn hart mee vervullen! welke onbegrijpelijke laagheid! welke diepe vernedering!

Om den mensch uit die verworpenheid op te richten, is de Zoon Gods op deze wereld gekomen, is arm geboren, heeft arm geleefd en is arm gestorven.

Zijne Moeder was arm, zijne apostelen en zijne eerste leerlingen waren arm. Voor de armen heeft Hij eerst den ingang tot zijne Kerk geopend, aan de armen gelastte Hem zijn Vader het evangelie te verkondigen, aan de armen belooft Hij zijn eeuwig rijk. *Zalig zijn de armen van geest* sprak Hij, *want hun behoort het rijk der hemelen.*

De menschen, getroffen door de onderwijzingen van een God, die de zaken naar waarde schat, en die zich als een vriend der armoede en der armen deed kennen, hielden op de armoede nog langer als eene schande en een ongeluk te beschouwen, en van alle zijden kwamen vrijwillige armen het getal der leerlingen van Jesus vergrooten. De armoede werd het deel der verhevene en edelmoedige zielen; zij heerschte overal waar de Kerk kinderen telde; dat is, weldra over de geheele aarde. En als de verslapping en aardschgezindheid toenam onder de christenen, zocht de heilige armoede in de kloosters eene toevlucht; duizenden verlieten have en goed, om in de eenzaamheid

in geheele onthechting van het aarsche te leven. Daar heerschte zij wederom, en is daar blijven heerschen, daar moet hare heerschappij voortduren tot aan het einde der wereld. De religieus toch kiest den Heer alleen tot zijn erfdeel; wil niets bezitten op deze wereld dan Jesus Christus; is dood aan de wereld, aan de goederen en rijkdommen der wereld.

Onze Bruidegom is arm, derhalve moeten ook wij arm zijn. O heilige armoede! wier bekoorlijkheid zoo vermogend is op het hart van onzen goddelijken Bruidegom, versier onze harten met uwen schitterenden glans, opdat wij welgevallig in zijne oogen mogen wezen.

2. Wij hebben belofte van armoede gedaan, toen wij den religieuzen staat hebben aanvaard; maar zijn wij wezenlijk en inderdaad arm, en niet slechts in schijn en met name? Een ware arme bemint zijne armoede, verlangt met haar te zijn, en de gevolgen der armoede te ondervinden. Hij leeft zonder bezorgdheid, overgegeven in de armen van Gods vaderlijke Voorzienigheid. Alles, wat men hem geeft, is hem goed, hij is te vreden met het noodzakelijke, hij klaagt noch mort, wanneer hem een of ander ontbreekt.

Beoordeelen wij ons zelve naar dit beeld van den waren arme. Behooren wij niet tot die religieuzen, welke wel arm willen zijn; maar op voorwaarde, dat niets hun ontbreke; dat zij altijd al, wat zij verlangen, in overvloed hebben; altijd naar hun smaak worden gevoed. Zijn wij tevreden met hetgeen de gehoorzaamheid ons geeft? Ontvangen wij het met dankbaarheid, als iets wat men ons niet verschuldigd

is? Leven wij zonder te verlangen en zonder te klagen? Achten wij ons gelukkig, wanneer ons somtijds het noodzakelijke ontbreekt? Onderzoeken wij ons zelve daarover.

Maar hiermede mogen we ons niet tevreden stellen. Ware religieuzen moeten den geest van armoede verder voeren. Zij moeten met geheel hun hart onthecht zijn van alles, wat gewoonlijk groot wordt geacht, van de gaven der natuur en van die der genade. Zij moeten zich verheugen, dat zij van geringe afkomst zijn, dat zij geen rijkbegaafden geest hebben, dat zij geene hoedanigheden bezitten, die voor de oogen der menschen doen schitteren.

Zij moeten zich vergenoegen met de maat van genade, die hun is geschonken; hun behagen scheppen in de minsten van allen te zijn, de laagste plaats in te nemen, tevreden zijn met den laagsten trap van glorie in den hemel, indien het Gods beschikking over hen is.

Ziedaar de ware armoede, die volmaakte armoede van geest, waaraan Jesus Christus het rijk der hemelen beloofd heeft. Is zij ons aller deel?

VOORBEELD.

De heilige Franciscus van Assisië.

De heilige Franciscus van Assisië, die de Serafijn der aarde genoemd wordt, was een der grootste dienaren van de Koningin des hemels. Nog sedert korten tijd had hij zich geheel aan God gegeven, toen hij ondernam de kerk van Portiuncula te herstellen, die de Benedictijner-monniken, onder den titel van Onze Lieve Vrouw der Engelen hadden gebouwd. Deze onderneming was verre

boven zijne krachten; maar wat vermag de liefde niet? Franciscus begon giften in te zamelen, en stelde zich met zooveel ijver aan 't werk, dat het hem gelukte, zijn plan ten uitvoer te brengen. Het is in deze kerk, dat hij later de grootste gunsten van Maria ontving. In deze kerk ook werd hij met een levendig licht bestraald aangaande de waarde der armoede; wat hem aan zijne orde de armoede tot grondslag deed geven.

De heilige Franciscus was gedurende zijn geheel leven, wat hij van het begin zijner bekeering geweest was, een ijverige dienaar van de allerheiligste Maagd. Zijne liefde tot haar ging zoover, dat hij verdiende een wonder van godsvrucht tot Maria genoemd te worden. Behalve zijne gewone oefeningen, vastte hij ter harer eer van den feestdag der heilige apostelen Petrus en Paulus tot den dag harer Hemelvaart, en hij wilde, dat de Koningin der Engelen ook de Koningin en Patrones zoude zijn van zijne orde, welke een beeld van het leven der Engelen op aarde vertoonen moest.

Zijne liefde tot de armoede evenaarde de teedere godsvrucht tot de Moeder van een God, in de uiterste armoede in een stal geboren, en van alles beroofd op den berg van Calvarië gestorven. „De armoede,” zeide hij, „is de weg ter zaligheid, de voedster der nederigheid, de wortel der volmaaktheid.” Een hart, dat de armoede zoo hoog schatte, moest de armen grootelijks beminnen en achten. Franciscus wijdde zich geheel aan den dienst der armen. Hij had nog geene belofte van armoede geaard, toen hij op eene reis naar Rome, die hij uit godsvrucht ondernam, aan de armen niet alleen alles wat hij had uitdeelde, maar ook zijne eigen kleederen schonk. Zijn grootste vermaak was de armen te dienen, en men zag hem in de gasthuizen de lastigste en walgelykste bezigheden op zich nemen, om de arme melaatschen te helpen en te verkwikken.

De heilige Franciscus stierf gelijk hij geleefd had. Op het oogenblik zelf, dat zijne ziel zich ging vereenigen met den God zijner liefde, beval hij aan zijne kinderen de godsvrucht tot de allerheiligste Maagd, en de standvastige beoefening der strengste armoede. Dit was zijn testament. Na hun dit kostbaar erfdeel te hebben

geschonken, wendde hij zich tot God, om den tijd, die hem restte, met Hem alleen bezig te zijn; en hij hield niet op zich met God te onderhouden, tot zijne ziel opvloog, om zich voor eeuwig met haar God te vereenigen.

VERZUCHTING.

Ave Maria, nubes levis, quae super cherubim sedentem gestasti.

Wees gegroet Maria, lichte wolk, die dengene gedragen hebt, die boven de Cherubijnen gezeten is. H. Hieron.

VOORNEMEN.

Zich een of ander onttrekken, met vergunning der Overste.

VIJFTIENDE DAG.

De Baring van de allerheiligste Maagd.

HET HEILIG SACRAMENT DES ALTAARS.

OVERWEGING.

Peperit Filium suum primogenitum, et pannis eum involvit, et reclinavit eum in præsepis.

Zij baarde haren eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en legde Hem in eene kribbe. Luc. II. 7.

Veertig eeuwen zijn er verloopen. De tijd, door de profeten voorzgd, is gekomen. De Zoon Gods, de Eeuwige, de Almachtige doet zijne intrede in de wereld. In de kleine stad Bethlehem, in het midden van den nacht, in een armen stal wordt Jesus, onze goddelijke Zaligmaker, geboren. Zou men niet meenen een ontroonden koning te zien, die onder begunstiging der duisternis, verkleed, in zijne staten terugkeert, om op den verwelddiger zijn troon te heroveren; en toch Hij is de almachtige Koning der eeuwen. Hoe was Maria opgetogen van bewondering, als zij den God van het heelal op een weinig stroo, in eene kribbe aanschouwde! Met wat eerbied wierp zij zich voor Hem neder, om Hem te aanbidden in den diepsten ootmoed des harten! Maar ook hoe groot was hare vreugde, wat zoet gevoel doorstroomde hare ziel, daar zij in dit Kind, in hetwelk het geloof haar een God deed erkennen, haar Zoon mocht begroeten!

Met welke uitstorting van liefde nam zij Hem in de armen, klemde zij Hem aan haar hart, en drukte zij hare maagdelijke lippen op zijne wangen!

O Maria, o de gelukkigste onder de vrouwen, indien ik het durfde wagen, hoe zou ik uw geluk benijden! o Jesus, Gij, die zooveel behagen hebt genomen in de aanbidding en de liefkoozingen uwer allerheiligste Moeder, doe mij ook deelen in de gevoelens, die op den dag uwer geboorte het hart uwer heilige Moeder vervulden.

BEMERKINGEN.

1. Indien het ons vergund ware geweest, met Maria getuigen te zijn van de intrede van Jesus in de wereld, wij zouden met haar, vol van den diepsten eerbied ons terstond voor de voeten van dien Godmensch hebben nedergeworpen, Hem daar met eene heilige huivering hebben aanbeden, en onze hulde van dankbaarheid en liefde hebben gebracht. Door het aanschouwen van dat beminnelijk Kind met vertrouwen vervuld, en aangemoedigd door het voorbeeld en door de goedheid zijner heilige Moeder, zouden wij ons aan de bewegingen van ons hart hebben overgegeven, wij zouden Jesus in onze armen hebben genomen en Hem teeder hebben omhelsd. O God... O onuitsprekelijke wellust! welke zoetigheid zou onze ziel dan hebben gemaakt! Zouden wij wel perk hebben kunnen stellen aan de uitstortingen onzer liefde.

Hetgeen wij dan zouden hebben gedaan, waarom zouden wij het nu niet doen? Hij, die te Bethlehem werd geboren, daalt Hij niet dagelijks onder ons neder? Verblijft Hij

niet voortdurend bij ons in het heilig tabernakel, waar wij Hem altijd kunnen vinden, tot Hem kunnen naderen? Te Bethlehem verborg Jesus zijne grootheid en heerlijkheid onder den uiterlijken schijn van zwakheid en armoede. Zoo doet Hij ook nu. En indien het geloof ons te Bethlehem in dat kleine kind een God zou hebben getoond, waarom zou dat zelfde geloof ons geen God doen erkennen in de heilige hostie? Dit is toch even waar.

Ja, wij weten, dat Jesus, de Godmensch, waarlijk en wezenlijk in het heilig tabernakel rust; Hij, *de God, die hemel en aarde gemaakt heeft* — *die met drie vingers het heelal ondersteunt* — *die aan de zee gebiedt*, en alles bestuurt en regelt. Wij weten, dat Hij daar zetelt als een koning op zijn troon, van macht en majesteit omgeven, omringd door zijne engelen, die Hem voortdurend aanbidden en zijn lof zingen.

Laat ons dan dikwijls naderen tot het heilig altaar; vereenigen wij ons met die zalige geesten, die dien God, welken wij slechts zien door het geloof, van aanschijn tot aanschijn aanschouwen; brengen wij Hem, ter aarde nedergeworpen, vol eerbied met hen de hulde onzer aanbidding.

Bij de geboorte van Jesus werden arme herders geroepen tot zijne kribbe, om hunne eerbewijzingen bij die van Maria en Joseph te voegen. Wij noemen de herders gelukkig en bijzonder bevoorrecht door God. Maar is ons niet een zelfde, ja een grooter geluk ten deele geworden, die door God zijn geroepen, om onder één dak met Jesus te wonen. Waardeeren wij ons geluk, beantwoorden wij aan die goedheid van God. Laat ons de hovelingen navolgen, die

men zich ziet beijveren, om hun hof te maken bij hunnen vorst; naderen wij dikwijls tot Jesus in het heilig tabernakel verblijvend en beijveren wij ons, om Hem met den diepsten eerbied, onze eerbewijzingen te brengen, zooals het 't nietige schepsel ten opzichte van den oneindigen Schepper en den Koning der glorie betaamt.

2. Jesus op het altaar is niet alleen onze God en onze Koning; Hij is ook onze Vader, onze Vriend, onze Bruidegom, ons voedsel, onze teerspijze. Hoe groot is de goedheid en liefde, die Hij er aan de menschen, en vooral aan de welbeminden zijns harten bewijst! Te Bethlehem boezemt Hij ons liefde en vertrouwen in, door zijne heerlijkheid onder den uiterlijken schijn van een beminnelijk kind te verbergen; maar verbergt Hij ook niet in het heilig Sacrament des altaars alles, wat zijne goddelijke eigenschappen groots en eerbiedwekkends hebben?

Is Jesus beminnelijk, als Hij voor ons mensch wordt, Hij is het niet minder, als Hij de spijsje onzer zielen wil worden; wanneer Hij niet in onze armen, maar in onze harten komt rusten; wanneer Hij zich op het innigst met ons vereenigt; wanneer Hij onze ellenden op zich neemt, ons het leven mededeelt, ons deelachtig maakt aan zijne goddelijke natuur.

Laat ons dan Jesus beminnen, die ons in het allerheiligste Sacrament zoo groote liefde betoont. Laat ons Jesus beminnen, gelijk men een vader, een vriend, een bruidegom lief heeft; met eene oprecht kinderlijke, eenvoudige, vertrouwvolle, vurige, innige liefde. Laat ons Hem uit al onze krachten beminnen. Beminnen wij Hem,

omdat Hij zoo beminnelijk is, en ons zoozeer bemind heeft, en nog altijd bemint; beminnen wij Hem, ten einde Hem eerherstel te geven, voor de koelheid, oneerbiedigheid en onteeringen, die Hij van de wereld heeft te verduren.

Heilige Maagd, verkrijg voor ons, dat ons hart, aan uw van liefde brandend hart meer en meer gelijkvormig moge worden, opdat wij Jesus in het heilig Sacrament beminnen, zooveel als het op aarde mogelijk is.

VOORBEELD.

De gelukzalige Alphonsus Rodriguez, van de Sociëteit van Jesus.

De zalige Alphonsus muntte uit door eene buitengewone godsvrucht tot Maria. Maria was hem eene moeder; maar eene hemelsche moeder, die hij te vuriger beminde, naarmate hij meer was verlicht aangaande hare onuitsprekelijke volmaaktheden. Niets liet hij onbeproefd om zijne kinderlijke liefde jegens Maria aan den dag te leggen. Zoo dikwijls hij hiertoe verlof kreeg, vastte hij zaterdags ter eere zijner beminde Moeder, en ter voorbereiding voor hare feesten legde hij zich velerlei verstervingen op. Behalve vele andere gebeden, die hij stortte, maakte hij zoo veelvuldig gebruik van den rozenkrans, dat door het wrijven der kralen de duim en de wijsvinger zijner rechterhand met eelt waren bedekt.

Al zijne werken offerde hij aan Maria op, om hare bescherming te erlangen; maar vooral wanneer hij Jesus Christus in het heilig Sacrament ging ontvangen, nam hij met vurigheid en vertrouwen tot haar zijne toevlucht. Na alles in het werk te hebben gesteld, om voor God eene waardige plaats in zijn hart te bereiden, gaf hij zich, als het gewenschte oogenblik naderde, aan de gevoelens der diepste nederigheid over, en overtuigd, dat hij, niettegenstaande al zijne pogingen, de genade, die hij ging ontvangen, onwaardig was, smeekte hij Maria en de Heiligen des hemels aan te willen vul-

len, wat hem ontbrak, opdat hij met vrucht het lichaam van zijn Verlosser ontvangen mocht.

Zoodra hij zijn God had ontvangen, gaf hij zich aan de uitstortingen der liefde, en aan de gevoelens der innigste dankbaarheid over. Gewoonlijk verbeeldde hij zich zijn hart als eene ruime zaal, waarin twee tronen waren opgericht, één voor Jesus, en één voor Maria; want hij kon die twee voorwerpen zijner liefde niet scheiden. Hij plaatste zich in den geest aan hunne voeten, terwijl hij in de eerbiedigste houding, driemaal het: *Eere zij den Vader enz.* en vervolgens het: *Groote God wij loven u*, bad. Bij de woorden: *Hemel en aarde zijn vol van uwe glorie* noodigde hij alle schepsele uit, zich met hem te vereenigen, om den lof des Heeren te zingen, en Hem voor zijne vele weldaden te bedanken. Eene zee van licht overstroomde in die oogenblikken zijne ziel, die van eene onuitsprekelijke zoetigheid werd vervuld. Volgens zijne eigen schriftelijke getuigenis is geen mensch in staat het geluk te beschrijven, dat zijne ziel in die zalige stonden genoot, terwijl hij tevens zag, hoe eene schaar van hemelsche geesten vol eerbied hun God aanbaden, die troonde in den tempel zijns harten.

Eens dat hij zich tot de heilige Communie voorbereidde, gaf zijne liefde hem in, om door de tusschenkomst van alle Heiligen des hemels voor al zijne medebroeders die genade te vragen, welke hij voor zich zelve afsmeekte, van te mogen toenemen in alle deugden, welke zijne ziel in de oogen van den goddelijken Bruidgom welgevalliger konden maken. En zie, na de Communie gewaardigde zich Jesus hem mede te deelen, dat zijn gebed was verhoord, en liet hem op eene geheimvolle wijze zijne heilige tegenwoordigheid waarnemen in allen, die met hem de heilige Communie ontvingen; ja hij zag, hoe de goddelijke Verlosser van heerlijkheid omstraald, het hart van allen in dier voege vervulde, dat zij maar één en hetzelfde hart met Hem hadden.

Alphonsus begreep de verhevenheid van deze gunst, en smeekte den Heer vol schaamte, hem niet langs dien weg te willen geleiden, maar langs den weg der beproevingen, des kruizes en des lijdens.

VERZUCHTING.

Ave Maria, Dei para.

Wees gegroet Maria, Moeder Gods. Conc. Ephes.

VOORNEMEN.

Eene teedere godsvrucht trachten te verkrijgen tot
Jesus in het heilig Sacrament des Altaars.

ZESTIENDE DAG.

Maria bij de kribbe van het goddelijk Kind.

GEBED.

OVERWEGING.

Maria conservabat omnia verba haec, conferens in corde suo.

Maria bewaarde al deze woorden, en overlegde ze in haar hart. Luc. II. 10.

Jesus werd in vernedering, in armoede en in lijden geboren. Maar nauwelijks is Hij in de wereld verschenen, of hemelsche boden verkondigen zijne komst en zijne glorie. *Ik kondig u eene groote blijdschap aan, sprak de Engel tot de herders, dat heden in de stad van David, u de Zaligmaker geboren is, welke Christus, de Heer, is.* En eene schaar van hemelsche geesten zong: *Glorie zij God in den allerhoogsten, en op aarde vrede aan de menschen, die van goeden wille zijn.*

Op die tijding verlieten de herders hunne kudden, en spoedden zich naar Bethlehem tot den nieuwgeboren Koning, om Hem te aanbidden en hunne harten op te dragen aan den Messias, dien zij verwachtten. Groot was hun geloof; bij de kribbe gekomen, erkennen en aanbidden zij in dat arme kindje Christus, den Messias, hun Heer; en zij keeren weder, God verheerlijkende en

lovende, en het groote geheim alom verkondigende, dat in Israël is volbracht.

Wat doet Maria te midden der zorgen, die de toestand vereischt, bij de eerbewijzingen, waarvan haar Kind het voorwerp is? In de diepste ingetogenheid overlegt zij in haren geest al den lof, dien men Hem geeft, overdenkt de wonderen, die zijn gewrocht, en waarvan zij het werktuig is geweest.

O wonderbare Maagd, doe ons uw binnenste kennen, om er de wonderen van genade te aanschouwen, die uwe voortdurende gesprekken met den heiligmakenden Geest er voortgebracht hebben.

BEMERKINGEN.

1. Onze roeping is heilig, de waardigheid, waartoe wij verheven zijn is voortreffelijk, de voorrechten, waarmede de Heer ons begunstigd heeft, gaan onze gedachten te boven. Wij hebben het reeds gezegd, na den priester, is er niets zoo groot in de Kerk als de religieus. Ja *Hij, die machtig is, heeft ook groote dingen* aan ons *gedaan*. Maar die verheffing en die waardigheid kunnen niet gekend worden dan door het geloof. *De zinnelijke mensch begrijpt niet, hetgeen van den Geest Gods is*. Hoe zal hij derhalve de verhevenheid van den religieuzen staat begrijpen. Het geloof alleen toont ons de verhevenheid onzer heilige roeping, en het leven des geloofs alleen kan de hoogschatting er van in onze harten bewaren.

Hoe zullen wij dat geloof in ons opwekken? Hoe zullen wij er toe komen, om uit dat geloof voortdurend te leven? Door het gebed; door den geest des gebeds in ons te voeden. Die geest des gebeds stelt ons in eene voortdurende vereeniging met God, en daar God, volgens den Apostel *de Vader des lichts* is, putten wij uit het verkeer met Hem de kennis van hetgeen Hij is, en van hetgeen de religieus is, die Hem is toegewijd. Hij onderricht ons aangaande onze grootheid, aangaande onze nauwe betrekking, die wij met Hem hebben, aangaande de verhevenheid van den rang, dien wij in de Kerk bekleeden, aangaande de uitmuntendheid der genaden, die dagelijks over onze ziel worden uitgestort, aangaande de hooge heiligheid, waartoe wij geroepen zijn, en de verheven waardigheid, waartoe wij zijn opgevoerd, en de toekomstige verheffing, die ons is voorbereid. En terwijl Hij onzen geest door zijn licht bestraalt, wekt Hij in ons hart gevoelens op overeenkomstig de kennissen, die Hij ons mededeelt. Dit leert de ondervinding van alle eeuwen. Altijd hebben de religieuzen, die den geest van gebed onderhielden en aankweekten, uit het geloof geleefd, en volgens de heiligheid hunner roeping voor God gewandeld; terwijl de religieuzen, die het gebed niet beminden, vergeten hebben wie zij waren, en van dien geest van geloof verstoken, aan hunne natuur en hare neigingen zich hebben overgegeven, levende in voortdurende verstrooïing, en op eene wijze, dikwijls zelfs den naam van Christen onwaardig, gelijk aan die koningszonen, van wie de ge-

schiedenis meldt, dat zij den adel hunner afkomst vergetende, zich aan de schandelijkste buitensporigheden overgaven.

2. Daar het gebed noodzakelijk is om doordrongen te blijven van de verhevenheid onzer heilige roeping, moeten wij het getrouw en met ijver beoefenen.

De religieus moet een volmaakt afbeeldsel zijn van Jesus Christus. Dat is het kort begrip van al zijne verplichtingen. Hij moet Hem uitdrukken in zijne gevoelens, in zijne genegenheden, in woorden en werken. De religieus moet kunnen zeggen, wat de heilige Apostel Paulus zeide tot zijne leerlingen: *Weest mijne navolgers, gelijk ik het ben van Jesus Christus*. Maar een schilder kan geen portret maken zonder het origineel te kennen. Zoo ook kan de religieus geen afbeeldsel zijn van Jesus Christus, als hij dat goddelijk origineel niet kent, en hij kan het niet kennen, zonder het te bestudeeren. En wat is Jesus Christus bestudeeren anders, dan Hem beschouwen in het gebed? Daar moeten wij beschouwen zijne nederigheid, zijn geduld, zijne gehoorzaamheid, zijne liefde, zijne onderwerping aan den wil zijns hemelschen Vaders, zijne verachting van eer en rijkdom, van de genoegens der wereld, zijne onderrichtingen en zijne voorbeelden van allerlei deugden.

Wat stof voor onze overdenkingen! Hoezeer is ons derhalve de geest des gebeds noodzakelijk, om tot die innige kennis van Jesus, ons goddelijk toonbeeld, te komen, en zoo ons in staat te stellen, Hem in ons uit te drukken. O Geest van wijsheid en wetenschap, gewaardig U in ons

neder te dalen, en onzen geest te verlichten. Door U verlicht, zullen wij zien; maar wat kunnen wij zonder U dan in duisternis leven en sterven?

De heilrijkste vruchten brengt de beoefening des gebeds in ons voort. De heilige schriftuur verhaalt ons, dat de roede van Aaron bloeide, zoodra zij door Mozes in de Ark was geplaatst. Zoo ook wij, waren wij ook beroofd van het leven der genade, vereenigden wij ons met God door het gebed, wij zouden ongetwijfeld het leven terug erlangen, en vruchten van heiligheid voortbrengen. De ziel, die het inwendig gebed niet beoefent, verdort, kwijnt en sterft als het gras des velds, dat niet wordt bevochtigd door den regen des hemels. *Maar hij, die zich dag en nacht bezig houdt met de wet des Heeren te overwegen, zal zijn als een boom, die geplant is aan de waterbeken, welke op zijn tijd zijne vrucht oplevert, en zijn loof zal niet afvallen.*

Leert ons dit niet het leven der Heiligen? Hebben niet allen uitgemunt door den geest des gebeds? Is er een, die zich zonder dien geest des gebeds heeft geheiligd? Dank zij de oneindige goedheid des Heeren, die ons allen het verlangen naar heiligheid in de ziel heeft gestort! Maar laat ons den weg bewandelen, dien de Heiligen ons hebben gebaad, en dien zij zelve hebben bewandeld.

VOORBEELD.

De heilige Theresia.

De heilige Theresia is voorzeker een der grootste heiligen, die de Kerk heeft voortgebracht. Met bijzondere voorliefde werd zij door

God bejegend, die haar vele buitengewone genaden mededeelde. En wat heeft Theresia tot zoo groote volmaaktheid gebracht, en haar die voorliefde des Heeren verdiend? Ongetwijfeld hebben daar veel toe bijgedragen hare godsvrucht tot de allerheiligste Maagd en haar ijver voor het gebed. Nog kind zijnde, beminde zij Maria reeds als eene teedere moeder, en die liefde nam steeds toe met de jaren. Zij trad in eene orde, aan de glorierijke Koningin des hemels gewijd; en toen zij later de hervorming begon, stichtte zij geen enkel klooster, waarvan zij haar niet tot abdis of onmiddelijke overste aanstelde. Maria toonde ook hoe welgevallig haar de godsvrucht der Heilige was. Deze verhaalt zelve, dat zij, op den dag der Hemelvaart van Maria, biddende in de Kerk der Paters Dominicanen, meende te zien, dat men haar met een schitterend witten mantel bekleedde. Eerst wist zij niet, wat dit was, maar vervolgens bemerkte zij aan hare rechterzijde de allerheiligste Maagd, en aan hare linkerzijde haren Bruidegom, den heiligen Joseph, die haar met dien schitterenden mantel bekleedden. Zij zeiden haar tevens, dat hare ziel van alle vlekken gezuiverd was. Theresia werd van eene onuitsprekelijke blijdschap vervuld, vooral toen zij gevoelde, dat zij de handen harer goddelijke Moeder in de hare drukte. Nog grooter werd hare blijdschap, toen zij Maria hoorde beloven, dat zij alles zoude geven, wat zij voor haar klooster zou vragen, en tot onderpand dezer belofte, een kostbaar gesteente van haar ontving. Het scheen haar vervolgens, dat haar een prachtige gouden halsband werd omgedaan, waaraan een kruis van groote waarde hing. Hare ziel werd hierdoor geheel van liefde vervoerd, en smaakte de innigste en zuiverste genoegens,

Dergelijke gunsten ontving de heilige Theresia zeer dikwijls, en bijna altijd werden ze haar tijdens het gebed geschonken. Innig was dan ook hare vereeniging met God. Reeds in hare kindsche jaren had zij een groote neiging voor het gebed, en God deelde haar daarin bijzondere gunsten mede. Doch tot welken verheven graad van gebed zij naderhand geklommen is, getuigen hare geschriften. De hemelsche Bruidegom wel is waar, liet haar dorheden

ondervinden, om hare standvastigheid op de proef te stellen, en hare liefde te zuiveren. Maar ook welk licht, wat zoete vertroosting, wat buitengewone genaden ontving zij niet! Wie werd meer dan Theresia in de geheimen van het inwendig leven onderricht? Hoe verheven was hare kennis van God, hoe vurig hare liefde? Wat ondervond zij in ruime mate de uitwerkselen van zijne onuitsprekelijke goedheid!

In de overtuiging van de groote genaden, die zij aan het gebed verschuldigd was, sprak zij er steeds van met de grootste hoog-schatting, en hield niet op anderen aan te zetten, om er zich met allen ijver op toe te leggen. Dringend vermaant zij allen, die op den weg der volmaaktheid voortgang willen maken, zich niet te berooven van de groote goederen, welke de vrucht zijn van het gebed; schrijft hun regelen voor, om er zich goed van te kwijten, en verzekert hun, dat, mits zij volharden, zij onvermijdelijk er toe zullen komen, dat zij door het gebed innig met God worden vereenigd.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, sustentaculum totius contemplationis.

Wees gegroet, Maria, hulp in alle beschouwing.

H. Andr. Cret.

VOORNEMEN.

In voortdurende ingetogenheid leven, ten einde gemak te verkrijgen, om innig met God in het gebed te verkeeren.

ZEVENTIENDE DAG.

Zuivering van de allerheiligste Maagd.

GEHOORZAAMHEID.

OVERWEGING.

Postquam impleti sunt dies purgationis ejus, secundum legem Moysi, tulerunt Eum in Jerusalem, ut sisterent Eum Domino.

Nadat de dagen harer zuivering, naar de wet van Mozes, vervuld waren, brachten zij Hem naar Jerusalem, om Hem den Heere voor te stellen. Luc. II. 22.

De wet van Mozes verbood de vrouwen van Juda in het openbaar te verschijnen, gedurende de veertig dagen, die hare baring volgden. Na dien tijd moesten zij zich naar den tempel begeven, haar kind den Heer toewijden, indien het een eerstgeboren zoon was, het door eene offerande vrijkoopen, en zich zelve van alle vlekken zuiveren.

Is er van al die voorschriften een enkel, dat op Maria betrekking heeft? Neen. Vooreerst Mozes heeft dit voorschrift slechts voor gewone vrouwen gegeven, en Maria is de Bruid van den heiligen Geest. Mozes heeft de zuivering bevolen voor haar, die zich op eenigerlei wijze bevlekt hadden, maar Maria, wel verre van eenige vlek te bekomen bij hare baring, is daardoor in heiligheid tegenomen. Mozes heeft het offer van een lam of van twee

duiven voorgeschreven aan de moeders, die haar kind wilden vrijkoopen; Maria echter wil haren Zoon niet vrijkoopen, maar wezenlijk en inderdaad wijdt zij Hem den Heer toe. Deze voorschriften der wet betreffen dus Maria niet, en nogtans onderwerpt zij er zich aan. Zij, die den Wetgever zelve, de Zon der gerechtigheid heeft ter wereld gebracht, verbergt zich, wil zich niet in hare grootheid vertoonen. De Koningin der maagden gaat zich zuiveren in den tempel; de Moeder van Christus, den Godmensch, koopt haren Zoon vrij door het offer der armen.

Maar ziet gij dan niet, o heilige Maagd, dat gij voor eene gewone vrouw zult worden gehouden? dat men Jesus voor den zoon van Joseph zal aanzien? dat uwe handelwijze zal beletten, dat men Hem voor den Messias, door de profeten voorspeld, voor den Zoon van Jehovah zal erkennen? Maria weet dit alles, maar zij bemint de nederigheid en de gehoorzaamheid. God heeft haar niet gezegd, dat zij de redenen moet doen gelden, waarom zij van de wet is ontslagen; zij zwijgt en onderwerpt zich. Welk schoon voorbeeld van gehoorzaamheid! Haar waardig, wier Zoon zou gehoorzamen tot den dood des kruises.

BEMERKINGEN.

1. Kinderen van de allerheiligste Maagd, volgen wij onze Moeder na, en leiden wij een leven van gehoorzaamheid. Voor wie is die deugd noodzakelijker, dan voor de religieuzen? Voor de bruiden van een God, die uit gehoorzaamheid aan het kruis is gestorven? *Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.*

Toen wij het religieuze leven omhelsden, stelden wij ons ten doel aan ons zelveu te sterven, den ouden mensch af te leggen; dat leven, wat zoo vruchtbaar is in zonden, hetwelk wij van onze eerste ouders geërfd hebben, te dooden; ons zooveel mogelijk te vernietigen. En niets is er, wat ons daartoe krachtiger helpt dan de gehoorzaamheid. Zij is de scherpste van alle schichten, het felst snijdende zwaard. De slagen, die den bedorven mensch worden toegebracht door de beoefening der andere deugden zijn niet zoo ernstig; dikwijls treffen zij het lichaam, het uitwendige alleen; maar de slagen, die de deugd van gehoorzaamheid toebrengr, gaan tot het diepste der ziel, tot dat eigen *ik*, waaraan de oude mensch zoo gehecht is, wat hij zoo gaarne als beginsel van al zijne handelingen stelt. Beroof den boom van zijne bladeren, kap de takken af, maar raak de wortelen niet aan; en gij hebt niets gedaan: na eenigen tijd zal hij nieuwe takken voortgebracht hebben, en zijne bladeren zullen menigvuldiger zijn dan te voren. Integendeel kap zijne wortelen af, en hij zal sterven; al laat gij hem ook al zijne takken en den rijksten bladerendos. Zoo is het ook met de gehoorzaamheid.

O Jesus, slachtoffer van gehoorzaamheid, kom in onze harten, en stort er de liefde voor de heilige gehoorzaamheid in, opdat wij met U heilige en den hemelschen Vader welgevallige slachtoffers wezen mogen.

2. Hoe volmaakt was de gehoorzaamheid van Maria op den dag harer zuivering. Zij deed de natuurlijke rede zwijgen, en bracht haren wil edelmoedig ten offer, alle tegenstreving overwinnende. Zoo ook moet onze gehoor-

zaamheid zijn: onze gehoorzaamheid moet een offer zijn van eigen wil en verstand. Wij moeten blindelings gehoorzamen, en alle redeneringen van ons verstand tot zwijgen brengen. Wij moeten niet redeneeren over hetgeen ons geboden wordt, of het redelijk of onredelijk is; noch over de wijze waarop, of de reden waarom ons wordt bevolen; wij moeten, alle redeneeringen terzijde stellende, eenvoudig gehoorzamen; dat is onze plicht. „God,” zegt de heilige Augustinus, „bemint geene verdrietige en onrustige gehoorzaamheid, die naar de reden vraagt van alles, wat wordt bevolen.” Laat ons het voorbeeld van Abraham volgen. God beveelt hem, zijn zoon Izaäk te slachtofferen, dien Izaäk, in wien Hij hem een talrijk nakroost had beloofd, talrijk als de sterren des hemels, en de zandkorrels aan het strand der zee. „Neem uw eeniggeboren zoon Izaäk,” sprak God tot Abraham, „dien gij bemint, en ga naar het landschap Moria, en daar zult gij hem Mij als brandoffer opdragen, op een der bergen, dien Ik u toonen zal.” En wat doet Abraham? Zonder te redeneeren over het bevel des Heeren, en hoe het is overeen te brengen met de belofte hem in Izaäk gedaan, staat hij in den nacht op, zadelt den ezel, en neemt twee dienaren en zijn zoon Izaäk met zich, en gaat terstond naar de plaats, door God hem aangewezen. Hij draagt zelf het vuur en het zwaard, en ter plaatse gekomen bouwt hij zelf het altaar, legt het hout er op, bindt zijn zoon Izaäk, plaatst hem op den brandstapel, en grijpt het zwaard om zijn zoon te slachtofferen. Wat schitterend voorbeeld van volmaakte gehoorzaamheid! Daardoor verdiende Abraham dan ook,

dat de Engel des Heeren hem verscheen en zeide: *Ik heb bij mij zelven gezworen, zegt de Heer, omdat gij dit gedaan hebt en uw eeniggeboren zoon om mij niet gespaard hebt, zal Ik u zegenen, en uw zaad vermenigvuldigen boven de sterren des hemels... en in uw zaad zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat gij op mijne stem hebt gehoorzaamd.* Zoo aangenaam is de blinde gehoorzaamheid in de oogen van God.

Onze eerste ouders daarentegen, redeneerende over het bevel van God, vervielen in ongehoorzaamheid, waardoor zij de verschrikkelijkste straffen over zich zelven en al hunne nakomelingen hebben afgetrokken.

Ten tweede moeten wij door de gehoorzaamheid onzen eigen wil ten offer brengen, alles met vaardigheid en blijmoedigheid volbrengende, wat ons wordt opgelegd, het moge licht of zwaar, aangenaam of ongenaam zijn. Wij hebben het religieuze leven niet omhelsd om ons zelve te voldoen, maar om aan ons zelve te sterven. Hoe hard een bevel ons moge vallen, welk gevolg het ook kunne hebben, hoe tegenstrijdig het moge zijn aan onze neigingen, laat ons gehoorzamen, en met vreugde gehoorzamen.

Een misdadige, die tot een langzamen dood is veroordeeld, wacht met ongeduld den slag af, die voor hem de laatste zal zijn. Daar nu, waar onze wil de meeste tegenstreving ondervindt, worden hem slagen toegebracht, die het krachtigste werken, om hem te doen sterven. Verlangen wij derhalve naar zulke gelegenheden. En gehoorzamen wij altijd, zooals de heilige Bernardinus leert,

dat Maria gehoorzaamde: gaarne, met vreugde en zonder uitstel.

VOORBEELD.

De heilige Magdalena de Pazzi.

De heilige Magdalena de Pazzi, die vurige minnares van Jesus, koesterde ook eene groote liefde tot de allerheiligste Maagd. Behalve de vele gebeden, die zij dagelijks ter harer eere verrichtte, bereidde zij zich door vasten en versterving tot hare feestdagen, en nam altijd hare toevlucht tot Maria in de hevige bekoringen, waardoor de Heer toeliet, dat zij werd overvallen. Men zag haar dan door het klooster loopen, naar het beeld der heilige Maagd heensnellen, het omklemmen, gelijk een kind, dat door eenig gevaar bedreigd wordt, zich sterk aan zijne moeder hecht en haren bijstand dringend afsmeekt. Maria schepte behagen in het vertrouwen van haar gezegend kind. Zij beschermde haar tegen hare vijanden, en meer dan eens vertoonde zij zich aan haar, om hare ziel met de zoetste vertroosting te vervullen, ter leniging van het verdriet en den schrik, welke de bekoringen, waaraan zij onderworpen was, haar veroorzaakten.

Met die vurige godsvrucht tot Maria paarde Magdalena eene volmaakte gehoorzaamheid. Op den dag, dat zij het kleed aannam, wierp zij zich voor de voeten harer meesteres en verklaarde, dat zij geheel en al van haren wil afhankelijk wilde leven; en nooit zag men haar iets terugnemen van het offer, dat zij toen van zich zelve deed; haar geheele leven was eene voortdurende oefening van gehoorzaamheid. Niet tevreden met aan hare oversten te gehoorzamen, leefde zij ook afhankelijk van den wil van al hare zusters; en zij had er eene gekozen, aan wie zij voor de geringste zaken verlof vroeg. Zij vond zooveel genoeg in te gehoorzamen, dat zij vreesde hierdoor al de verdiensten der gehoorzaamheid te verliezen. En als zij zich op haar doodshed bevond, en een blik op haar leven wierp, zeide zij, dat dit haar het meest gerust stelde, dat zij zich

in niets door haar eigen wil had laten geleiden; maar in alles den wil harer oversten en zielbestuurders gevolgd had.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, sacerdos pariter et altare.

Wees gegroet, Maria, die te gelijk priester en altaar zijt. H. Epiph.

VOORNEMEN.

Nog van daag eenig werk van gehoorzaamheid verrichten, dat aan de natuur lastig valt.

ACHTTIENDE DAG.

Reis van de heilige Maagd naar Jerusalem.

DAGELIJKSCHE ZONDE.

OVERWEGING.

Fili, quid fecisti nobis sic? Ecce pater tuus et ego dolentes quaerebamus te.

Mijn zoon, waarom hebt gij zoo met ons gehandeld? uw Vader en ik zochten u met droefheid. Luc. II. 23.

Maria had slechts éénen Zoon, en die Zoon was de vrucht harer maagdelijke zuiverheid, en die Zoon was God. Een minnend en godvruchtig hart begrijpt, hoe vurig de teederste der moeders, de heiligste der maagden zulk een Zoon moest beminnen. En hoe grooter de liefde van Maria voor Jesus was, hoe grooter ook hare ontsteltenis moest wezen, toen zij dien dierbaren Zoon in Jerusalem had verloren. Hoevele tranen zal zij niet hebben gestort? Wat verdriet niet hebben geleden? Wat benauwdheid zal hare ziel niet hebben vervuld?

In Rama is eene stem gehoord, roept de profet uit, veel geweest en geschrei; Rachel beweende hare kinderen, en wilde niet verstroost worden, omdat zij niet zijn. Indien de droefheid van Rachel zoo groot was, indien haar geschrei zich in de verte deed hooren, indien haar hart was gesloten voor alle vertroosting, wat moet men dan denken van de allerheiligste Maagd? Wel had de grijs-

aard Simeon gelijk, toen hij Maria aankondigde, dat *een zwaard hare ziel zou doorboren*. De uitkomst heeft zijne droevige voorzegging bewaarheid. Door hoevele wonden werd dat moederhart niet verscheurd! Hebben wij medelijden met de tranen van die Moeder van smarten; en om haar eeniger wijze te troosten, beloven wij haar, van haar nooit te zullen verlaten, en haar hart niet te zullen bedroeven, door haar goddelijken Zoon te beledigen.

BEMERKINGEN.

1. De droefheid van Maria was groot, toen Jesus zich aan hare teedere waakzaamheid onttrok; maar niet minder zou hare droefheid zijn, wanneer zij moest zien, dat hare bevoorrechte kinderen zich verwijderden van God, den vaderlijken staf van dien goeden Herder ontvluchtten, en van zijne kudde zich scheidden. Toen Cesar, door moordenaars omringd, zijn zoon onder hen erkende, bedekte hij zijn aangezicht, en liet zich van droefheid overstelpt, zonder den minsten tegenstand doorboren. En Maria, indien zij haren goddelijken Zoon, door zijne bruiden zag beledigen, zou zij niet in hare droefheid zich als met een rouwfloers bedekken? God behoede ons voor zoo groot ongeluk! Neen, Maria zal geen kruisen zien opgericht voor haar eenigen Zoon, in het hart harer beminde kinderen! Nooit, nooit zullen wij u door zware zonden vergrammen, o God, o liefdevolle Jesus, beminde Bruidegom onzer zielen!

Maar durven wij ook dezelfde belofte doen aangaande

de zonden, die men dagelijksche noemt? Is de afschuw daarvoor levendig? Waken wij met alle zorg, om ons te vrijwaren van alle vrijwillige fouten? Wat zegt ons de ondervinding?

En toch die zonden, zij mogen klein genoemd worden in vergelijking van de doodzonde, zij zijn toch geen gering kwaad te noemen, omdat zij den oneindigen en liefdevollen God, onzen Schepper en Heer, onzen Wel-doener en den besten der vaders beleedigen, en om de nadeelige gevolgen, die zij na zich slepen. Zij dooden wel is waar de ziel niet, maar brengen haar toch vaak gevaarlijke wonden toe. Zij verjagen den heiligen Geest niet uit onze harten, maar bedroeven Hem. Zij verscheuren het verdrag niet, dat wij met Jesus hebben aangegaan, maar zij doen de liefde van onzen goddelijken Bruidegom te onzen opzichte verflauwen. Zij verduisteren onzen geest, maken ons minder gevoelig voor de indrukken der genade, verzwakken onzen wil, verminderen in ons de teederheid van geweten; zij vertragen onzen voortgang in de deugd, benemen ons den ijver voor het gebed, verstooren onze betrekkingen met God, aan wien wij beloofd hebben in alles volmaakt te zullen toebehooren. Is er meer noodig om ons een levendigen afschuw te doen opvatten voor de dagelijksche zonde? Om ons het vaste besluit te doen nemen, van ze nooit meer te bedrijven? Om onzen ijver en onze waakzaamheid op te wekken?

2. Indien wij nogtans, niettegenstaande al onze voornemens, in het toekomstige uit zwakheid nog zondigen, wachten wij ons wel van ons te ontrusten en ons aan

mistroostigheid en bittere droefheid over te geven. Volgen wij liever het voorbeeld van Maria. Zoodra zij de afwezigheid van Jesus bemerkte, zocht zij Hem. *Dolentes quaerebamus te*, wij zochten U met droefheid, verklaart zij aan haar goddelijk Kind. Zoo ook wij. Zoodra wij erkennen, dat wij ons van Jesus eeniger mate hebben verwijderd, zoeken wij Hem zonder uitstel. Zoeken wij Hem met vurigheid, door tranen en droefheid vergezeld; doch niet door eene bittere droefheid, door eene droefheid, die ons mismoedig en mistroostig maakt, maar door eene droefheid, die uit een waar leedwezen voortkomt, door de hoop aangemoedigd. Zoeken wij Jesus onverwijld, keeren wij tot Hem weder door eene akte van liefde en leedwezen, en wij zijn verzekerd van Hem te zullen vinden.

Maria zoekt Jesus in den tempel; daar had zij het geluk Hem weder te vinden. Volgen wij ook daarin het voorbeeld onzer goddelijke Moeder. Zoeken ook wij Jesus in den tempel; Hij is er altijd tegenwoordig. Hij is er met die eeuwige liefde, waarmede Hij de wereld bemind heeft. Hij is er om ons daar te ontvangen, om ons met genaden te verrijken, om ons blijken van zijne teedere liefde te geven. Hij roept daar allen tot zijn troon, ook hen, die zijne barmhartigheid meest noodig hebben: *Komt allen tot mij*, zegt Hij, *die belast en beladen zijt, en Ik zal u verkwikken*. Gaan wij dan tot Jesus in het heilig Sacrament, wanneer wij het ongeluk gehad hebben van Hem te vergrammen. Gaan wij met vertrouwen tot Hem, en Hij zal ons ontvangen, Hij zal onze zonde uitwischen, en ons den vrede des harten terugschonken. Geven wij ons, om

de menigte onzer gebreken, niet aan mismoedigheid over; de langmoedigheid en barmhartigheid van onzen God zijn oneindig. Hij heeft ons bevolen zeventigmaal zevenmaal te vergeven, wanneer onze broeder iets tegen ons misdoet; dat is te zeggen: altijd. Zal Hij dan ook zelf ons niet altijd vergiffenis schenken?

O God, Zaligmaker, gij die zoo goed onze zwakheid kent, wij bidden U, verleen ons, dat wij immer met vertrouwen tot U wederkeeren, gelijk Gij altijd bereid zijt om ons te ontvangen.

VOORBEELD.

De heilige Augustinus.

Er daalt geene genade op de aarde neder, zegt de heilige Alphonsus, welke niet door de handen van Maria is gegaan. Het is derhalve door Maria, dat op den heiligen Augustinus die kostbare genaden zijn nedergedaald, waarvan hij het voorwerp is geweest; dat te midden zijner ongerechtigheden, zijn hart die onrust gevoelde, welke hem ongelukkig maakte. Zij heeft hem die geheimzinnige stem doen hooren, waaraan hij zijne bekeering te danken had; die hem van een grooten zondaar een vat van heiligheid maakte.

Is de heilige Augustinus de roem en het sieraad der Kerk geworden, een vurig ijveraar, om den Naam van God over de geheele aarde te verbreiden, hij is het aan Maria verschuldigd.

Hoe groot ook was zijne liefde tot haar; hoe groot de dankbaarheid voor de van haar ontvangen gunsten. Van al de Leeraren der Kerk is er niet een, die de Onbevleete Ontvangenis, de volmaakte reinheid en de glorierijke hemelvaart van Maria, ijveriger verdedigd, en helderder in het licht gesteld heeft. Niemand, die beter over hare heerlijke voorrechten heeft gesproken. Hij wist niet welke namen haar te geven, en in de onmogelijkheid om haar te prijzen, gelijk hij zoude gewenscht hebben, beklagde hij zich daarover bij Maria zelve: *quibus te laudibus efferam, nescio.* „Ik weet niet, hoe u op

eene waardige wijze te loven," zeide hij tot haar. Hij noemde haar zalig, de middelares tusschen God en het menschedom, de toevlucht tegen de zonde, onze voorspreekster, onze hoop, onze kracht en onze hulpe voor de eeuwigheid. Hij had ter harer eere het volgende gebed samengesteld, hetwelk zijne gevoelens jegens de allerheiligste Moeder Gods in het kort bevat.

„O allerzaligste Maagd, wie zal u ooit naar waarde kunnen loven en danken, daar gij door uwe toestemming in den goddelijken wil de wereld verlost hebt. Zullen de menschen, aan wie uwe machtige bemiddeling den toegang tot den Allerhoogste heeft geopend, u ooit genoeg kunnen verheerlijken? Vergun ons nogtans, o heilige Maagd, u onze dankzeggingen aan te bieden, hoever ze ook zijn beneden datgene wat gij verdient; aanvaard onzen lof, en verschoon de onvolmaaktheid daarvan. Ontvang onze gebeden, en verzoen ons met den Heer. Door u zullen onze eerbewijzingen Hem minder onwaardig zijn, door u zullen de smeekingën, die een volkomen vertrouwen ons inboezemt, worden verhoord. Neem onze offerande aan, verhoor onze gebeden, verschoon onze vrees, o gij hope der zondaren. Door u, o allerzaligste Maagd, verwachten wij de vergiffenis onzer zonden; door u ook hopen wij in den hemel te komen. Heilige Maria, sta de ongelukkigen bij, steun de zwakken, vertroost de bedrukten, bid voor het volk, bescherm de geestelijkheid, wees de voorspreekster van het Gode toegewijde vrouwengeslacht; maak eindelijk, dat allen, die u aanroepen de zoete uitwerkselen uwer bescherming mogen ondervinden.”

VERZUCHTING.

Ave, Maria, gratia plena.

Wees gegroet, Maria, vol van genade. Luc. I. 18.

VOORNEMEN.

Het teeken des heiligen kruises maken, en andere oefeningen van Godsvrucht verrichten, waardoor we vergiffenis van de dagelijksche zonden verwerven.

NEGENTIENDE DAG.

Verblijf der allerheiligste Maagd te Nazareth.

GEESTELIJKE LEIDING.

OVERWEGING.

Descendit cum eis, et venit Nazareth, et erat subditus illis.

Hij vertrok met hen, en kwam te Nazareth, en was hun onderdanig. Luc. II. 51.

Welk verrukkelijk schouwspel biedt het kleine huisje van Nazareth aan het alziende oog van God en aan de engelen des hemels! Daar bevinden zich Jesus, Maria en Joseph, de heiligste personen, die ooit op aarde leefden. Welke vrede, wat wonderlijke overeenstemming van gedachten en gevoelens tusschen die drie harten, zoo innig onder elkander vereenigd! — Beschouwen wij in het bijzonder Jesus, onzen goddelijken Zaligmaker. Hij is het eeuwig Woord, de ongeschapen Wijsheid, en nogtans volgt Hij in alles den raad, den wil, de leiding van Maria en Joseph. *Et erat subditus illis*: en Hij was hun onderdanig. Zijne gehoorzaamheid en onderwerping is volmaakt. Zijne ooren staan altijd open om de lessen en de bevelen zijner allerheiligste Moeder te ontvangen; zijne oogen zijn altijd op haar gevestigd, om te zien wat zij verlangt; altijd is Hij bereid, om haren wil te volbrengen. Hij laat zich in geheel zijn gedrag door haar leiden, en maakt het zich

ten plicht, in alles hare raadgevingen te volgen. Zoo wilde het de hemelsche Vader, om wiens wil te volbrengen Hij op deze aarde gekomen was. En tevens heeft Hij ons hier een voorbeeld gegeven, opdat, gelijk Hij gedaan heeft, ook wij zouden doen.

Werpen wij ons voor de voeten van Jesus, ons goddelijk toonbeeld, neder, en bidden wij Hem, dat Hij ons met den geest vervulle, waarmede Hij zelf bezielde was.

BEMERKINGEN.

I. Niets is noodzakelijker voor al wie voortgang wil maken op den weg der volmaaktheid en tot de ware wijsheid geraken, dan zich altijd te gedragen volgens de raadgevingen van een ervaren en godminnenden leidsman. *Steun niet op uwe wijsheid*, waarschuwt ons de heilige Schriftuur. *Vraag altijd raad aan een wijs man. Op zich zelven vertrouwen is dwaasheid. Doe niets zonder te voren raad te hebben gevraagd, en het zal u nooit berouwen. Die een trouwen vriend heeft gevonden, heeft een schat gevonden. Wee dengene, die alleen is, want, wanneer hij gevallen is, heeft hij niemand om hem op te richten.* Op dergelijke wijze spreekt de heilige Schriftuur op verscheidene andere plaatsen. Zoo ook hebben de grootste Heiligen, de Leeraren der Kerk, en de Meesters van het geestelijk leven gesproken. „Kies iemand uit, dien gij altijd volgt,” zegt de heilige Basilius. „Hoe wijs gij ook zijn moogt, gij hebt raad noodig,” zegt de heilige Joannes Chrysostomus. „Wacht u wel,” zegt de heilige Hieronymus, „een weg, die u onbekend is, „alleen te bewandelen.” De heilige Augustinus beschouwt

het als hoovaardigheid, en als eene gevaarlijke bekoring, zich zelven te willen bestieren; en hij noodigt allen uit, het oog te vestigen op de handelwijze van God ten opzichte van den heiligen Paulus. Wanneer hij, ter aarde geworpen op den weg naar Damascus, den Heer vroeg: „Wat wilt gij, dat ik doe”? antwoordde hem de Heer: „Sta op en ga in de stad, en daar zal u gezegd worden, wat gij te doen hebt”. De heilige Ignatius, in een brief, dien hij over de gehoorzaamheid heeft geschreven, zegt: „Zelfs in menschelijke zaken stemmen de wijzen overeen, dat het een waarlijk voorzichtig mensch eigen is, zich geenszins op zijn doorzicht te verlaten: vooral waar het zaken betreft, die hem zelven aangaan, waarin menschen met een bevangen gemoed bijna geen billijke rechters kunnen zijn. Maar in geestelijke zaken wordt er ongetwijfeld te meer behoedzaamheid vereischt, naar mate het gevaar in 't geestelijke leven grooter is, wanneer men daarin zonder den teugel van raad of onderscheiding voortloopt. Hieromtrent zegt Cassianus in het onderhoud van den abt Mozes zeer juist: „Er is geen gebrek, waardoor de duivel een monnik gemakkelijker ten val brengt, en naar den dood voert, dan wanneer hij hem overhaalt, om den raad der ouderen in den wind te slaan, en op zijn eigen raad en beslissing te betrouwen.” Zoo hebben de heilige Bernardus, de heilige Bonaventura, de heilige Joannes Climacus en alle Heiligen gedacht en gesproken.

2. Het is derhalve niet genoeg een biechtvader te hebben, aan wien men zijne zonden belijdt, wij moeten ook een leermeester hebben, die ons den weg der deugd

aantoont, een leidsman, die onze schreden richt, een ervaren stuurman, die ons de klippen ontdekt der zee, waar de schipbreuken zoo talrijk zijn. Wij hebben voortdurend te strijden; onze geestelijke zwakheden zijn ons dikwijls weinig bekend, terwijl zij vaak zeer gevaarlijk voor ons zijn; aan alle zijden dreigen ons strikken en lagen. Wij zijn zoo kortzichtig, om de leiding van God over ons te erkennen, en den weg, dien Hij wil, dat wij zullen bewandelen.

Deze zijn zoovele beweegredenen, die ons moeten aanzetten, om tot een ervaren leermeester, tot een kundigen geneesheer, een verlichten en getrouwen leidsman onze toevlucht te nemen. Die leermeester, die geneesheer, die leidsman, wordt ons in het religieuze leven aangewezen. — Gaan wij dus tot hem, opdat hij ons onderrichte, en ons bestiere op den weg, dien wij hebben ingeslagen. Gaan wij tot hem; maar gelijk Jesus, nog kind zijnde, tot Maria ging; met een kinderlijk vertrouwen; en met een eenvoudig hart, bereid om in alles volmaakt te gehoorzamen. Ontsteltenis, angstvalligheden, twijfelingen, vele fouten, ziedaar het gewone deel van hen, die zichzelf willen besturen; terwijl de vrede des harten, de voortgang in de deugd, verlichting des geestes, troost in alle kwellingen, de verdienste en de genaden aan de gehoorzaamheid verbonden, de vrucht der ootmoedige leerzaamheid zijn.

Mijne spijs is den wil te volbrengen van Hem, die mij gezonden heeft, zeide Jesus, en: *Ik doe altijd wat mijn Vader welbehagelijk is.*

Aldus moet ook de religieuze kunnen spreken; en zij

kan het, wanneer zij die volmaakte gehoorzaamheid beoefent. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, van het eerste oogenblik harer intrede in het religieuze leven tot haren dood, volbrengt zij in alles den wil van den hemelschen Vader.

O hoe stelt deze gedachte haar gerust, en vervult haar hart van den zoetsten troost, hoe bemoedigt zij haar in het voortwandelen op den weg der volmaaktheid! Zij vreest noch de valsche inbeeldingen van Satan, noch de begoochelingen van haren eigen geest. Zij weet, dat zij niets heeft te duchten onder de leiding en de hoede van God; dat zij veilig voortwandelt door de woestijn des levens, gelijk eertijds de Israëlieten, onder de leiding der geheimzinnige kolom, waarin God zich verborg; en daarom gaat zij bedaard en in vrede des harten op den weg der heiligheid voort, welke het doel is, waarnaar haar hart met vurigheid streeft.

Gelukkig! duizendmaal gelukkig! zulke bevoorrechte ziel! Vragen wij aan God door Jesus en Maria, dat dit geluk ons aller deel moge zijn.

VOORBEELD.

De heilige Joanna Francisca Fremiot de Chantal.

De heilige Joanna Francisca was met den heiligen Franciscus de Sales de stichteres van de orde der Visitatie van Maria, en zij wilde, dat hare dochters zich vooral de navolging van Maria ten doel zouden stellen; hieruit blijkt reeds genoeg, dat zij eene groote godsvrucht had tot de allerheiligste Maagd. Van hare eerste jaren af, had zij dan ook de bijzondere bescherming dier goede Moeder

ondervonden; door hare tusschenkomst was zij van eene helsche verleiding bevrijd geworden; maar de grootste genade, die zij door hare bemiddeling ontving, is voorzeker, dat zij het geluk had meer dan achttien jaren den heiligen Franciscus tot leidsman te hebben. Sedert lang vroeg zij aan God een man naar zijn hart, die haar ziju wil zou leeren kennen, en onder wiens geleide zij met ijver op den weg zijner geboden zou kunnen voortsnelen. Op zekeren dag, dat zij eene wandeling deed, zag zij aan den voet van een heuvel een man, die volkomen op den heiligen Franciscus van Sales geleck, en tegelijkertijd hoorde zij eene stem, die haar zeide: Ziedaar de man, door God en de menschen bemind, dien de Voorzienigheid bestemd heeft om u te geleiden. Deze verschijning vervulde de Heilige met blijdschap. Zij twijfelde niet of God had eindelijk hare gebeden verhoord. Inderdaad, den volgenden vaste kwam de heilige bisschop van Geneve te Dyon prediken. De heilige Joanna Francisca herkende hem, en aanstonds stelde zij zich onder zijne leiding. En hoe volmaakt was hare gehoorzaamheid! De heilige Franciscus verklaarde zelf, dat hij nooit eene zoo leerzame ziel had gevonden. Hij kende al hare gedachten, al hare neigingen; en welken raad, of welk voorschrift hij haar ook gaf, hij was vooraf verzekerd, dat hij volmaakt zou worden gehoorzaamd. De wil der Heilige was zoodanig onderworpen aan dien van haren ervaren zielbestuurder, dat men kan zeggen, dat zij slechts een en denzelfden wil met hem had, en dat hij haar dus in waarheid zijne eenige ziel mocht noemen.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, nutrix nutritoris omnium.

Wees gegroet, Maria, voedster van Hem, die alle menschen voedt. Philip. Ab.

VOORNEMEN.

Niets voor zijn zielbestierder verborgen houden.

TWINTIGSTE DAG.

De allerheiligste Maagd op de bruiloft van Cana.

GEESTELIJKE DORHEID.

OVERWEGING.

Dicit Mater Jesu ad eum : vinum non habent. Dicit ei Jesus : quid mihi et tibi est mulier ?

De Moeder van Jesus zeide tot Hem : zij hebben geen wijn. En Jesus sprak tot haar : Vrouwe ! wat heb ik met u ?
Joan. II. 3. 4.

Indien men niet wist, dat het in de plannen van God ligt, de zielen door kruisen te heiligen, zou men zich kunnen verwonderen, dat onze Heer Jesus aan zijne allerheiligste Moeder een antwoord gaf, dat ons hard voorkomt.

Maria, die met haar goddelijken Zoon op de bruiloft van Cana genoodigd was, ziet de echtgenooten in verlegenheid. Haar medelijdend hart is daarover bedroefd, en zij wendt zich tot Jesus, en zegt: *Zij hebben geen wijn.* En welk was het antwoord, dat zij ontving: *Vrouwe ! wat heb ik met u ?* Wat dan, o Jesus, hebt Gij vergeten, dat die vrouw uwe Moeder is? Waar is die liefde, welke Gij haar voortdurend betoond hebt? Wat kwaad is er dan gelegen in die zorgzame liefde van Maria? Waarom een hart zoo beproeven, dat U zoo teeder bemint? *Mijne gedachten zijn de uwen niet*, zegt de Heer, *en mijne wegen*

zijn niet uwe wegen. Indien Jesus zijne Moeder met eene enkel natuurlijke liefde bemind had, hadde hij niet op deze wijze gehandeld. Maar Jesus was God, en beminde zijne Moeder met een geheel bovennatuurlijke liefde.

Maria moest de Koningin van alle Heiligen worden; daarom moest zij ook meer dan eenig andere worden beproefd. Zij moet niet alleen lijden in lichaam en ziel; haar Zoon zelf moet nog schijnen haar te miskennen.

Daarbij toch moeten we bemerken, dat Jesus dit antwoord niet gaf, als wilde Hij Maria onder het oog brengen, dat zij Hem ten onpas om een wonder verzocht, of als nam Hij het euvel op, dat Maria hier tusschen beide kwam. Neen, Maria was in de oogen van Jesus, noch aan onbescheidenheid, noch aan eenige andere onvolmaaktheid schuldig; maar hen, die Hem omringden, wilde Hij opmerkzaam maken op zijne goddelijke natuur. Hij wilde toonen, dat, ofschoon Hij mensch was, Hij nogtans meer was dan mensch, en dat er daarom eene onmetelijke afstand tusschen Hem en Maria bestond. Aldus bereidde Hij de harten voor tot het geloof, hetwelk na eenige oogenblikken, door het wonder, dat Hij ging verrichten, bevestigd zou worden.

Heilige Maagd, gij zijt waarlijk de Koningin der martelaren, de Koningin van alle Heiligen. Leer ons, bidden wij u, uit de schijubare verstooting van Gods wege, voordeel trekken voor onze ziel.

BEMERKINGEN.

1. Het kruis, ziedaar het erfdeel door onzen goddelijken

Zaligmaker aan zijne leerlingen achtergelaten. Het kruis is het deel van alle christenen, maar vooral der edelmoe- dige bruiden van den God van Calvarië. En waaraan zullen wij dien glorieijken naam van kruis geven? Elk licha- melijk lijden, ontberingen, onaangenaamheden van den kant der schepselen, zijn zoovele kruisen; doch deze zijn niet zwaar om te dragen, wanneer God ons inwendig vertroost; dan worden zij door de ziel niet gevoeld. Ziekte en dood, het zijn kruisen, maar ook deze wegen den waren religieus niet zwaar, die met den heiligen Apostel Paulus kan uitroepen: *het sterven is mij gewin*; en die bedenkt: met de banden te breken, die mij in dit tranendal houden, doet zij mij overgaan tot het bezit van God, het waar- achtig Goed. Wat dan verdient bovenal den naam van kruis? De inwendige kwelling, dorheid, verlatenheid van God. Wanneer de ziel met dat kruis is beladen, dan kan men zeggen, dat zij met Christus zich op den berg van Calvarië bevindt. Niets wat zoo krachtig werkt om ons aan ons zelve te doen sterven. Wij lezen in de heilige Schriftuur, dat in de brandoffers het vuur des hemels voltrok, wat de Hoogepriester begonnen had, en de over- blijfsels der dieren, die aan God geofferd werden, ten eenen male verslond. Wat het vuur des hemels deed ten opzichte der offers, dat moeten de dorheden in onze harten uit- werken. Wat het lijden en de versterving begonnen hebben, moeten de dorheden voltrekken. Zij maken van ons ware brandoffers. Wij moeten ze derhalve aanzien als iets goeds, als noodzakelijk voor onze ziel.

2. De dorheden zijn voorzeker niet aangenaam in zich

zelve; maar zij moeten ons aangenaam zijn, om de groote voordeelen, die zij ons aanbrengeu.

Wie we zijn, allen hebben we God vergramd. Waar willen wij nu liever onze zonden boeten in dit of in het andere leven? Welnu van al de kwellingen, waardoor wij aan de goddelijke rechtvaardigheid kunnen voldoen, zijn er geene krachtiger dan de dorheden. En waarom? omdat er geene pijnlijker zijn. Zoolang Jesus slechts van de menschen te lijden had, zweeg Hij; maar toen de hemelsche Vader zich aan Hem onttrok, verzuchtte Hij: *Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?*

Dat alle kwellingen op ons nederstorten; wanneer God ons ondersteunt, ons inwendig vertroost, zullen zij ons niet zwaar vallen; maar indien God ons verlaat, al hadden wij dan overigens alles, wat wij verlangen, wij zullen ons ongelukkig gevoelen. Daar derhalve niets meer in staat is, om onze zonden uit te wisschen, laat ons wijs zijn, en de dorheden met die ware stemming des harten van de hand van God aannemen.

Eene ziel in vertroosting is dikwijls vol van een vermetel zelfvertrouwen; en daarom in gevaar van mismoedig te worden en te ontstellen, of wel door hare hoovaardigheid in zonde te vallen.

In mijn overvloed heb ik gezegd, zegt de profeet David, ik zal in der eeuwigheid niet bewogen worden. Maar de bekoring kwam, en wat gebeurde er? Hij zegt het ons: *Gij hebt uw gelaat afgewend, en ik ben ontsteld geworden.*

Zoo gebeurt het ook dikwijls met de zielen, die aan vertroosting en zoetigheid gewoon zijn; en soms doen zij

nog erger. Zij daarentegen, die langdurige dorheden hebben ondervonden, hebben hunne groote zwakheid en ellende gevoeld, en geleerd zich zelve te mistrouwen. Dit mistrouwen verwijdert van hen de gevaren, maakt hen omzichtig in het uur der beproeving, drijft hen aan, om den bijstand in te roepen van Hem, die sterker is dan de hel, en wiens hulp men nooit te vergeefs afsmeekt.

Eindelijk de dorheden geven ons gelijkvormigheid met Jesus, die door zijn hemelschen Vader verlaten werd, en zijn ons een middel, om op den weg der deugd veel voortgang te maken. Wat toch is er noodig om heilig te worden? zich zelve afleggen, om Christus aan te trekken, aan zich zelve sterven, opdat Christus in ons leve. Maar om zoo zich zelve te verlaten, moet men zich haten, gelijk Christus ons zegt, en daartoe moet men zich zelve kennen; men moet zijn niet, zijne ellende en verworpenheid goed inzien; goed overtuigd zijn van de verblindheid zijns geestes, van de bedorvenheid zijns harten, van al de ellende zijner natuur. Die kennis nu verkrijgt men niet in de vertroosting, maar in de dorheid en verlatenheid. Wanneer God zijn licht en zijne kracht terugtrekt, en de ziel aan zich zelve overlaat, dan ziet zij duidelijk in, wat zij is, erkent hare verblindheid, hare boosheid, hare zwakheid en armoede. En zoo zich erkennende, haat zij zich zelve, vlucht zich zelve, gelijk men vlucht op het gezicht van een lijk in ontbinding. En zoo sterven wij aan dat leven, dat wij van Adam geërfd hebben. Zijn wij dien zaligen dood gestorven, dan doet Christus het overige; Hij maakt zich van ons meester, deelt ons zijn goddelijk leven mede, doet ons vol glorie

uit het graf oprijzen, ons bekleedende met het kleed der onsterfelijkheid, hetwelk niets anders is dan Christus zelf.

Doordringen wij ons wel van die waarheid; opdat wij, wel verre van met Petrus onze tent op den berg Thabor te willen vestigen, verkiesen met Maria aan den voet des kruises te staan; en nooit den berg van Calvarië te willen verlaten, dan op uitdrukkelijk bevel des Heeren.

VOORBEELD.

De heilige Joannes a Cruce.

De heilige Joannes a Cruce, die de heilige Theresia zoo krachtig terzijde stond, in de hervorming der Carmelieten-Orde, en een harer meest verlichte zielbestuurders was, ondervond van zijne kindsheid af de wonderbare bescherming van Maria.

Terwijl hij, in den ouderdom van dertien jaren, bezig was met de zieken in het gasthuis te Toledo te dienen, viel hij in een zeer diepen put. Verscheidene personen kwamen toegesneld, en daar zij aan den dood van het heilig kind niet twijfelden, treurden zij bitter over een zoo droevig ongeval. Joannes hoorde hunne jammerklachten, en riep: „Vreest niet, ik ben hier in veiligheid; werpt mij slechts een koord toe.” Men deed het, en na eenige oogenblikken kwam hij behouden te voorschijn. Als men hem vroeg, hoe hij toch den dood was ontkomen, gaf hij ten antwoord, dat op het oogenblik van zijn val eene vrouw van wonderbare schoonheid zich aan hem vertoonde, haar kleed uitspreidde, opdat hij zich niet zoude kwetsen, hem van den bodem des puts tot boven het water had opgetrokken, totdat men hem ter hulp was gekomen. De indruk, welken dit mirakel, waarvan eene groote menigte getuige was geweest, te weeg bracht, was zeer groot, en Don Alphonsus Alvarez, die aan het hoofd van het gasthuis stond, werd er door aangezet, om den heiligen jongeling te laten studeeren.

Joannes nam steeds toe in godsvrucht tot haar, die hem zoo

zichtbaar beschermd. Elken dag las hij geknield hare getijden. Met de gevoelens van de grootste godsvrucht vierde hij al hare feestdagen, en vooral het feest van hare Onbevleete Ontvangenis. Later mengde hij in zijne predikatiën altijd iets tot haren lof, en sprak dan over haar met de innigste liefde. Waren zijne krachten uitgeput, of was hij door kwellingen bezocht, dan was het voldoende de blikken op zijne teedere Moeder te werpen, om zich opgebeurd en getroost te gevoelen. In al zijne noodwendigheden vluchtte hij tot Maria, en stelde zich onder hare moederlijke bescherming; en altijd werd hij door haar geholpen. Hij vroeg haar niet, om van zijn lijden verlost te worden, maar wel, om steeds met vreugde voor haren Zoon te mogen lijden. Dit gebed werd verhoord; Joannes leed veel, maar met de heilige Theresia riep hij uit: *of lijden of sterven.*

VERZUCHTING.

Ave, Maria, Sacerdotale Ephod, Dei voluntatem indicans.

Wees gegroet, Maria, schouderkleed des Opperpriesters, die ons den wil van God bekend maakt. H. Procl.

VOORNEMEN.

De vertroosting niet zoeken.

EEN EN TWINTIGSTE DAG.

De allerheiligste Maagd tijdens het openbaar leven van Jesus.

VERNEDERINGEN.

OVERWEGING.

Mater tua et fratres tui stant foris, volentes te videre... Mater mea et fratres mei hi sunt, qui verbum Dei audiunt et faciunt.

Uwe moeder en uwe broeders staan buiten, verlangende u te zien... Mijne moeder en mijne broeders zijn zij, die het woord Gods hooren en doen. Luc. VIII. 20. 21.

Toen de tijd was aangebroken door den hemelschen Vader bepaald, verliet onze goddelijke Zaligmaker Nazareth, afscheid nemende van zijne heilige Moeder, om zijn openbaar leven te beginnen, de bekeering der wereld te ondernemen. Na eenmaal Maria verlaten te hebben, schijnt Hij haar als te vergeten, houdt zich niet meer met haar bezig, schijnt zelfs haar niet als zijne moeder te erkennen. Zoo lezen wij in de heilige Schriftuur, dat op zekeren dag zijne Moeder en broeders tot Hem kwamen, Hem niet konden naderen, wegens de schare, en dat men Jesus boodschapte: *Uwe Moeder en uwe broeders staan buiten, en verlangen U te zien.* En welk was het antwoord, dat hij hun gaf: *Mijne Moeder en mijne broeders zijn zij, die het woord Gods hooren en doen.* En bij eene andere gelegenheid gaf Jesus aan eene

vrouw , die uitriep: „*zalig is de schoot , die U gedragen heeft , en de borsten , die gij hebt gezogen ,*” ten antwoord: „*Ja, zalig zijn degenen , die het woord Gods hooren en hetzelfde bewaren.*”

Jesus nam deze gelegenheden waar, om aan allen te verklaren, dat de wil Zijns Vaders, die in den hemel is, moet gelden boven elk ander belang, hoe gewichtig het ook zij, boven elke andere betrekking, hoe eerbiedwaardig die ook moge wezen, en dat het van het hoogste belang voor ons is, het woord Gods te hooren en te bewaren.

Voor Maria was er in deze woorden eene schijnbare hardheid gelegen. Doch met wat volmaakte stemming des harten verdraagt zij die. Zij bemint God met al de vurigheid van hare ziel, en zij weet, dat Hij alleen verdient het voorwerp onzer gedachten en genegenheden te zijn. Daarom schept zij er behagen in, aldus als vergeten te worden door haar goddelijken Zoon, die schijnbare onverschilligheid, welke Hij aan den dag legt, te ondervinden. Zij is verheugd, niemands geest noch hart te vervullen, en in hare nietigheid verzonken te blijven.

Maar naar de mate hare nederigheid is geweest, heeft God haar verheven, en groot gemaakt op aarde en in den hemel.

BEMERKINGEN.

1. „Scheep behagen in onbekend te zijn, en voor niets geacht te worden,” zegt de schrijver der Navolging van Christus. Waarlijk eene groote les, die wel waardig is, dat wij er onze aandacht goed op vestigen. Scheppen wij er behagen in onbekend te zijn, en voor niets geacht te

worden; verblijden wij ons, wanneer men ons vergeet, ons veracht, wanneer men wel verre van eenig werk van ons te maken, ons in de diepste vergetelheid laat.

Scheppen wij er behagen in onbekend te zijn, en voor niets geacht te worden. Bekommeren wij ons niet of onze oversten eene goede gedachte van ons hebben of niet; of zij ons voor menschen van deugd, van verdienste, van bekwaamheid houden of niet; of zij ons gebruiken tot een of andere bediening of niet gebruiken.

Scheppen wij er behagen in onbekend te zijn, en voor niets geacht te worden. Onderzoeken we niet of onze medezusters ons achten of minachten, of zij ons beminnen of niet beminnen; letten we er niet op, of zij ons met voorkomendheid bejegenen, of niets dan koelheid en onverschilligheid voor ons over hebben.

Wat zeg ik? Bedroeven wij ons, wanneer wij zien, dat men eenig werk van ons maakt, dat men ons bijzonder genegen schijnt, dat men ons voor iets bijzonder geschikt oordeelt.

Nemen wij, met Maria, ons vermaak in vergetelheid, onverschilligheid, vernedering, verachting. Wat toch moeten wij religieuzen op het oog hebben in alles? Wat anders dan de glorie van onzen God? Indien wij derhalve den geest van onzen staat hadden, hoe zouden wij ons verblijden, wanneer wij zien, dat wij noch den geest, noch het hart van wien ook vervullen, en dus geen beletsel stellen, dat God gekend, bemind, verheerlijkt worde. Hoe zouden wij ons verheugen, wanneer men ons over het hoofd ziet, wanneer wij niet geteld worden; ja, wanneer men ons versmaadt en veracht.

2. Zijn dit inderdaad onze gedachten, onze gevoelens? Verlangen wij niet voor deugdzaam, verstandig, ingetogen gehouden te worden, voor menschen, die goed onderwezen zijn in de wetenschap der Heiligen, en die ver gevorderd zijn op den weg der volmaaktheid?

Verlangen wij niet door te gaan voor personen van vele begaafdheden, van groote verdiensten, voor personengeschied voor het bestuur, voor deze of gene bediening bijzonder bekwaam? Scheppen wij er geen behagen in, dat oversten en medezusters ons genegen zijn? Zijn wij niet blijde eenige plaats in haar hart in te nemen? Doen wij niet alles, wat in ons is, om in de harten van anderen in te dringen?

Is ons hart niet ontsteld, wanneer we meenen, dat men weinig achting voor ons heeft, dat men ons weinig liefde toedraagt? Gevoelen wij ons niet gestoord, zijn wij niet ontevreden, wanneer men ons schijnt te vergeten, en onze zusters de voorkeur boven ons te geven. Zijn wij niet gevoelig voor de minste berisping, voor de geringste belediging? O wat is dit alles een christen, en vooral een religieus onwaardig!

En toch moeten we wellicht bekennen, dat dit in meerdere of mindere mate met ons het geval is. Welnu, vernederen we ons daarover voor God, en zijn we nog te zwak, om daarin behagen te scheppen, wekken wij ons op, om het geduldig te verdragen, en in dergelijke gelegenheden ons niet aan droefheid en ontevredenheid over te geven. Kunnen wij daartoe met de genade Gods komen, dat is reeds veel, zegt de schrijver van de Nafvolging van Christus. „Hetgeen anderen zeggen zal gehoord worden; maar het-

„geen gij zegt zal voor niets geacht worden. Anderen zullen
„vragen en verkrijgen; gij zult vragen en niet bekomen.
„Anderen zullen groot zijn in den mond der menschen;
„maar van U zal men zwijgen. Aan anderen zal men ambten
„toevertrouwen; maar gij zult tot niets bekwaam geoordeeld
„worden. Om dergelijke dingen,”... „zegt hij, „zal de natuur
„soms bedroefd zijn; doch gij zult veel doen, indien
„gij het stilzwijgend verdraagt.”

Zijn wij er verre af naar de liefde en achting van anderen te streven. Er wordt van den Antichrist gezegd, dat hij zich in de heilige plaats zal doen aanbidden. Zou eene religieuze niet iets dergelijks doen, indien zij zocht de bijzondere liefde en achting van anderen te winnen? Wij zijn de tempels van den heiligen Geest, die in ons woont. Wat zouden wij dus doen, indien wij voor het schepsel eene plaats in ons hart of onzen geest inruimden, of in het hart van anderen ons wilden vestigen? Wat ware dat anders, dan een afgodsbeeld in de heilige plaats oprichten? O God, verwijder van ons een zoo groot kwaad.

VOORBEELD.

De heilige Angela de Merici, stichteres der Ursulinen.

Onbekend te leven, en voor niets geacht te worden, was het grootste verlangen van de heilige Angela. Sedert lang voor de oogen der wereld verborgen, leidde zij een meer hemelsch dan aardsch leven, een leven van voortdurende versterving en vurige godsvrucht; toen het God behaagde hare zuster, die de eenige getuige was harer gestrengheden en zeldzame deugden, tot zich te roepen. Angela was daarover zeer bedroefd; maar Maria, die de zuivere en oot-

moedige maagden bemint, haastte zich om haar te vertroosten. Zij verscheen aan Angela, en toonde haar de ziel van degene, die zij beweende, van glorie omstraald; en te gelijkertijd werd er eene stem gehoord, die de Heilige opwekte, om voort te gaan op den weg, dien zij was ingeslagen.

Eenigen tijd daarna had Angela een nieuw visioen. Zij zag, even als de oudvader Jacob, eene ladder, die tot aan den hemel reikte, en op die ladder eene menigte maagden door den glans van deugden versierd, die tot in den schoot van God opklommen. Er werd haar gezegd, dat God van haar verlangde, dat zij in de stad Brescia een klooster zou oprichten. Hierop ontstelde de Heilige. Zij kon er niet toe overgaan een openbaar leven te leiden, en alzoo voor iets geacht te worden. Zij bad, vastte en raadpleegde. Jesus eindelijk vermoeid, haar het volbrengen van zijn wil altijd te zien uitstellen, verscheen Angela in persoon, en deed haar hierover zijn beklag. Nu bood zij geen wederstand meer; doch getrouw aan den grondregel, die geheel haar leven bestuurd had, zocht zij zich nog verborgen te houden. Zij stelde hare stichting onder de bescherming der heilige Ursula, en gaf deze tot Moeder aan hare dochters. God was tevreden over de getrouwheid zijner dienstmaagd, hij schepte behagen in dat gestadig vluchten van eer en achting, verhief Angela tot een hoogen trap van heiligheid, en maakte haar moeder van eene heilige en talrijke nakomelingschap.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, modestiae exemplum secundarium.

Wees gegroet, Maria, volmaaktst voorbeeld van zedigheid na Jesus Christus. Rich. a S. Laur.

VOORNEMEN.

Altijd de laatste plaats zoeken.

TWEE EN TWINTIGSTE DAG.

De allerheiligste Maagd aan den voet van het kruis.

OPOFFERING.

OVERWEGING.

Stabat juxta crucem Jesu Mater ejus.

De Moeder van Jesus stond naast het kruis. Joan. XIX. 25.

Maria is genoegzaam voorbereid tot het grootste van alle offers. De Heer heeft den grond van haar hart ontdekt, door de wonden, die Hij haar heeft toegebracht; Hij weet, dat Hij alles van haar kan eischen.

Het bloed van Jesus wordt gevorderd om de belediging te herstellen, zijne glorie aangedaan, en de wereld van hare smetten te zuiveren, de zonden uit te delgen. Hij vraagt dit bloed aan Maria, en Maria weigert het niet. Jesus wordt door Judas verraden, aan zijne vijanden overgeleverd, door zijne leerlingen verlaten, verloochend, wreedaardig gegeeseld, ter dood veroordeeld. Hij, nieuwe Izaäk, draagt zelf het altaar, waarop Hij zal geslachtofferd worden. Als een zachtmoedig lam opent Hij den mond niet tot klagen; strekt zich uit op het kruishout, waaraan Hij door wrede beulen met ruwe nagelen wordt vastgehecht. Het kruis wordt opgericht en Hij, de Godmensch door de koperen slang afgebeeld, hangt daar tusschen hemel en aarde.

De leerlingen van Jesus hebben de vlucht genomen; de vijanden die Hem omringen, zijn dol van woede; Hij zoekt een hart, dat medelijden hebbe met zijne droefheid, een hart edelmoedig genoeg, om Hem te verkwikken, door deel in zijn offer te nemen. Dat medelijdende, dat edelmoedige hart, Jesus vond het in zijne Moeder Maria. Aan den voet van het kruis staande biedt zij zich aan, aan de rechtvaardigheid van den eeuwigen Vader, en smeekt Hem een en dezelfde offerande te maken van den Zoon en de Moeder. „Wat Jesus Christus lijdt in het lichaam,” zegt de heilige Bonaventura, „lijdt Maria „in de ziel, en zoo menigmaal doet men Maria sterven, „als men Jesus wonden toebrengt.”

O wie zal de smarten van dien wreeden en langdurigen doodstrijd beseffen! Heilige Vader, genade, wij smee-ken er U om, genade voor onze Moeder. Wil de vol-trekking van een offer, dat haar reeds zooveel heeft ge-kost, verhaasten. Heilige Maagd, doe ons deelen in de groote droefheid, die uwe ziel overstroomt. Aangenaam zou het ons zijn in uwe droefheid te deelen, indien gij zelve daardoor eenige verzachting mocht gevoelen in uwe smarten.

BEMERKINGEN.

1. Nergens kunnen wij God meer door verheerlijken, dan door den geest van opoffering, door het brengen van offers. Calvarië is dan ook de berg der minnaars, der ware bruiden van Jesus Christus. „Ik zeg u dus,” sprak de heilige Franciscus van Sales, „dat ons eenig

„doel moet zijn, ons met God te vereenigen, gelijk „Jesus Christus zich met zijn Vader vereenigd heeft, „namelijk door te sterven aan het kruis.” „Dat anderen „gelukkig genoeg zijn, om met mijn goddelijken Meester „den Thabor te beklimmen, wat mij aangaat, ik zal mij „tevreden stellen geen anderen weg te kennen, dan dien „van Calvarië.” Zoo schreef de zalige Maria Margaretha a la Coque. Het kruis en de dood, ziedaar het deel der edelmoedige zielen.

Beschouwen wij de allerheiligste Maagd. Wie heeft meer dan zij den Heer verheerlijkt? Maar ook, wie heeft meer geleden dan zij? Haar geheel leven was een voortdurend lijden, lijden in haren geest, in haar hart, in geheel hare ziel; zij deelde in al het lijden van haar goddelijken Zoon, en stond daar onder het kruis op den berg van Calvarië, terwijl Jesus, dien zij zoo innig beminde, de hevigste smarten verduurde, en onder de vreeselijkste folteringën zijn offer voltrok.

Toen Mathathias de heiligschennis van Antiochus te Jerusalem aanschouwd had, werd hij van verontwaardiging vervuld, en zijn zwaard ter hand nemende, zeide hij tot de kinderen van Juda: „Indien iemand ijver voor de wet heeft, dat hij mij volge.” Ook wij hebben eene stem gehoord, die sprak: „Indien iemand ijver heeft voor de glorie des Heeren, dat hij mij volge.” Het was de stem van Maria. Vol verlangen om de glorie van haar Zoon te verbreiden, wilde zij ons deelgenooten maken van zijn lijden, en riep ons op, om Hem te volgen.

Door hare woorden opgewekt, door haar voorbeeld

aangemoedigd, trokken wij op. En gelijk Mathathias de kinderen Israëls tot den strijd en tot den dood aanvoerde, zoo ook beklommen wij met Maria den berg van Calvarië. De ijver voor Gods glorie verslond onze zielen, wij hadden ons gelukkig geacht, ons bloed te vergieten, om die te bevorderen. God wilde ons bloed niet; maar Hij wees ons eene plaats aan, aan den voet van het kruis, in gezelschap van de allerheiligste Maagd. Wie onzer zou die plaats willen verlaten?

Niemand, o mijn God, niemand. Dat uw naam verheerlijkt worde! dit is ons eenig verlangen. Het is ons goed hier te zijn; laat er ons altijd blijven.

2. De ijver voor de glorie van God moet ons het offer doen liefhebben; maar wij moeten het ook beminnen uit liefde voor de zondaren. De mensch had door zijn opstand de rechtvaardige gramschap des Heeren over zich afgetrokken; doch Jesus vergoot zijn bloed, en de gramschap Gods was gestild, en de geheele wereld verlost. Wat zoete troost voor het hart van den Godmensch, toen Hij bij zijne intrede in den hemel, zich vergezeld en gevolgd zag door die ontelbare menigte zielen, die Hij aan de hel had ontrukkt. Wat een vreugde over zijne overwinning! Hoeveel glorie verschaftte Hem zijn zegepraal!

Wij ook kunnen de gramschap Gods bedaren, die rechtmatige gramschap door de ondankbaarheid der menschen ontstoken. En hoe kunnen wij dit? Wanneer wij kloekmoedig ons kruis dragen, de ongemakken en kwellingen des levens verduren; wanneer wij ons edelmoe-

dig onderwerpen aan de opofferingen, welke onze heilige roeping ons oplegt. En dan. Nog eenige jaren, eenige maanden, eenige dagen misschien, en wij ook zullen de zoetheit der overwinning smaken; wij ook zullen ons in den hemel omringd zien door eene menigte zielen, die wij aan de hel zullen hebben ontrukkt, en die haar geluk aan ons zullen te danken hebben. Wat troostvolle gedachte! Hoe moet zij ons opwekken, om met edelmoedigheid onze kruisen te dragen, en God onze offers met vreugde te brengen.

De profeet had voorspeld, dat de Messias uit zijn lijden en uit zijne vernederingen zijne glorie zou trekken, *dat Hij het hoofd zou verheffen, omdat Hij uit den stroom had gedronken.* De Apostel verzekert ons, dat Jesus een naam heeft ontvangen, die boven alle namen is, een naam, waarin alle knieën moeten gebogen worden van hen, die in den hemel, op aarde en onder de aarde zijn, omdat hij zich vernederd heeft, en den dood, en wel den dood des kruises heeft onderstaan.

Bruiden van Jesus Christus, laat ons zijne voetstappen volgen, en wij zullen deelen in zijne belooning, in zijne glorie. Laat ons met Jesus den berg van Calvarië beklimmen, en wij zullen met Jesus van den Calvarieberg onze vlucht naar den hemel nemen. Hechten wij ons met Jesus aan het kruis, en het kruis zal voor ons even als voor Jesus, een gedenkteeken worden van glorie voor alle eeuwen der eeuwen.

VOORBEELD.

Moeder Magdalena van den heiligen Joseph, Carmelites.

Moeder Magdalena van den heiligen Joseph had eene bijzondere geneigdheid, om de droefdheden van Maria te vereeren. Van hare geboorte af aan die goddelijke Moeder toegewijd, had zij altijd eene groote godsvrucht tot Maria gehad. Nog maar zes jaren oud nam zij de gewoonte aan, om dagelijks hare getijden te lezen, en haar ijver verminderde niet met de jaren. Maar vooral vereerde zij Maria als de Moeder van smarten. Niet tevreden met zelve haar geest en hart te vervullen van de smarten, die Maria heeft geleden, wenschte zij iedereen de levendige gevoelens van liefde en droefheid in te boezemen, waarvan hare ziel was doordrongen; zij maande hare dochters sterk aan, dikwijls de woorden te overwegen, door Simeon tot Maria gesproken: *en u zelve zal een zwaard door de ziel gaan*. Te Lyon gekomen, om er een huis van hare orde te stichten, wilde zij dat dit huis aan de Moeder der smarten zou toegewijd zijn, en dat de religieuzen, die dat huis zouden bewonen, bijzonder de smarten vereerden, die deze goddelijke Moeder bij den dood van haar Zoon heeft gevoeld. De allerheiligste Maagd toonde dat dit haar aangenaam was. Terwijl Monseigneur de Marquemont, Aartsbisschop van Lyon, in het nieuwe klooster de heilige Mis las, geraakte moeder Magdalena in eene geestverrukking, die verscheidene uren duurde, en gedurende welke zij de Moeder des Zaligmakers zag, die zich met het lijk van haren Zoon aan haar vertoonde.

VERZUCHTING.

Ave Maria, coadjutrix Christi in passione.

Wees gegroet Maria, medehelpster van Christus in zijn lijden. Rich. à S. Laur.

VOORNEMEN.

Zijne werken in den geest van opoffering verrichten.

DRIE EN TWINTIGSTE DAG.

De heilige Joannes tot zoon aan de allerheiligste Maagd gegeven.

ONTHECHTING VAN ZIJNE OUDERS.

OVERWEGING.

Dicit Jesus Matri suae: Mulier, ecce filius tuus. Deinde dicit discipulo: Ecce Mater tua.

Jesus zeide tot zijne Moeder: Vrouw, ziedaar uw zoon. Vervolgens zeide Hij tot den leerling: Ziedaar uwe Moeder.
Joan. XIX. 26.

Het was niet genoeg, dat Maria haar goddelijken Zoon had zien geesselen, met doornen kroonen, aan het kruis hechten; zij moest Hem ook zien sterven, en door den dood geheel van Hem gescheiden worden.

De stervende Jesus wil zelf haar die harde en wreede scheiding aankondigen. Hij doet het met al de omzichtigheid der oplettendste liefde: Hij weet, wat gevoelige wonde Hij gaat toebrengen aan het hart zijner Moeder, die Hem zoo teeder bemint. Eenige dagen voor zijn lijden had Hij tot zijne leerlingen gezegd, dat Hij hen niet als weezen zou achterlaten. Hij wil ook niet, dat Maria kinderloos zal zijn. „Vrouw,” zegt Hij haar, op den welbeminden leerling wijzende, „ziedaar uw zoon” en tot den heiligen Joannes: „zoon, ziedaar uwe Moeder.” Het is genoeg, Maria heeft het begrepen. Haar hart gevoelt de liefde

van Jesus; maar het offer hetwelk de kinderlijke liefde te vergeefs tracht te verbergen, vertoont zich ook aan haar in al zijne zwaarte. Zij voelt het zwaard, door Simeon voorspeld, tot in het binnenste harer ziel doordringen. Zij voelt met geweld de banden verbroken, die door de innige liefde, welke zij haren goddelijken Zoon toedraagt, zoo nauw waren toegehaald. Zij voelt hare ziel overstroomd door *eene droefheid zoo groot als de zee*. De tegenwoordigheid van Jesus was voor Maria als een dijk, opgeworpen tegen de woedende baren dier zee. Jesus sterft, de dijk is gebroken, en de golven der droefheid storten zich uit over hare ziel.

Hebben wij medelijden met de droefheid der allerheiligste Maagd! Bewonderen wij de heldhaftige onderwerping, waarmede zij dat grootste aller offers aanvaardt! Vervullen wij alle plichten, die ware kinderen aan hunne bedrukte Moeder verschuldigd zijn.

BEMERKINGEN.

1. Als getrouwe volgelingen van de allerheiligste Maagd, hebben wij ons gescheiden van hen, welke ons het dierbaarste waren op aarde. Wij hebben *tot onze ouders gezegd: ik ken u niet meer; en tot onze broeders: ik weet niet, wie gij zijt*. Wij hebben vleesch en bloed doen zwijgen, en gehoorzame aan de stem van den heiligen Geest, die ons riep, hebben wij ons in de eenzaamheid begeven, en belofte gedaan van God alleen voor altijd te beminnen. Hebben wij die belofte getrouw gehouden? Zijn wij waarlijk van onze ouders onthecht?

Niet, dat wij hen niet mogen en moeten beminnen; maar beminnen wij hen met die ware, geestelijke liefde, overeenkomstig den wil des Heeren, aan wien wij alleen en geheel en al toebehooren? Jesus heeft gezegd: *Die zijn vader of zijne moeder meer bemint dan mij, is mijner niet waardig, en wie zijn vader en moeder en zelfs zijne eigene ziel niet haat, kan mijn leerling niet zijn.* Eene religieuze nu, aan wie de liefde voor hare ouders het verlangen inboezemt, om hen dikwijls te zien, en alzoo hare eenzaamheid te verlaten; eene religieuze, die zich met hare ouders bezig houdt in het gebed, in het koor, in hare overige oefeningen van godsvrucht; eene religieuze, wie de liefde jegens hare ouders eenigen misslag, welkdanigen ook, doet bedrijven, bemint zulke religieuze hare ouders niet meer dan God? Kan zij gezegd worden hun een heiligen haat toe te dragen? Is zij derhalve wel eene ware leerlinge van Jesus? Is zij Jesus haar goddelijken Bruidegom wel waardig? O beijveren we ons toch, dien goddelijken Bruidegom waardig te zijn. Hij is zoo minzaam, zoo beminnelijk, maar Hij is een jalørsche Bruidegom; Hij wil alleen en geheel ons hart hebben. Hij heeft een afschuw van verdeelde harten, en Hij schept slechts in die harten zijn behagen, waar Hij als volstreckte Meester kan heerschen. Hem eenigen mededinger willen geven, is zijn beminnelijk juk afwerpen.

„De religieuze,” zegt de heilige Theresia, „die hare verwanten verlangt te zien tot haar eigen troost, moet zich als onvolmaakt beschouwen; dat die religieuze geloove, dat zij niet onthecht is; hare ziel is ziek; zij zal de

vrijheid des geestes niet genieten; zij zal geen volmaakten vrede hebben; zij heeft een geneesheer noodig. Indien zij zich niet van die gehechtheid ontdoet, die onvolmaaktheid geneest, dan verklaar ik haar, dat zij voor dit klooster niet geschikt is.”

2. Valt de verwijdering van onze ouders ons zwaar, kost het ons moeite, om er ons geheel en al van te onthechten, vestigen wij dan onze blikken op de allerheiligste Maagd. Zij beminde voorzeker haren goddelijken Zoon veel meer, dan wij hen kunnen beminnen, die ons het leven geschonken hebben. Indien zij dan den moed had er van te scheiden, dewijl God haar dat offer vroeg, moeten ook wij dan niet bereid zijn, edelmoedig aan God het offer te brengen dier scheiding van hen, met wie de natuur ons zoo nauw heeft verbonden?

Bedenken wij ook, dat wij met den heiligen Apostel Paulus geroepen zijn, om *in ons aan te vullen, wat aan het lijden van Jesus Christus ontbreekt*, en bijgevolg niet alleen in ons lichaam, maar ook in onze ziel en al hare neigingen te lijden. Hoe meer wij gekruisigd zijn, hoe meer God wordt verheerlijkt, en hoe overvloediger zijne genaden over ons en over de geheele heilige Kerk zullen afstroomen. Verheugen wij ons, dat wij eenige glorie kunnen verschaffen aan den onsterfelijken Koning der eeuwen, medewerken tot de zegepraal der heilige Bruid van Christus, onze moeder de heilige Kerk, en onvergankelijke schatten voor de eeuwigheid kunnen vergaderen.

3. Er is een ander soort van banden, die de harten vaak niet minder nauw vereenigen, dan de banden, die

de natuur heeft gevormd. Het zijn de banden, die de genade gevormd heeft, en die ons in de wereld vereenigden met hen, met wien wij alleen geestelijke betrekkingen hadden.

Hoe nauw, hoe heilig, hoe volmaakt die banden ook mogen geweest zijn; ook deze moet men in het religieuze leven verbreken. Wij moeten ongetwijfeld hen niet vergeten, die ons God hebben leeren beminnen, die ons tot den voet des altaars hebben geleid; de dankbaarheid maakt het ons tot eene verplichting, hen in onze gebeden indachtig te wezen; maar ons beklagen van hunne leiding beroofd te zijn, hen beminnen met eene liefde, die het hart zou verdeelen, en ons eenigen misslag zou doen begaan, dat ware eene ongeregdheid, die eene religieuze onwaardig zou zijn.

Daarenboven, moeten wij in het religieuze leven elkander met eene oprechte, hartelijke liefde beminnen, wij mogen ons hechten aan niemand, opdat onze ziel vrij zij, om op te vliegen tot God, en zich door de liefde innig met Hem te vereenigen.

O allerheiligste Maagd, gij, die van uwe teederste kindsheid af den moed hebt gehad, om van uwe ouders te scheiden; gij, die u hebt gescheiden van uwen kuischen Bruidegom, en van uwen goddelijken Zoon, toen de belangen van God het vereischten, geef ons, dat wij uwe edelmoedigheid mogen navolgen, en in die ware onthechting, ook van datgene, wat ons het dierbaarste is, mogen leven. Geef ook, dat onze ouders na de kortstondige ballingschap van dit leven ons vol glorie worden

wedergegeven, gelijk Jesus u werd wedergegeven op den dag zijner glorievolle verrijzenis.

VOORBEELD.

De heilige Mechtildis.

Eens dat de heilige Mechtildis het geluk overwoog, hetwelk den heiligen Joannes Evangelist te beurt viel, van de aangenomen Zoon van Maria te worden, zeide zij tot Jesus: „Beveel mij, bid ik U, „uwe goddelijke Moeder aan, gelijk Gij haar uw getrouwen leerling „hebt aanbevolen,” Dit gebed was zoo aangenaam aan Jesus, dat Hij aanstonds de heilige aan Maria voorstelde, zeggende: „Mijne „Moeder, Ik beveel u deze ziel aan gelijk mijne wonden, en Ik „smeek u er zorg voor te dragen, gelijk gij zorg zoudt dragen voor „Mij, indien Ik in uwe tegenwoordigheid ware, bedekt met bloed „en met de wonden in mijn lijden ontvangen. Troost haar in hare „droefheid, gelijk gij Mij zoudt vertroosten, indien Ik bedroefd ware. „Beschouw haar als den prijs van mijn arbeid en van mijn leven. „Gedenk, dat zij zeer dierbaar is aan mijn hart, en dat Ik in haar „mijn welbehagen neem.” De heilige Mechtildis, van vreugde vervuld, bad haren goddelijken Bruidegom, de gunst, die Hij haar had bewezen, aan allen te willen toestaan, die er om zouden verzoeken; en Jesus gewaardigde zich haar te beloven, dat Hij die nimmer zou weigeren aan degenen, die ze met vurigheid zouden afsmeeken.

VERZUCHTING.

Ave Maria, Mater Christianorum.

Wees gegroet Maria, Moeder der christenen. H. Aug.

VOORNEMEN.

Aan zijne ouders niet denken, dan om voor hen te bidden, en zooveel mogelijk vermijden van hen te zien en te spreken.

VIER EN TWINTIGSTE DAG.

De allerheiligste Maagd in de eetzaal van Jerusalem.

DE GEESTELIJKE AFZONDERING.

OVERWEGING.

*Erant perseverantes unanimiter in oratione cum Maria
Matre Jesu.*

*Zij waren eendrachtig volhardende in het gebed met
Maria, de Moeder van Jesus. Act. I. 14.*

Terwijl de leerlingen onzen goddelijken Zaligmaker nastaarden, die voor hunne oogen ten hemel voer, verschenen hun twee mannen in witte kleederen, die zeiden: „Mannen van Galilea, wat staat gij hier naar den hemel te zien”? Deze Jesus, die van u opgenomen is in den hemel, zal alzoo komen, gelijk gij Hem hebt zien opklimmen ten hemel. Toen keerden zij naar Jerusalem terug, en begaven zich naar de zaal van het laatste avondmaal, en daar volhardden zij allen eendrachtig in het gebed met Maria, de Moeder van Jesus. Zij bleven daar in het gebed vereenigd, tot dat de heilige Geest over hen nederdaalde, en zij met de kracht van boven werden bekleed.

In welke volheid moet de allerheiligste Maagd den heiligen Geest niet ontvangen hebben, toen Hij op Pinksterdag nederdaalde? Wat schitterende heiligheid

moet hare ziel niet hebben versierd? In hare ontvangenis reeds had de heilige Geest bezit van haar hart genomen. Van hare eerste jaren af beantwoordde Maria getrouw aan zijne inspraken, en nog jong zijnde was zij tot zulken graad van volmaaktheid geklommen, dat zij waardig werd bevonden de Moeder te worden van den eeuwigen Zoon des Vaders. De tegenwoordigheid van Jesus in Maria deed haar nog veel toenemen in heiligheid. En als men daarbij bedenkt, hoe hare deugd steeds zal zijn aangegroeid, gedurende al die jaren, welke zij in het innigste verkeer met Jesus doorbracht, met wat schitterenden glans rijst dan het beeld harer heiligheid ons voor den geest? En de heilige Geest deelde zich op het oogenblik zijner nederdaling aan haar mede, overeenkomstig de gesteldheid van hare ziel. De verbeelding verliest zich, wanneer men het beproeft de lengte, de breedte, de diepte der volmaaktheid van Maria te meten.

Heilige Maagd, onze Moeder, wij bidden u, verkrijg ons, dat de gesteltenis onzer harten meer en meer gelijkvormig worde aan de uwe, opdat de heiligmakende Geest met zijne rijke gaven daarin moge nederdalen. Amen.

BEMERKINGEN.

De afzondering, voor alle christenen noodzakelijk, verschaft aan de religieuzen de kostbaarste voordeelen; zij wekt in haar den geest harer roeping op en kweekt dien aan, en vermeedert haren ijver in het streven naar de volmaaktheid.

1. Het is niet zeldzaam in den religieuzen staat personen aan te treffen, die, na zich edelmoedig aan den Heer te hebben toegewijd, en geheel hun noviciaat in vurigen ijver doorgebracht te hebben, na hunne professie langzamerhand zijn verflauwd. Wanneer men den religieuzen staat aanvaardt, is men gewoonlijk onder den indruk eener krachtige genade, in den beginne wekt alles op; de oefeningen, die men verricht, de onderrichtingen, die men hoort, de voorbeelden, die men onder de oogen heeft, alles spoort krachtig tot vurigheid aan. Alsdan maakt men de schoonste voornemens, en dient men den goeden God met steeds toenemenden ijver. Ongelukkig is men niet altijd in diezelfde gesteltenis; allengs gewent men zich aan het hooren dier lessen, aan het zien dier voorbeelden, aan het verrichten dier oefeningen; de indruk, welke dat alles in den beginne maakte, vermindert; ongevoelig komt er een geest van gewoonte in de heiligste oefeningen. De natuur wordt vermoeid, en de duivel maakt er gebruik van, om uit die vermoeidheid voordeel te trekken. Men houdt op ijverig te zijn, men wordt traag, lauw, somwijlen onverschillig, en vergeet de goede voornemens, die men in zijn ijver gemaakt heeft.

Welk middel, om op te staan uit een zoo treurigen toestand, waarvan de gevolgen zoo nadeelig kunnen worden? Het krachtigste, dikwijls het eenigste middel is de afzondering. Daar is de ingetogenheid grooter; daar zijn de genaden overvloediger, de overdenkingen langduriger; daar werpt men een helderder, een ernstiger blik op

zich zelve; daar doet de heilige Geest duidelijker zijne stem hooren; daar verlicht, beweegt, verschrikt en bekeert Hij.

Hebben wij die wonderbare uitwerkselen der afzondering niet ondervonden? Zijn wij na eene goede afzondering niet met nieuwen ijver bezield geworden? Hebben wij de eenzaamheid niet verlaten, gelijk de Apostelen de eetzaal, in geheel andere menschen herschapen?

2. Werkt de afzondering zoo krachtig, om den geest onzer heilige roeping in ons te doen herleven, zij is ook een geschikt middel, om ons op te wekken tot vurigen ijver voor de volmaaktheid.

In de eenzaamheid spreekt Jesus tot het hart van hen, die Hem beminnen, en daar zijn woord de oogen der ziel opent, toont Hij haar alle goed. Hij ontdekt haar zijne volmaaktheden, zijne grootheid, zijne heiligheid, zijne beminnelijkheid. Hij doet er de schoonheid der deugd zien, de rijkdommen, welke het deel zijn zijner getrouwe bruiden, de glorie, welke Hij haar in de eeuwigheid voorbestemt; en terwijl Hij haar met het levendigste licht bestraalt, drukt Hij haar tevens eene zachte en tegelijk krachtige neiging in tot de goederen, welke Hij haar toont; en volgens zijne belofte, *trekt Hij de ziel tot zich met de zoete banden der liefde*. Hij daalt in haar neder, vereenigt zich met haar zoo innig, *dat Hij slechts een geest met haar wordt*, volgens het woord des Apostels; geeft haar *de liefde* te kennen, *waarmede Hij voor hare schoonheid is ingenomen*; overlaadt haar met liefdebewijzen; doet haar de zoetheit zijner liefde smaken. Gij doet nog meer, o mijn Jesus! in uwe innige vereeniging met

de ziel, leent Gij haar uw hart, opdat zij U in U, en dóór U beminne.

Zoo handelt Jesus met zijne bruiden, wanneer zij zich met Hem in de eenzaamheid begeven, zich toeleggen, om daar innig met Hem te verkeerem.

Wat is er meer geschikt, om haar tot de heiligheid op te voeren, dan de genaden, welke Jesus daar mededeelt, de liefde die Hij betoont?

Geef ons, o liefdevolle Verlosser, Bruidegom onzer zielen, dat wij de groote voordeelen der afzondering naar waarde mogen schatten; dat wij er ons geluk in mogen vinden, er voortdurend met U verblijven; dat wij met Maria ons mogen verzadigen met de vruchten, die Gij er in onze zielen voortbrengt.

VOORBEELD.

De heilig

Loyola.

De heilige Ignatius, die onvermoeide kampvechter voor de glorie van God, die zoo vele en zoo wakkere verdedigers van de Kerk verwekte, wiens zonen den standaard des kruises tot in de verst afgelegene oorden hebben geplant, had zelf zijne bekeering, zijne verhevene heiligheid aan de afzondering te danken. Gesproken uit een edel geslacht, omhelsde hij den krijgsdienst. In het beleg van Pampeluna zwaar gekwetst, werd hij in zijne schitterende loopbaar gestuit, en zag zich genoodzaakt, zich in afzondering te begeven. Het was daar, dat de genade hem wachtte. Om de verveling te verdrijven, die hij in zijne eenzaamheid ondervond, vroeg hij ridder romans. Men vond er geene, en gaf in de plaats het leven van Jesus Christus, en de levens der Heiligen. Hij las en werd getroffen; hij overwoog, en voelde zich sterk opgewekt. „Waarom,” sprak

hij tot zich zelve met den heiligen Augustinus, „Waarom zou ik „niet kunnen, wat anderen konden.” Hij nam het besluit, zich geheel aan God te wijden, en God zag met welgevallen op zijn offer neer. Maria vertoonde zich aan hem met haar goddelijken Zoon in de armen. Zij zuiverde zijn hart, en dreef uit zijn geest alle gedachten, die hem konden bezoedelen.

De heilige Ignatius beijverde zich, om, zoodra hij kon, de belofte te vervullen, die hij aan God had gedaan. Hij verliet het kasteel van Loyola, om te Montserrat zich in dieper afzondering te begeven. Op weg ontmoette hij een mahomedaan, die de heilige Maagd lasterde, welke Ignatius vurig beminde. Hij werd daardoor zoo zeer in ijver voor hare eer ontstoken, dat hij in beraad kwam hem te vermoorden. Zoo weinig was de Heilige nog onderricht. Te Montserrat in de afzondering, en nog meer te Maureza, zal God hem met zijn licht bestralen, hem zijne geheimen openbaren. Van Montserrat, waar hij eene generale biecht sprak, begaf zich de Heilige in eene spelonk in de nabijheid van Manreza, om er zich aan de strengste boetvaardigheid over te geven, en er in nauwere gemeenschap te treden met den God, die het eenigste voorwerp zijner liefde geworden was. Daar verbleef hij meer dan zes maanden, en ontving er van God de meest buitengewone gunsten. Ook Maria vertoonde zich hier aan haar dienaar, verlichtte zijn geest, ontvlamde zijn hart, en bereidde hem, om een der grootste heiligen, een der wakkerste verdedigers der heilige Kerk te worden.

VERZUCHTING.

Ave Maria, Sacrarium Spiritus Sancti.

Wees gegroet Maria, heilig verblijf des heiligen Geestes.

H. Bern.

VOORNEMEN.

Met ijver de jaarlijksche afzondering houden.

VIJF EN TWINTIGSTE DAG.

Leven van de allerheiligste Maagd na Pinksteren.

GOED VOORBEELD.

OVERWEGING.

*Majorem horum non habeo gratiam, quam ut audiam
filios meos in veritate ambulare.*

*Ik heb geen grooter vermaak, dan dat ik hoor, dat
mijne kinderen in de waarheid wandelen.* III. Joan. 4.

De heilige Geest had aan de allerheiligste Maagd die volheid van genade niet medegedeeld, om het evangelie te verkondigen of de Kerk te besturen, maar ter harer eigen heiliging, en tot stichting der geloovigen. Zoodra dan ook de apostelen optraden, om de leer des heils te prediken, zien we Maria in de eenzaamheid wederkeeren, om er niet meer uit te voorschijn te komen. Zij leefde afgezonderd met den heiligen Joannes, wien Jesus haar had aanbevolen, en voltrok het groote werk harer heiligheid. Voortdurend zich beijverende, om het goede te doen voor God en voor de menschen, verheerlijkte zij den Heer meer dan alle menschen te zamen, door de volmaaktheid, waarmede zij al hare werken verrichtte; en veel meer dan de heilige Joannes, de voorlooper des Heeren was zij voor allen, die tot haar naderden, een *brandende en lichtende fakkel*. Haar leven was als een schit-

terend licht voor allen; zij toonde hun den weg ter heiligheid, en moedigde hen tevens aan, om haar op dien weg te volgen. Zoo was Maria de luister der opkomende Kerk, en hielp zij krachtig mede tot hare stichting.

Vereenigen wij ons met de apostelen en de geloovigen dier gelukkige tijden, en bewonderen wij de schitterende voorbeelden van deugd, welke de Moeder Gods niet heeft opgehouden hun te geven.

BEMERKINGEN.

1. *Wees het voorbeeld der geloovigen*, zeide de heilige Apostel Paulus aan zijn beminden leerling, Timotheus. Zoo spreekt ook de allerheiligste Maagd, onze Moeder, uit het hoogste der hemelen tot ons. *Weest elkander ten voorbeeld*, zegt zij ons, en zij voegt er bij: *Ik heb geene grootere vreugde, dan wanneer ik mijne kinderen den weg der waarheid zie bewandelen*. Verschaffen wij aan onze beminde Moeder die vreugde; bewandelen wij den weg der waarheid en stichten wij elkander door de oefening van alle deugden. Geven wij in alles en overal een goed voorbeeld aan onze medezusters, in het koor, in onze uitwendige bezigheden, in den tijd van uitspanning. Dat onze nederigheid, onze inschikkelijkheid, onze liefde, onze gehoorzaamheid, onze zedigheid, onze ingetogenheid, onze godsvrucht, dat alles in ons, even als in Maria, voor anderen eene opwekking zij, om den Heer te loven, en alles wel te doen. Ver-

richten wij al onze werken zoo volmaakt mogelijk, zeggen wij geen woord, doen wij geen stap, waarvan de heilige Geest het beginsel niet is. Zijn wij zoo in handel en wandel, dat men van ons kunne zeggen, wat men zeide van het vleeschgeworden Woord: *Hij heeft alles wel gedaan*; dan zullen onze medezusters, gelijk de getuigen van de heiligheid van Maria, het verlangen naar de volmaaktheid in zich voelen aangroeien, en met ijver worden beziel, om er uit alle kracht naar te streven.

2. Wat al beweegredenen hebben we niet, om ons toe te leggen, om elkander door een goed voorbeeld te stichten. Wij beminnen God, en daarom gaat ons Gods glorie ter harte. Hoeveel nu kunnen wij die glorie door het goede voorbeeld bevorderen? Wekt Jesus er ons niet toe op, als Hij zegt: „Zoo schittere uw licht voor de „mensen, dat zij uwe goede werken zien, en uwen „Vader verheerlijken, die in den hemel is.” Door God te prijzen over het goede, wat ze in ons zien, en door angevuurd te worden, om zelve naar meerder volmaaktheid te streven. Wat een glorie kan eene religieuze God niet geven! Indien wij medewerken door een goed voorbeeld, om eenige onzer medezusters volmakter te doen worden, hoe krachtig arbeiden wij dan niet aan de uitbreiding van Gods glorie!

O God, doe ons heilig voor uw aanschijn wandelen, geef door uwe genade, dat wij volmaakt mogen zijn in al onze werken; daardoor zullen wij onze zusters stichten, haar tot de deugd aansporen, en haar U waardiger

maken; daardoor zullen wij U eerbewijzingen bezorgen, waarin Gij uw welbehagen kunt scheppen.

Wij beminnen God, en wij beminnen ook onze medezusters. Hoe meer nu men iemand bemint, hoe meer goed men hem ook wenscht en tracht te bezorgen. En wat grooter goed kunnen wij bezorgen aan die beminde zusters, welke God ons gegeven heeft, dan door bij te dragen tot hare volmaaktheid, en haar tot waardiger bruiden van Jesus te maken? Het is in onze macht daartoe bij te dragen, dat goed, het grootste van alle goederen, aan onze medezusters te verschaffen, ieder oogenblik van ons leven. Geven wij haar een goed voorbeeld, handelen wij in alles volgens de voorschriften van den regel en in den geest van onzen heiligen roep; laten wij er naar streven andere christussen te zijn, en zij zullen opgewekt worden, ja getrokken worden, om onze voetstappen te drukken; want woorden wekken, maar voorbeelden trekken.

Eindelijk, we beminnen de gemeente, wij beminnen het huis, waarin wij als in eene haven bij den storm zijn opgenomen. Welnu het beste middel, om onze liefde en erkentelijkheid te bewijzen, is, het voorbeeld onzer zusters te zijn. *Mijn zoon*, zeide de moeder der Machabeën tot het laatste harer kinderen, *heb medelijden met mij, die u negen maanden in mijnen schoot heb gedragen, die u met mijne borsten gevoed heb, en u tot dien ouderdom, dien gij hebt, heb gebracht.* Zoo spreekt dit huis, de orde, ook tot ons: „Mijne dochter heb medelijden met mij, die u in mijnen schoot heb ontvangen, die u

met de zuiverste melk heb gevoed, die u de kostelijkste spijs gegeven heb, die u tot dien ouderdom heb gebracht, welken gij nu hebt. Ik heb niets nagelaten, om u gelukkig te maken, om u volmaakt te doen worden. Wat vraag ik nu van u voor zooveel zorgen? Mijne dochter, mijn leven en mijn dood zijn in uwe handen. Sticht uwe zusters, en ik zal leven, en als een gezegende plant zal ik meer en meer in den hof des Heeren bloeien. Indien gij integendeel haar een slecht voorbeeld zoudt geven, indien gij haar aanleiding waart tot het overtreden van den regel, tot het verwaarloozen harer volmaaktheid, ach mijne dochter, mijne beminde dochter, ik zou sterven en sterven voor altijd.”

Wie onzer zou ongevoelig blijven voor die bede onzer beminde moeder? Wie onzer zou zich niet van ijver ontstoken gevoelen voor de volmaaktheid van anderen? Ja mijn God, wij allen nemen het besluit, van voortaan onophoudelijk te trachten, onze medezusters door onze goede voorbeelden te stichten, al te gelukkig, van daardoor te kunnen medewerken tot den bloei van een huis, waar wij zoovele en zoo groote goederen hebben ontvangen.

VOORBEELD.

De heilige Felix van Cantelice, capucijn.

Felix, uit ouders geboren, die reeds in hun leven heiligen werden genoemd, was het ook van zijne teederste jaren af door de onschuld, welke hij nooit verloor, door zijne brandende liefde tot God, en door zijne godsvrucht tot Maria.

Terwijl hij in zijne kinderjaren de kudde weidde, bad hij ver-

scheiden malen daags den rozenkrans, nedergeknield aan den voet van een eikenboom, waarin hij een kruis had gesneden. Dikwijls zelfs bracht hij daar een gedeelte van den nacht door.

Als leekebroeder in de orde der capucijnen aangenomen, werd hij met het inzamelen der aalmoezen belast, en hij kweet zich daarvan tot groote stichting van allen. Wanneer hij door de stad ging, had hij steeds de oogen neergeslagen en het rozenhoedje in de hand.,, Heb moed, mijn broeder,," zeide hij somtijds tot zijn medegezel, „laat ons de oogen naar den grond, den geest naar den hemel gericht, en het rozenhoedje in de hand hebben."

Daags voor de feesten van Maria vastte hij altijd op water en brood; alle zaterdagen bad hij den rozenkrans, en dagelijks het rozenhoedje; en hij deed dit met zooveel godsvrucht, dat hij dikwijls in verrukking geraakte.

Eens dat hij den nacht in de kerk in het gebed doorbracht, werd hij door de liefde buiten zich zelve vervoerd. Hij liep naar het hoogaltaar, waar zich het beeld der allerheiligste Maagd bevond, en smeekte die goddelijke Moeder, dat zij hem Jesus zou laten omhelzen. Maria verhoorde zijne bede; zij vertoonde zich aan hem, en gaf hem haar goddelijk Kind in de armen. Wie zal beschrijven, hoe zijn hart in die oogenblikken van liefde brandde? Zoete tranen ontvloeiden zijne oogen; met de grootste teederheid omhelsde hij zijn goddelijken Zaligmaker; en als hij zijn kostbaar pand aan de allerheiligste Maagd had wedergegeven, bleef toch de indruk, op het hart van den Heilige gemaakt, voortduren, en werd door hem gedurende geheel zijn leven gevoeld.

In zijne laatste ziekte, na het heilig Oliesel ontvangen te hebben, geraakte hij in geestverrukking, gedurende welke zijne oogen op een bijzind voorwerp schenen gevestigd te zijn; zijne bewegingen van liefde en blijdschap, zijne uitgestrekte armen gaven te kennen, dat er iets buitengewoons in hem omging. Toen een broeder naar de oorzaak daarvan vroeg, zeide hij: „Wel! ziet gij mijne beminde „Moeder, de heilige Maagd niet, van engelen omringd, die mij met „vreugde vervult?" Weinig tijds daarna kwam hij tot zich zelve.

en merkende, dat hij gesproken had, verzocht hij zijn Overste, dat men hem alleen zoude laten.

VERZUCHTING.

Ave Maria, forma credentium et piorum exemplar.

Wees gegroet Maria, voorbeeld der geloovigen, en toonbeeld der godvruchtige zielen.

VOORNEMEN.

Volmaakt de heilige regelen onderhouden.

ZES EN TWINTIGSTE DAG.

De dood van de allerheiligste Maagd.

DE DOOD DER RELIGIEUZE.

OVERWEGING.

Adjuro vos, filiae Jerusalem, ut nuntietis dilecto meo, quia amore langueo.

Ik bezweer u, dochters van Jerusalem, dat gij mijn beminde aankondigt, dat ik van liefde kwijn. Cant. V. 8.

Maria van haren goddelijken Zoon, het eenig voorwerp harer liefde gescheiden, kwijnde van liefde in afwachting van den dag, die haar met Hem zou vereenigen. Indien de heilige apostel Paulus zoo vurig verzuchtte: „Ik wensch ontbonden te worden en met Christus te wezen” en zoo zeer wenschte de banden des lichaams te verbreken, om met Jesus, het voorwerp zijner liefde, vereenigd te worden, hoezeer moet Maria, die haren goddelijken Zoon met onvergelykelyk grootere liefde beminde, dan naar die zalige stonde hebben verzucht. De wil Gods hield haar op aarde, en zij onderwierp er zich aan, maar alle verlangens harer ziel waren op den hemel gericht. Volkomen van de aarde en alle schepselen onthecht, waren haar geest en haar hart geheel van haar Welbeminde vervuld. Zij beminde niets dan Jesus; zij wilde niets dan Jesus; zij verzuchtte steeds naar Jesus; haar hart werd met eene onweerstaanbare kracht tot Jesus gedreven. *Dochters van*

Jerusalem riep zij uit met de bruid van het Hooglied, zegt aan mijn *Welbeminde*, dat ik van liefde kwijn...

Die liefde, welke in het hart van Maria zonder eenigen hinderpaal heerschte, hield al hare gedachten bezig, groeide dagelijks aan, klom door hare verlangens tot steeds hogere volmaaktheid, zoodat zij immer in hevigheid toenemende, eindelijk de banden van het sterfelijk lichaam verbrak. De dood van Maria had geene andere oorzaak, dan de vurigheid harer liefde. Zonder eenig gevoel van pijn of smart ontvlood hare ziel dit sterfelijk omhulsel; om met haar goddelijken Zoon zich te vereenigen...

Beschouwen wij Maria op haar sterfbed als een kostbaar slachtoffer, dat zijne opdracht in de vlammen der liefde voltooit; volgen wij hare ziel met onze gedachten, en hooren wij de hemelsche geesten vol bewondering uitroepen: „*Wie is zij, die daar opstijgt als een welriekende damp uit specerijen van myrrhe en wierook.* Wie is zij, die door de warmte der goddelijke liefde van het lichaam ontbonden, op eene wolk van heilige begeerten wordt opgevoerd tot haren *Beminde*.

BEMERKINGEN.

1. Wat voor een gevangene, die sedert lang in de boeien zucht, de dag zijner bevrijding is; wat voor een ongelukkige balling, na lang rondzwerven, de terugkeer is in zijn dierbaar vaderland; wat voor een teerbeminden Zoon, het weder aanschouwen is van eene geliefde moeder na lange afwezendheid, dat is de dood voor de ware religieuze. Gedurende lange jaren in den harden kerker

van dit ellendige lichaam opgesloten; hier op deze aarde als ballinge ver van den hemel, haar vaderland, verwijderd. Van het aanschouwen van Jesus, haar Welbeminde verstoken, wordt de ziel met eene zoete en heilige vreugde vervuld, wanneer zij deze plechtige, troostvolle woorden in de ooren hoort klinken: *Vertrek, christen ziel, uit deze wereld. Proficiscere, anima christiana, ex hoc mundo.* Vertrek uit dit dal van ellende, uit dit land van slavernij, waar gij aan zoovele gevaren hebt blootgestaan, waar gij zooveel te strijden hebt gehad, zoovele rampen en kwellingen hebt verduurd. *Vertrek, christen ziel, uit deze wereld.* De Koning der heerlijkheid is over u tevreden. Gij zijt Hem welgevallig; zie daar is Hij, *Hij komt tot u vol zachtmoedigheid. Ecce Rex tuus venit tibi mansuetus.*

Op de droefheid zal de vreugde volgen, op den arbeid de belooning. Een vloed van vrede zal u overstroomen. Voor alle eeuwigheid zult gij deel hebben in zijne glorie. *Vertrek uit deze wereld, christen ziel, in den naam van den almachtigen Vader, die u geschapen heeft, in den naam van Jesus Christus, zijnen Zoon, die voor u geleden heeft, in den naam van den heiligen Geest, die in u is nedergedaald. In den naam der engelen en der aartsengelen,.... in den naam der heilige martelaren en belijders,.... in den naam der heilige maagden en van alle heiligen, van nu af zij uwe woonplaats in den vrede en het heilig Sion het verblijf uwer rust.* Wie zal de vreugde beschrijven der ware religieuze bij het hooren van die woorden? Maar vooral, hoe zal hare ziel in verrukking geraken op het oogenblik, dat de bewakers der heilige stad den

sluier oplichten, die het Heilig der Heiligen voor onze oogen verbergt. De heilige apostel Paulus had voor een oogenblik de zoetigheden des hemels gesmaakt, en hij kon er niets anders van zeggen, dan dat zij onuitsprekelijk zijn. Hoe zouden wij ze ons dan kunnen voorstellen, hoe er slechts een flauw denkbeeld van kunnen geven? Neen, noch oog heeft gezien, noch oor heeft gehoord, en het is nooit in het hart van den mensch opgekomen, wat God bereid heeft voor diegenen, welke Hem beminnen. O beijveren we ons dan uit al onze krachten, om ons tot een heiligen en gelukkigen dood voor te bereiden!

2. Het geluk van, even als Maria, in vrede en in de omhelzing des Heeren te sterven, is voorzeker de kostbaarste en meest gewenschte vrucht des inwendigen levens. Welke zoete vertroosting voor eene getrouwe ziel, voor eene ware religieuze, den tijd der beproevingen geëindigd te zien! Welk geluk eindelijk eene aarde te mogen verlaten, waar zij zoo lang als ballinge werd teruggehouden, om opwaarts te vliegen naar het verblijf van eeuwigen vrede, van vreugde en heerlijkheid, waar de eenige bezigheid is God te genieten, zonder vrees van Hem ooit te verliezen.

„Ik had nooit gedacht, dat het zoo zoet was te sterven,” zeide en herhaalde op zijn sterfbed de godvruchtige pater Suarez. Dat geluk zullen ook wij smaken, wanneer wij als ware religieuzen leven. En daartoe zal het nuttig zijn, dikwijls aan den dood te denken. *Gedenk uwe uitersten*, zegt de wijze man, *en gij zult nooit zondigen*. Denken wij dikwijls aan den dood, en wij zullen

alles vermijden, wat onze ziel zou kunnen bezodelen. De gedachte aan den dood zal ook een krachtig middel zijn, om ons te onthechten van *de wereld, wier gedaante voorbij gaat*, om ons los te maken van alles, wat ons omringt.

De gedachte aan den dood zal ons insgelijks aanmoedigen, om ons kruis met edelmoedigheid te dragen, en met vreugde het leven van opoffering te leiden, waartoe wij ons zelve vrijwillig uit liefde tot God hebben veroordeeld. Nog een weinig tijds, en de dood zal ons in het bezit stellen van *de kroon, welke bereid is voor hen, die wettig zullen gestreden hebben*. Wekken wij in ons het verlangen op naar den dood, om uit het droevige gevaar te worden verlost, waarin wij altijd verkeeren, van God te vergrammen, onze goede voornemens te vergeten, en ongelukkig te worden.

Verlangen wij naar den dood, omdat hij de straf is der zonde, en wij moeten wenschen aan de goddelijke rechtvaardigheid voldoening te geven.

Verlangen wij naar den dood, omdat hij het grootste offer is, dat wij aan God kunnen brengen, en wij niets zoo zeer op prijs moeten stellen als den geest des offers.

In een woord, verlangen wij naar den dood, daar hij alleen den sluier kan verscheuren, die ons belet den God onzer liefde, den Bruidegom onzer zielen te aanschouwen, aan wien wij alleen toebehooren, en dien wij varig wenschen gedurende alle eeuwigheid innig te beminnen.

Heilige Maagd, verkrijg voor ons uwe kinderen den geest des offers; en dat de heilige liefde haar offer

voltrekke, gelijk zij het uwe voltrok in het uur van uw dood.

VOORBEELD.

De heilige Joannes Franciscus Regis, S. J.

De heilige Joannes was een vurige minnaar van Maria, met ontelbare genaden werd hij door haar begunstigd, en verdiende in het uur van zijn dood een bezoek van haar te ontvangen.

In den avond van den 31^{en} December zijn einde voelende naderen, werd hij met een buitengewone blijdschap vervuld. Omtrent middernacht opende zich de hemel. Jesus en Maria verschenen hem, en noodigden hem uit, om de eeuwige belooning van zijn onvermoeiden arbeid te komen ontvangen. Deze verschijning trof hem zoodanig, dat hij zijne verrukking niet kon bedwingen. Hij wendde zich tot broeder Bideau, zijn medgezel, en zeide: „Ach! mijn beminde broeder, wat geluk, wat sterf ik tevreden! Ik zie Jesus en Maria, die zich gewaardigen mij te gemoet te komen, om mij in het gelukzalig verblijf der Heiligen binnen te leiden.”

VERZUCHTING.

Ave Maria, holocaustum divini amoris.

Wees gegroet Maria, brandoffer der goddelijke liefde. Eust.

VOORNEMEN.

Van tijd tot tijd de oefeningen doen van de bereiding tot den dood.

ZEVEN EN TWINTIGSTE DAG.

Verrijzenis en Hemelvaart van de allerheiligste Maagd.

LICHAMELIJKE VERSTERVING.

OVERWEGING.

Quae est ista, quae ascendit de deserto, deliciis affluens, innixa super dilectum suum?

Wie is zij, die opklimt uit de woestijn, overvloeiende van geneugten, leunende op haren welbeminde. Cant. VIII. 5.

Het lichaam van Maria moest, evenals dat van haar goddelijken Zoon, voor het bederf worden bewaard. Dat lichaam, van de besmetting der zonde bevrijd gebleven, door ongeschonden zuiverheid geheiligd, door de wezenlijke deelneming in de menschwording des Woords zoo veredeld, mocht aan de verwoestingen des doods niet onderworpen zijn. Daarbij betaamde het, dat hare zoo zuivere, heilige, volmaakte en reeds zoo bevoorrechte ziel, de volkomene gelukzaligheid aanstonds zoude genieten. De Heer haastte zich dan ook, om haar uit het graf te doen oprijzen; en Maria, leunende op haar welbeminden Zoon, van glorie en majesteit omstraald, verliet de woestijn dezes levens, en klom ten hemel, waar God haar wachtte. Volgen wij met onze gedachten Maria in hare hemelvaart, vergezellen wij haar in hare zegepraal, met de gevoelens der levendigste vreugde. Ver-

beelden wij ons de hemelsche geesten te hooren, die vol bewondering over de glorie, waarin zij schittert, uitroepen: *Wie is zij, die opklimt uit de woestijn, overvloeiende van geneugten, en leunende op haren welbeminde?*

Door de almacht van haar goddelijken Zoon, werd het heilig lichaam van Maria, omringd van eene menigte engelen, den hemel binnengevoerd, waar het in alle eeuwigheid een eindeloos geluk en overgroote heerlijkheid geniet.

BEMERKINGEN.

1. Onze lichamen, uit de aarde getrokken, moeten tot de aarde wederkeeren, zijn aan bederf en verrotting onderworpen. Zoo heeft het een rechtvaardige God gewild, om den hoogmoed van den mensch te vernederen, en hem voor den opstand tegen zijn Schepper te straffen. Maar de ontbinding in het graf moet het eeuwig deel onzer lichamen niet zijn. Hoe verachtelijk ook in zich zelve, de heilige Geest wil er zijn tempel van maken, en Jesus Christus maakt er in zekeren zin zijn vleesch van, door de nauwe vereeniging, welke Hij met ons aangaat in de heilige Communie. Ons lichaam door zijne wezenlijke tegenwoordigheid heiligende, legt Hij er de kiem van onsterfelijkheid in. Het betaamt dus niet, dat onze lichamen, de tempels des heiligen Geestes, de ledematen van Christus, voor altijd in het stof zullen rusten; die kiem, in ons gelegd, zal niet worden verstikt. Daarenboven, onze lichamen zijn een gedeelte van ons zelve, zij nemen deel in ons strijden en overwin-

nen, het betaamt dus ook, dat zij deel hebben in de eer der zegepraal. *Ik weet, dat mijn Verlosser leeft, roept de heilige man Job uit, in het hevigste zijner smarten, en dat ik ten jongsten dage uit de aarde zal opstaan, en dat ik in mijn vleesch mijn God en Zaligmaker zien zal. Op den laatsten dag, zegt de heilige apostel Paulus, zal de bazuin klinken, en allen, die in Jesus Christus gestorven zijn, zullen verrijzen, dit sterfelijk lichaam moet de onsterfelijkheid aantrekken, dit vergankelijke de onvergankelijkheid...* Gezaaid wordt in o-eer, verrijzen zal het in heerlijkheid, gezaaid wordt in zwakheid, verrijzen zal het in kracht. Gezaaid wordt een natuurlijk lichaam, verrijzen zal een geestelijk lichaam. De heerlijkheid, welke onze lichamen zal omgeven, zal overgroot zijn; de verandering, welke men in een graankorrel ziet, wanneer hij na gestorven te zijn tal van korrelen voortbrengt, is maar een zwak beeld der verandering, die in de lichamen der Heiligen zal plaats hebben. Jesus zal hun al de hoedanigheden mededeelen, waarmede zijn lichaam in de verrijzenis schitterde. *Zij zullen glinsteren als de sterren aan het firmament door alle eeuwen heen.* De heilige Theresia zag eens de hand van den Zoon Gods; de glans, dien zij uitstraalde, was zoo levendig, dat zij in bezwijming geraakte. Wat zou het geweest zijn, indien zij zijn aanbiddelijk gelaat had mogen aanschouwen? Zoo zal het ook naar evenredigheid zijn met allen, die ten eeuwigen leven verrijzen. De heilige Kerk betoont hare eerbewijzing aan de reliquiën der Heiligen; goud, zilver, zijden stoffen, kostbare

edelgesteenten wendt zij daartoe aan. Dat moet in ons het geloof opwekken aan de heerlijkheid, waarmede die heilige overblijfselen in de verrijzenis zullen schitteren.

O God van goedheid en liefde, die niet alleen onze zielen de eeuwige zaligheid wilt schenken, maar ook onze lichamen in de verheerlijking en de zaligheid wilt doen deelen, wij bidden U, verleen ons, dat wij ons zoo groot geluk waardig mogen maken.

2. *Wij zijn erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus, indien wij nogtans mede lijden, opdat wij ook mede verheerlijkt worden. Wanneer Christus, uw leven, openbaar worden zal, zult ook gij met Hem openbaar worden in heerlijkheid. Zoo verzekert ons de heilige apostel Paulus. Doodt dan, zoo besluit hij, uwe leden, die op de aarde zijn. En in een anderen brief schrijft hij: Ten alle tijde het sterven van Jesus in ons lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jesus in onze lichamen geopenbaard worde. Hij zelf droeg het lijden en sterven van Jesus in zijn lichaam om, verzekerd, dat hij eenmaal deelgenoot zoude worden van de heerlijkheid Gods. Dit is ook voor ons de weg ter verheerlijking. Wij moeten hier op aarde ons vleesch kruisigen met zijne begeerlijkheid. Welnu, wij hebben ons lichaam, zoowel als onze ziel reeds den Heer toegewijd. Kastijden wij dan ook ons lichaam naar het voorbeeld van den Apostel. Versterven wij onze zinnen, luisteren wij niet naar de eischen onzer begeerlijkheid. Beoefenen wij eene gedurige versterving: te allen tijde het sterven van Jesus in ons lichaam omdragende. Het zal ons niet aan gele-*

genheden ontbreken; overal zullen wij er vinden, bij dag en bij nacht, in het gebed, in eten en drinken, in onze bezigheden, ja in den tijd van uitspanning, in voor- en tegenspoed; mochten wij immer een goed gebruik er van maken.

Dooden wij onze ledematen, die op de aarde zijn, en wij zullen met Christus openbaar worden in heerlijkheid. Door versterving moeten wij ons lichaam onder bedwang houden. *Die zijn slaaf te keurig voedt, zal hem weder-spannig bevinden.* Ons lichaam moet de slaaf, de getrouwe dienaar zijn van onze ziel; en dat zal het zijn, wanneer wij het met gestrengheid behandelen; integendeel, hebben wij te veel zorg voor ons lichaam, het wordt oproerig, en wij loopen gevaar, dat het ons den dood zal berokkenen, en in het eeuwig verderf zal storten.

De religieuzen, die de uitwendige versterving getrouw beoefenen, houden het lichaam onder bedwang, leiden een engelen leven op aarde, genieten groote vrijheid des geestes, houden zich gemakkelijk bezig met de hemelsche zaken, en trekken over zich zelve en over de heilige Kerk Gods rijke genaden af.

VOORBEELD.

De heilige Gertrudis.

De heilige Gertrudis werd in de dertiende eeuw te Eisleben, uit adellijken stam geboren. Slechts vijf jaren oud, werd zij aan de zorgen van Benedictijner nonnen toevertrouwd, onder wier leiding zij steeds in innige godsvrucht toenam. Gebed en overweging

waren hare geliefkoosde bezigheid; zij wijdde aan die oefeningen al den tijd, waarover zij beschikken kon, of zeggen we liever; haar geheel leven was gebed en overweging. Daardoor werd hare ziel geheel en al door de goddelijke liefde ontvlamd; zij had een walg van de wereld en hare ijdelheden; zij bedwong en tuchtigde haar lichaam door de strengste boetvaardigheid, om zoo alles in zich te vernietigen, wat hare volmaakte vereeniging met Jesus zou kunnen beletten. Zij was eene vurige minnares van Jesus, die haar langs wonderbare wegen tot de verhevenste heiligheid opvoerde; die liefde tot Jesus ging gepaard met eene kinderlijke godsvrucht tot Maria, van wie zij ook de teederste blijken van liefde ontving. Herhaaldelijk vertoonde zij zich aan haar, en sprak haar op de minzaamste wijze toe. Eens onder anderen, dat de Kerk het feest der Hemelvaart van Maria vierde, zag zij, op het oogenblik der heilige Communie, de Moeder Gods te rechterzijde der religeuzen staan. Zij droeg een koninklijken mantel, met sierlijke bloemen getooid, die de gebeden verbeeldden, welke de heilige bruiden van Jesus aan zijne goddelijke Moeder hadden opgedragen; naarmate iedere zuster tot de heilige Tafel naderde, spreidde Maria haren mantel over haar uit, en sprak tot Jesus: „Mijn beminde Zoon, zie met welgevallige oogen „neder op deze, die mijne gedachtenis viert.” En Jesus liefkoosde allen, de eene na de andere, uit liefde tot zijne Moeder. Op haar sterfbed had de heilige Gertrudis het geluk, te worden bijgestaan door Maria en Jesus, die haar met een minzaam gelaat aanschouwde, haar hart met vreugde vervulde, en bij haar verscheiden hare ziel ontving, om ze de eeuwige vreugde binnen te voeren.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, super choros angelorum exaltata.

Wees gegroet, Maria, verheven boven de kooren der engelen. H. Greg.

VOORNEMEN.

Eenige versterving plegen met vergunning der overste.

ACHT EN TWINTIGSTE DAG.

De heerlijkheid der allerheiligste Maagd in den hemel.

HEERLIJKHEID DER RELIGIEUZE IN DEN HEMEL.

OVERWEGING.

Signum magnum apparuit in coelo: mulier amicta sole, et luna sub pedibus ejus, et in capite ejus corona stellarum duodecim.

Een groot wonder is in den hemel verschenen: eene vrouw met de zon omkleed, en de maan onder hare voeten, en op haar hoofd eene kroon van twaalf sterren. Apoc. XII. 1.

Aldus stelt ons de heilige Joannes Maria in den hemel voor; (immers, werd hem in deze veropenbaring de heerlijkheid der heilige Kerk vertoond, wij kunnen met den heiligen Bernardus en andere heiligen dit gezicht met recht op Maria toepassen, die het schitterendste sieraad dier Kerk uitmaakt.) In de verrukking eener profetische opgetogenheid, tracht hij de heerlijkheid, waarin zij schittert, te beschrijven. Hij neemt zijne toevlucht tot de stoutste beelden, hij gebruikt al wat de natuur verhevens en prachtigs aanbiedt. Vele wonderen aanschouwde hij in zijne vervoering, maar hier roept hij uit, *dat een groot wonder zich aan hem vertoond heeft. Eene vrouw met de zon als met een kleed omhuld, en de maan onder hare voeten, en op haar hoofd eene kroon van twaalf sterren.* Is dat

een waar beeld der heerlijkheid, welke Maria in den hemel geniet? O neen! te vergeefs zou de heilige Joannes pogen, ons de glorie dier verheven Maagd in het rijk van haren Zoon te schetsen. De verheven beelden, waartoe hij zijne toevlucht neemt, toonen ons de onmogelijkheid, waarin hij verkeert, om zijne gedachte uit te drukken.

De maat harer glorie is evenredig aan de maat van genaden, welke zij van God ontving, en aan hare getrouwe beantwoording aan die genaden — God nu schonk haar genaden overeenkomstig de verheven waardigheid, waartoe Hij haar voorbestemde; en welke verhevener waardigheid kan men uitdenken, dan die van Moeder van God? „Daardoor alleen,” zegt de heilige Augustinus, „dat „Maria Gods Moeder is, gaat zij alle verhevenheid te „boven, welke na God is uit te denken, of uit te spreken.” Daarom dan ook werd zij onbevlekt ontvangen, was zij de gezegende onder de vrouwen, vol van genade. En hoe volmaakt was steeds hare beantwoording aan de genade, die God haar schonk. Alle deugden heeft zij in den hoogsten en heldhaftigsten graad beoefend; en zij beoefende ze zonder verflauwing, steeds op volmaakter wijze, onder volkomen beantwoording aan de haar aanhoudend toestroomende genaden, gedurende geheel haar leven. Wat verdiensten moet zulk eene Moeder, bij zoodanige deugd, en die volheid van genaden, zich niet hebben verworven, door alle smarten, vernederingen en versmadingen, welke zij in en met haren Zoon verduurde; door de onvergelykelijke offers, welke zij heeft gebracht te Bethlehem in een armen stal, in den tempel bij Simeon's voorspelling,

gedurende hare vlucht en hare vreemdelingschap in Egypte, bij Jesus verlies in den tempel; te Nazareth, bij de aanslagen tegen Jesus in zijn openbaar leven gesmeed, bij zijn lijden en sterven aan 't kruis; en al dat zielelijden, die vele en langdurige offeranden, droeg zij op, de Moedermaagd, zoo rein, zoo vlekkeloos, met de vurigste, de innigste liefde. En die verdiensten maken hare gloriekroon uit in den hemel in eeuwigheid. De heilige Vaders schromen van Maria's heerlijkheid te spreken, van de eer haar bij hare tenhemelopneming geschonken; wijl zij zich onvermogennd gevoelen, om Maria naar waarde te prijzen. En hoe zouden wij dan, o verheven Moeder van God, ons uwe hemelsche verheffing kunnen voorstellen? Doch wij weten, dat ook onze zwakke, kinderlijke pogingen tot uwen lof u niet mishagen.

BEMERKINGEN.

1. In wat heerlijkheid zullen in den hemel de bruiden van Jesus schitteren! Welkdanig zal de belooning zijn van de uitgelezene schare van Christus' Kerk! *Ik zal een nieuwen hemel scheppen*, zegt de heilige Geest, sprekende van de vertroosting, die voor alle zaligen bestemd zijn; *de verledene benauwdheden zullen vergeten zijn, en zij zullen niet wederkeeren; gij zult u verheugen, uwe ziel zal in de vreugde baden gedurende de geheele eeuwigheid... Jerusalem zal juichen, en zijn volk zal in verrukking zijn... Ik zal een stroom van vrede over die stad doen vloeien... en met dezelfde teederheid, waarmede eene moeder haar kind liefkoost, zal ik u vertroosten, en gij zult in Jerusalem*

worden vertroost. Dit zal het loon zijn van allen, die getrouw zullen geweest zijn aan de geboden der wet-Indien hunne vertroosting, hun vrede, hunne blijdschap zoo groot zullen zijn; wat zal dan het deel zijn van die maagden, van de beminde bruiden des Heeren?

Van ons moet gezegd worden, wat wij van de Koningin der maagden hebben gezegd. De stroom van vrede, waarvan de heilige Geest spreekt, zal zooveel te overvloediger over ons worden uitgestort, de heerlijkheid, waarmede wij zullen bekleed worden, zal zooveel te grooter zijn, als wij getrouwer zullen geweest zijn aan de genaden, die ons elken dag worden medegedeeld; en die genaden zijn zooveel te overvloediger als onze roep heiliger, en de rang, dien wij in de Kerk bekleeden, verhevener is. O God, hoe heerlijk zal onze belooning zijn! Wij hebben gezien, dat de religieuzen het edelste gedeelte zijn van het geestelijk lichaam van Jesus, de kostbaarste schat van Christus' Kerk. O Heere Jesus, hoe schitterend moeten dan de tronen zijn, die gij voor de dochters uwer bijzondere liefde bereid hebt!

O Maria, o onze Moeder, verhaast den dag, waarop onze ziel, *als de musch aan de strikken des jagers ontsnapt*, deze aarde zal verlaten, en hare vlucht zal nemen naar die eeuwige vreugde des hemels.

2. Maar dewijl het niet alleen de waardigheid van religieuze is, noch de maat van genaden, aan die waardigheid verbonden, welke de maat onzer heerlijkheid in den hemel zal uitmaken, maar bovenal onze beantwoording aan die genaden; moeten wij met alle naarstigtheid

raken, om nooit het minste gedeelte van die gave Gods te verliezen. De Heiligen werkten steeds getrouw mede, met al de genaden, die zij van God ontvingen; moge dit ook van ons kunnen worden gezegd. Hiertoe zijn voreker krachtige pogingen, groote offers noodig; maar vergelijken wij die pogingen, die offers, met de goederen, waarvan zij de bron zullen wezen, en zij zullen ons licht oeschiijnen. Wij zullen uitroepen met den heiligen apostel Paulus: *Ik houde het er voor, dat het lijden van den tegenwoordigen tijd van geene waarde is, bij de toekomstende heerlijkheid, welke in ons zal geopenbaard worden.* Wachten wij ons dan wel, van ons ooit door den arbeid te laten ontmoedigen of afschrikken. Indien de natuur somtijds moede wordt of wankelt, doen wij dan wat dezelfde Apostel van de aartsvaders getuigt: zien wij op de belooning. David zegt van zich zelve, dat de gedachte aan den hemel zijne zwakheid ondersteunde, in de pogingen, die hij moest aanwenden, om getrouw de geboden van zijn God te onderhouden. Volgen wij dien heiligen Koning na: vestigen wij dikwijls onze blikken op den hemel, en geen arbeid of strijd zal ons te zwaar vallen.

VOORBEELD.

De heilige Gertrudis.

Terwijl de zondaars in het uur des doods met schrik zijn bevangen, en een voorgevoel hebben van de pijnen der hel, die hen wachten, zijn de dienaren Gods daarentegen door een onuitsprekelijken vrede overstroomd, en genieten een zoeten voorsmaak van de hemelsche vreugde, die zij op het punt zijn van binnen te gaan. Zoo was het vooral met de groote heilige Gertrudis. Jesus en Maria, die haar gedurende haar leven zulke buitengewone blijken van liefde hadden

gegeven, verdubbelden die nog in het uur van den dood. Zij daalden uit den hemel, om de ziel der Heilige te gemoet te treden. Eene groote schaar gelukzalige geesten omringden hen, waaronder eene menigte maagden in het wit gekleed, die de levendigste blijdschap toonden. De Zoon Gods opende zijn heilig hart, om de ziel zijner beminde bruid te ontvangen, en verscheiden malen hoorde men de engelen met een heilig ongeduld uitroepen: *Veni, veni, veni, Domina, te expectant coeli. Kom, kom, kom, Koningin, de hemelen verwachten u.*

Te midden dezer teedere uitnoodigingen der heilige engelen en van haar goddelijken Bruidegom, scheidde de ziel der Heilige van het lichaam, en vloog als een blanke en zachtmoedige duif in het heilig hart van haren Bruidegom. De hemelen openden zich, het hemelsch hof hief van vreugde een lofzang aan, en Gertrudis door haren Welbeminde gedragen verhief zich als op een praalwagen tot in den schoot der Godheid. Daar wachtten haar nieuwe vreugde en zoetigheden, daar deed de Heer haar alle wellusten zijner liefde smaken, wellusten, welke het alleen aan de engelen en heiligen des hemels gegeven is uit te drukken. De opperste Minnaar der zielen noemde haar niet anders meer dan zijne Maagd, zijne Welbeminde, zijne Vrouwe, zijne Koningin. Hij noodigde haar uit om tot Hem te naderen, drukte haar in zijne armen, klemde haar aan zijn hart, en gaf haar blijken van de innigste liefde.

De heilige ziel, aan wie het vergund werd dit tooneel te aanschouwen, heeft het zelve op Gods bevel beschreven; en hare openbaringen, opgeteekend in het boek der openbaringen van de heilige Gertrudis, genieten in de Kerk een gezag, dat door niemand betwist wordt.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, Regina Coeli.

Wees gegroet, Maria, Koningin des hemels. H. Petrus Dam.

VOORNEMEN.

Aan den hemel denken in strijd en moeielijkheden, en vooral wanneer men zich tot neerslachtigheid geneigd voelt.

NEGEN EN TWINTIGSTE DAG.

De heerlijkheid van de allerheiligste Maagd op aarde.

DE VERHEERLIJKING VAN DE RELIGIEUZE OP AARDE.

OVERWEGING.

Beatam me dicent omnes generationes, quia fecit mihi magna qui potens est.

Alle geslachten zullen mij zalig prijzen, want Hij, die machtig is, heeft groote dingen aan mij gedaan.

Luc. I. 48. 49.

Maria sprak waarheid, toen zij in hare vervoering uitriep: *Alle geslachten zullen mij zalig prijzen.* Is er eene enkele plaats op de aarde, is er een volk, hoe verlaten ook, dat niet heeft hooren spreken van de wonderen, die in de allerheiligste Maagd zijn uitgewerkt, en dat haren lof niet verkondigt? Overal verspreidt die ster, uit Jacob gesproten, hare schitterende stralen; overal straalt de Moeder Gods in heerlijkheid; overal wekken hare deugd, en hare verhevenheid bewonderaars, maken hare macht en hare goedheid haar getrouwe en ijverige dienaars. Hoe verheerlijkt haar de heilige Kerk? Hoe wekt zij hare kinderen op om Maria te vereeren? Hoevele tempels ter harer eere gesticht? Hoevele feesten ter harer eere ingesteld? Hoe verheerlijkt haar God zelf door op zoovele plaatsen der aarde de meest buitengewone

gunsten, door de handen van Maria, aan de menschen mede te deelen? Hoe verheerlijken haar alle ware geloovigen, door haren lof te zingen, en tot haar als hunne Moeder en machtige Voorspreekster bij God, in alle behoeften, met volle vertrouwen, hunne toevlucht te nemen.

Vereenigen wij ons met die eenparige huldebewijzen, die van het eene einde des aardrijks tot het andere aan Maria worden gebracht, en zingen wij uit ganscher harte met de heilige kerk: *Wees gegroet, o Koningin, o Moeder van barmhartigheid, ons leven, onze zoetheid en onze hope, wees geyret.*

BEMERKINGEN.

1. God doet naar evenredigheid voor alle Heiligen, wat Hij voor de allerheiligste Maagd heeft gedaan. Nauw hebben zij deze aarde verlaten, waar zij zich beijverd hebben, om zijne glorie te bevorderen, of op zijne beurt begint Hij hen ook te verheerlijken. Hij geeft eene bovennatuurlijke kracht aan hun gebeente, en verheerlijkt hen meer, dan de wereld het hare grootste helden zou kunnen doen. „Waar zijn,” zegt de heilige Joannes Chrysostomus, „waar zijn de overblijfselen van Alexander? Dat men mij die toone, ja dat men mij den dag slechts noeme van zijnen dood. Dat kan men niet. Zoo is het niet met de dienaren van Jesus. Hun graf straalt een zoo luisterrijken glans uit, dat het zelfs de paleizen der koningen in heerlijkheid overtreft. Zij, die in purper gekleed zijn, komen nederknielen voor de reliquiën der Heiligen en hunne bescherming afsmeeken;

Hij wiens hoofd de kroon draagt, komt ootmoedig de voorspraak inroepen van een armen zondaar. Zoo is het met al de dienaren van den gekruisten Jesus. De Kerk wijdt hun tempels toe, koninkrijken en keizerrijken nemen hen aan als voorsprekers bij God, de grooten bewonderen hunne deugden, de geleerden verkondigen hun lof, al de eeuwen bewaren en vereeren hunne gedachtenis." Dusdanig is de eerbied, welken de wereld zelve bewijst aan hen, die haar verachtten, die zich zelve hebben overwonnen, die de neigingen eener bedorven natuur bedwongen, en gedurende de kortstondige beproeving van dit leven, zich aan God alleen hebben weten te hechten.

2. Die glorie is groot; is er wel eene, die meer verdient ons verlangen op te wekken? Vooral wanneer wij bedenken, dat wij ook daardoor God glorie geven, en den staat verheerlijken, waartoe God ons geroepen heeft. Welke is inderdaad de grootste roem van een getrouwen onderdaan, van een goeden burger? Is het niet, dat hij zijn koning, zijn land, zijne geboortestad beroemd maakt? Zoo is het ook met eene goede religieuze; dit is haar grootste roem; dat zij Gods glorie vermeedert, en de orde, welke haar in haren schoot heeft opgenomen, tot eere verstrekt, dit is haar ook genoeg; en hoe grooter hare liefde tot God en tot haar heiligen staat is, hoe vuriger ook haar verlangen zal zijn, God en haren staat te verheerlijken. Welnu! zijn wij heilig, en zelfs dan nog, wanneer de dood een einde zal hebben gemaakt aan onzen arbeid, zullen wij voortgaan met den Bruide-

gom onzer zielen, onzen goddelijken Koning, en onze Moeder, de religieuze orde, die ons heilig gemaakt heeft, op aarde te verheerlijken. *De rechtvaardige*, zegt de heilige Geest, *spreekt nog na den dood*. De voorbeelden, die hij gegeven heeft, de deugden, die hij heeft beoefend, zijn nog na den dood eene krachtige opwekking tot heiligheid, en strekken daardoor ter verheerlijking Gods, en tot luister der orde. Ziet de allerheiligste Maagd. Wie spreekt niet van hare nederigheid, van hare liefde, van hare zuiverheid, van al hare deugden en volmaakt-heden? en hoevele heiligen heeft de gedachtenis van hare verhevene heiligheid niet voortgebracht? Zoo zal het ook met ons zijn; zijn wij heilig en volmaakt; dat onze armoede, onze gehoorzaamheid, onze zedigheit, onze liefde voor de stilzwijgendheid en de versterving, ons tot ware religieuzen maken, en zelfs dan, wanneer wij in het bezit zullen zijn onzer kroon, zal men in de religieuze gemeente, in de orde, in de Kerk misschien, nog van onze deugden gewagen. De geslachten zullen elkander opvolgen, en onze nagedachtenis, aan die gedenkzuilen gelijk, welke de tand des tijds niet heeft kunnen beschadigen, zal altijd levendig blijven. Altijd zullen onze goede voorbeelden vruchten voortbrengen, altijd zal men bij het hooren onzer goede daden aangevuurd worden om het goede te doen, en het kwade te vluchten, om in godsvrucht, zachtmoedigheid, versterving toe te nemen, om zich zelve te verloochenen, en God alleen te zoeken. Altijd bijgevolg zullen wij de glorie van den Koning van hemel en aarde bevorderen. Altijd

ook zullen wij de orde, onze moeder verheerlijken; daar wij aan haar onze heiligheid naast God zijn verschuldigd; daar ons voorbeeld haar vruchtbaar zal maken, en met volmaakte religieuzen verrijken; en dewijl de wereld zal moeten erkennen, dat men er zekere en krachtige middelen vindt, om zijne zaligheid te bewerken, en tot heiligheid op te klimmen. Men zal dus van ons kunnen zeggen, wat van Joseph gezegd wordt: *Zijne beenderen hebben na zijn dood geprofeteerd*; en voor ons zelve zullen wij de grootste en duurzaamste heerlijkheid bekomen, die toekomt aan den getrouwen onderdaan, wien het vergund is geweest zijn koning en zijn land tot roem te verstrekken.

VOORBEELD.

De heilige Aloysius van Gonzaga.

Maria, die den heiligen Aloysius in zijn leven met zoo bijzondere bescherming begunstigd had, heeft ook na zijnen dood ter zijner verheerlijking willen bijdragen.

In het jaar 1617 kreeg zekere jongeling, Wolfgang van Asch genaamd, student in het collegie der Jesuïeten te Munchen, die eene groote devotie had tot den heiligen Aloysius, eene ontsteking aan de oogen, welke hem verplichtte zijne studiën te staken; hierbij voegde zich eene hevige en aanhoudende hoofdpijn, welke hem het geheugen in die mate benam, dat hij niet meer in staat was zijne gewone gebeden te verrichten. Sedert zeven maanden verkeerde hij in dien droevigen toestand. Toen nu alle menschelijke hulpmiddelen faalden, verwachtte hij geene hulp meer dan van de bescherming der heilige Maagd en Moeder Gods, Maria. Op den feestdag van Maria-Boodschap wierp hij zich voor haar beeld neder, en smeekte

onder het storten van tranen hare machtige hulp af. Weinige dagen daarna gebeurde er iets heel ongewoons: hij meende vier Jesuïeten te zien, die door het gezag der Kerk onder het getal der Heiligen waren opgenomen: den heiligen Ignatius, den heiligen Franciscus Xaverius, den heiligen Aloysius van Gonzaga en den heiligen Stanislaüs.

Deze vier gelukzaligen wierpen op hem een blik vol zachtmoedigheid, en verdwenen. Wolfgang was innig verheugd over dit visioen, en hoopte vastelijk door een hunner genezen te zullen worden, en zijn gezicht terug te erlangen. Zijne hoop was niet ijdel. Omtrent dienzelfden tijd vernam pater Spaiger, leermeester van Wolfgang, dat er te Valtelino in Italië vele wonderen geschiedden, door middel van olie, die brandde voor een mirakuleus beeld van den heiligen Aloysius. Hij verschafte zich een weinig van die wonderdadige olie, spoedde zich onverwijld naar zijn dierbaren leerling, en verhaalde hem, wat hij aangaande den heiligen Aloysius en de olie vernomen had. De jongeling werd aanstonds zijn visioen indachtig, en ontwaardde op hetzelfde oogenblik een groot betrouwen op Aloysius. Alvorens echter zijne bescherming in te roepen, wilde hij eerst biechten en communiceeren: daarna liet hij, gedurende drie dagen zijne oogen met die olie bestrijken, 'en smeekte vurig Aloysius' bescherming af. Reeds bij de tweede bestrijking begon hij licht te bespeuren, bij de derde kreeg hij zijn gezicht volkomen terug. Hij hoopte ook door Aloysius zijn geheugen terug te bekomen; en inderdaad, na eenige gebeden tot zijn heiligen beschermer te hebben gericht, werd het hem weder gegeven, en het was sinds beter dan vroeger, zoodat hij slechts iets behoefde te lezen, om het van buiten te kennen. Vol erkentenis wijdde Wolfgang zich geheel aan zijn hemelschen weldoener toe, en zijn leven was sinds dien tijd eene aaneenschakeling van gunsten, die hij door zijne bemiddeling ontving. Hij stierf in zeer hoogen ouderdom, en weinig tijd voor zijnen dood schreef hij eene eigenhandige verklaring van al de gunsten, welke hij door tusschenkomst van den heiligen Aloysius verkregen had.

VERZUCHTING.

Ave, Maria, decus eximium orbis terrae.

Wees gegroet, Maria, uitmuntend sieraad der aarde.

H. Cyr. Alex.

VOORNEMEN.

Het *Magnificat* of eenigen anderen lofzang ter eere van Maria bidden.

DERTIGSTE DAG.

De verheerlijking van de allerheiligste Maagd in het vagevuur.

IJVER VOOR DE ZIELEN IN HET VAGEVUUR.

OVERWEGING.

Anima in angustiis et spiritus anxius clamat ad te.

Mijne benauwde ziel en mijn bekleemde geest roepen tot u.

Baruch. III. 1.

Behalve de zegevierende Kerk in den hemel, en de strijdende Kerk op aarde, is er nog eene lijdende Kerk in het vagevuur, welker leden aan de gevaren dezer wereld ontkomen, naar de zaligheid des hemels verzuchten. Zij staan in nauwe betrekking met de leden der zegevierende en der strijdende Kerk, door den bijstand, dien zij van hen ontvangen; maar vooral tot Maria heffen zij hunne smeekende handen op, tot haar richten zij vooral hunne gebeden. Groot is de heerlijkheid van Maria in het vagevuur. Hoevele zielen hebben haar vermogen op Gods rechtvaardigheid ondervonden! Hoevele zaligen zijn er in den hemel, die door Maria aan de vlammen des vagevuurs zijn ontrukkt, en die zonder hare voorspraak, nog van het aanschouwen van God beroofd zouden zijn! Met hoeveel reden noemt de heilige Kerk die goede Moeder, *de Moeder van barmhartigheid!*

O gij, onze broeders en zusters, die in de vlammen des vagevuurs zucht, en voor uwe bedreven zonden in die

plaats van zuivering voldoening geeft aan de rechtvaardigheid Gods, *gij wier ziel benauwd en wier geest bekleemd is*, gaat voort met uwe gebeden te doen opstijgen tot voor den troon van Maria; wendt u tot haar moederhart, en het zal tot medelijden bewogen worden, zij zal zich haasten u eene behulpzame hand toe te reiken.

Wij ook, bidden wij voor de leden der lijdende Kerk; maar vereenigen wij ons tevens met de zielen, wier lijden Maria verkort heeft, om hare goedheid te loven en te verheffen.

BEMERKINGEN.

1. Wat is het hart van den christen, en vooral van den volmaakten christen, groot! Wat moet bijgevolg het hart van de religieuze groot zijn! De ware religieuze heeft al de liefde van haar hart aan haar goddelijken Bruidegom geschonken, maar in Hem en door Hem bemint zij alle menschen. Wat zeg ik? niet alleen de levenden, maar ook de afgestorvenen, de zielen in het vagevuur, omvat hare liefde, en zij doet haar de uitwerkselen harer liefde ondervinden.

Wat vermag zij veel bij God, de religieuze! Haar vermogen bij God is grooter dan dat der gewone christenen, daar zij een verhevener rang bekleedt, Jesus Christus onder meer titelen toebehoort, en Hem meer eer en glorie verschaft. De heilige Bernardus heeft van Maria gezegd, dat zij God niet vraagt, maar gebiedt. Mijn God, zouden wij hetzelfde niet kunnen zeggen van de heilige minnaressen des goddelijken Bruidegoms? Wat toch kunt Gij

haar weigeren? Esther had maar een enkel woord te spreken tot Assuërus, haar koninklijken gemaal, en het bevelschrift werd verscheurd, waarbij alle Israëlieten ter dood waren veroordeeld. Wij, bruiden van Jesus, zouden wij minder vermogen op het hart van den Koning des hemels? Hebben wij minder rechten op het hart van onzen goddelijken Bruidegom? Bidden wij derhalve, en het vonnis, waarbij onze broeders tot de zuiverende vlammen des vagevuurs zijn veroordeeld, zal worden verscheurd.

2. De liefde en de rechtvaardigheid maken het ons ten plicht, voor de zielen in het vagevuur tot God te bidden.

Wanneer wij getuigen waren van de laatste oogenblikken eens boosdoeners, die om zijne misdaden ter dood was veroordeeld, een pijnlijk gevoel zou zich van onze harten meester maken; en indien wij bij de uitvoering der straf tegenwoordig waren, zouden wij het gezicht daarvan wellicht niet kunnen verdragen. In de zielen des vagevuurs erkennen wij geene booswichten, maar heiligen; geene vreemdelingen, maar broeders en zusters; veroordeelden tot pijnen veel verschrikkelijker, dan die, welke door de menschelijke gerechtigheid kunnen aangedaan worden. Welken indruk moet derhalve het gezicht van die zielen, zoo wreed gefolterd, op ons niet maken! De menschen toch hebben meer recht op onze liefde, naarmate zij door hunne heiligheid meer gelijkenis hebben met God, en wij in nauwere betrekking tot hen staan. Zij verdienen meer ons medelijden, naarmate zij zwaardere smarten te verduren hebben. Hoe groot moet dan onze liefde niet zijn voor die zielen, welke door liefde met

God vereenigd, daar lijden in die vlammen des vagevuurs? wat innig medelijden moeten wij met haar niet hebben?

Beschouwt van naderbij, welke die zielen zijn; daalt met uwe gedachte af in die plaats, waar de goddelijke rechtvaardigheid met zooveel gestrengheid wordt uitgeoefend. Wie ziet gij daar? een vader wellicht of eene moeder, voor wie gij oorzaak zijt geweest tot vele zonden in de jaren uwer kindsheid en uwer jeugd; broeders of zusters, die gij zelve dikwijls tot het kwaad hebt vervoerd; vriendinnen en vele zwakke christenen, die uwe voorbeelden van de deugd hebben afgetrokken, toen gij nog in de wereld waart, en die gij door woorden of werken ten val hebt gebracht. Ja, vele zielen bevinden zich misschien in het vagevuur, die gij er hebt ingestort. Gij moest de straffen verduren, waarmede God haar kastijdt. Ach! wat zult gij dan doen? wat vraagt de rechtvaardigheid van u? Beijvert u ten minste om de banden te breken, welke die ongelukkige zielen gevangen houden. Uit liefde tot God, die u met zooveel barmhartigheid behandeld heeft, oefent medelijden jegens die zielen, welke Hem dierbaar zijn. Gij kunt haar helpen door uwe gebeden, goede werken, en door het toevoegen van aflaten. Zoovele aflaten, en met zoo weinig moeite, kunt gij verdienen. Maar zijt gij opletterend om het te doen? Onderzoekt u zelve en mocht gij bevinden, dat gij hierin nalatig geweest zijt, wekt u op, om in het vervolg dien plicht van liefde en van rechtvaardigheid met meer ijver te vervullen.

O bedenken we wel, dat God het lot van die zielen

in onze handen gesteld heeft, en dat derhalve onverschilligheid jegens haar onverschilligheid jegens God zoude zijn; bedenken we wat het zeggen wil, eene ziel aan die pijnen onttrekken, en den eeuwigen hemel binnen voeren; bedenken we ook, dat die zielen, door onze bemiddeling uit die vlammen verlost, niet ondankbaar zullen zijn, maar machtige voorsprekers voor ons bij God zullen wezen.

VOORBEELD.

De heilige Odilo, abt.

De heilige Odilo, abt van Cluny, was een zeer ijverige dienaar van de Moeder Gods. Hij had zich geheel aan haar toegewijd, en toonde een brandend verlangen, om hare eer te bevorderen, en getrouwe dienaren voor haar te winnen. Het was hem genoeg den naam van Maria te hooren uitspreken, om in zoo hevig gevoel van liefde te ontbranden, dat hij in de onmogelijkheid was, het voor de oogen van hen, die hem vergezelden, verborgen te houden. Wanneer in het koor het *Te Deum* gezongen werd, en men bij de woorden gekomen was: *Tu ad liberandum suscepturus hominem, non horruisti virginis uterum*, (Om de menschelijke natuur aan te nemen, ten einde den mensch te verlossen, hebt gij den schoot der Maagd niet versmaad), dan wierp hij zich uit eerbied voor de heilige Moeder Gods ter aarde neder, en betoonde haar met den diepsten ootmoed zijne hulde; en eens gebeurde het, dat hij onder het zingen dezer woorden bewusteloos ter aarde nederzank, en het vuur der liefde, dat in zijn binnenste gloeide, zich uitwendig krachtig openbaarde.

De liefde tot Maria brengt gelijkvormigheid met haar voort. De heilige Odilo is hiervan een luidsprekend bewijs. Maria is de moeder der schoone liefde; zij strekt hare liefde uit tot den hemel en tot de aarde, tot de levenden en de dooden. Het hart van den heiligen Odilo was hierin een afbeeldsel van het hart van Maria. Gelijk zij, beminde hij alle menschen; voornamelijk was zijne liefde groot voor

de zielen in het vagevuur. Daar hem door God veropenbaard werd, dat zijne gebeden voor die arme zielen haar zeer voordeelig waren, beval de heilige abt aan al zijne broeders, dat zij zich met hem zouden vereenigen, om hare verlossing te bewerken. Hij schreef hun werken van godsvrucht en verstervingen voor, en hij is de eerste, die tot lafenis dier zielen bepaald heeft den dag te vieren, welke heden ten dage de geheele wereld door bekend is onder den naam van *de gedachtenis der geloovige zielen*. De heilige Kerk, met dien dag daarvoor vast te stellen, heeft algemeen gemaakt voor de geheele wereld, hetgeen de heilige Odilo voor de religieuzen zijner orde in het bijzonder bepaald had.

VERZUCHTING.

Ave Maria, forceps purgatorii.

Wees gegroet Maria, bevrijdster van de zielen in het vagevuur. H. Andr. Cret.

VOORNEMEN.

Zorgvuldig de gelegenheden waarnemen, om aflaten te verdienen voor de geloovige zielen.

EEN EN DERTIGSTE DAG.

Het allerheiligste hart van Maria.

GODSVRUCHT TOT HET HEILIG HART VAN MARIA.

OVERWEGING.

Omnis gloria filiae regis ab intus.

Al de glorie van de dochter des Konings is van binnen.

Ps. XLIV. 14.

De uitwendige glorie van Maria is ongetwijfeld groot; zij is boven den lof en de bewondering van alle engelen en menschen verheven. Doch die uitwendige glorie is maar eene flauwe afstraling van hare inwendige schoonheid. Ziet dien verheven tempel, die zich met zooveel majesteit aan uw oog vertoont. Wat bevalligheid en pracht in zijn bouwvorm? Wat stoutheid in zijne hoogte? Het vernuft van den kunstenaar schijnt zich uitgeput te hebben om hem grootsch te maken. Treedt er binnen, en gij zult zeggen, dat alles, wat het oog in het uitwendige bewonderde, als niets is; en gij zult daarin de woonstede van den grooten Koning des hemels erkennen. Zoo is het ook met Maria. De hand des Scheppers heeft geen hart gevormd, dat zoo volmaakt en onze hulde en bewondering zoo overwaardig is, als het hart van Maria. De heilige Drievuldigheid vormde dat hart op eene geheel bijzondere wijze, en schepte er behagen in, om het met de uitstekendste en overvloedigste ge-

naden te verrijken. De eeuwige Vader gebruikte zijne Almacht, om in Maria een hart te vormen, vol eerbied en onderwerping aan zijn Schepper; God de Zoon schonk haar een Moederhart, waarin Hij als in zijn heiligdom wilde wonen; de heilige Geest deelde haar het hart eener Bruid mede, dat blaakte van de reinste en vurigste liefde. In dat hart neemt hare glorie haren oorsprong; dat hart is de zetel harer genaden, harer verdiensten, harer grootheid. Uit dat hart, als uit een brandpunt van licht en vuur, schieten schitterende stralen uit, die de geheele aarde verlichten en verwarmen.

Het verstand van den mensch kan onmogelijk al de grootheid, al den rijkdom, de volmaaktheid begrijpen, die in dit heilig Hart is besloten. Vereenigen wij onze stem met de stemmen der Heiligen, die niet ophouden den lof van dat heilig hart in den hemel te bezingen; vereeren wij dat hart met eene teedere liefde, opdat ook wij verdienen in den hemel er eenmaal den lof en de grootheid van te verkondigen. Dringen wij door in het hart van Maria bij het overwegen harer geheimen. Het is een waar paradijs, waar wij met den Welbeminde, die er zijn behagen in scheidt, rust, vreugde en ons geluk zullen vinden. Treden wij dan in dit heiligdom, en vestigen wij er voor altijd onze woning.

BEMERKINGEN.

1. O gelukkige wonde, welke, volgens de voorspelling van den heiligen Simeon, door het zwaard in het hart van Maria gemaakt werd! wat geluk voor ons, door

die wonde dat verblijf van liefde te mogen binnen treden ! Wat sterkte vinden wij daar ! Wat helder licht voor onzen geest ! Wat warmte voor ons hart ! Door wat zoeten vrede worden wij er overgoten ! Gelijk alle christenen , heeft Maria ook ons in haar hart opgenomen op den dag , dat wij in de heilige Kerk zijn getreden . Maar op eene geheel bijzondere wijze heeft ze er ons in ontvangen , op den dag , dat wij het religieuze leven hebben omhelsd . Toen heeft zij het ons geheel en al opengesteld , en heeft ons doen doordringen tot het Heilige der Heiligen . Daar , in die heilige rustplaats der Godheid , deelt zij ons overvloedig hare zoetigheden mede , verwarmt zij ons door hare liefde , is zij voor ons als eene minnende moeder , die haar eenigen zoon , het dierbaar voorwerp harer liefde met teederheid aan haar hart drukt . *O ! wat is het ons goed hier te zijn !* O Jesus , gij , die in het heilig hart uwer Moeder Maria uw welbehagen scheidt , richt er eene tent op voor ons , waarin wij al de dagen van ons leven met U mogen wonen .

2. Het hart van Maria moet onze bestendige woonplaats zijn ; daar zullen wij over al onze vijanden zegevieren , daar zullen wij kracht vinden , om alle moeielijkheden te overwinnen , die zich voordoen op den weg der heiligheid , waartoe wij geroepen zijn .

Met den religieuzen staat te aanvaarden , hebben wij ons aan de verleiding der wereld onttrokken , maar de wereld was niet de eenige vijand , dien wij te bestrijden hadden . Met de wereld en voor haar streden twee andere vijanden , die we niet buiten de deur des kloosters kunnen sluiten , die ons gevolgd zijn , en die niet ophouden

ons te belagen, en den oorlog aan te doen: de oude mensch namelijk en de duivel. De eene is buiten ons, maar *loopt rond als een brieschende leeuw, zoekende wie hij kan verblinden*; de andere is in ons, het is die vijand, van welke de heilige apostel Paulus zegt: *Ik ontwaar in mijne leden eene wet strijdende tegen de wet van mijn geest.*

Wat nu gedaan, om onder de aanvallen dier hevige vijanden niet te bezwijken? Wat gedaan, om van hunne woede niets te vreezen te hebben? Gaan wij tot Maria, vestigen wij onze woon in haar hart, en wij zullen niet alleen zegenvierend blijven, maar zelfs gemakkelijk de overwinning behalen. In het hart van Maria zal de duivel tegen ons niets vermogen. Een enkelen keer heeft hij beproefd tot Maria te naderen, doch hij werd met zooveel kracht verdreven, dat hij nooit meer beproefd heeft haar aan te randen. Daar, in dat hart, zullen wij ook in veiligheid zijn tegen den vijand, dien we in ons zeiven ronddragen. Wij zijn zwak, het is waar, en zeer tot het kwade geneigd. Maar in Maria en door Maria zijn wij sterk. Zijt gij tot hoovaardigheid geneigd; Maria was de ootmoedigste der schepselen; treedt haar heilig hart binnen, bekleedt u met hare ootmoedigheid, en vrees niet. Wordt gij bekoord tegen de heilige deugd; Maria was de Maagd der Maagden; bedekt u met haar maagdelijken mantel, en het vleesch zal tegen u niets vermogen. Is het de nieuwsgierigheid, de onverstorvenheid of welke neiging of hartstocht ook, die u strijd levert, gaat tot Maria, treedt in haar heilig hart, en gij zult er het geschiktste wapen voor den strijd vinden.

Stellen wij ons niet tevreden, met in het hart van Maria eene schuilplaats tegen de zonde te zoeken; wij zijn niet alleen geroepen, om het kwade te mijden, maar ook, en wel vooral, om het goede te doen. Onze heilige roeping vordert van ons eene uitstekende heiligheid. Waar zullen wij die kostbare parel vinden? In ons? Neen, wij zijn slechts ellende. Maar gaan wij tot Maria.

De heilige Geest heeft van den beginne af haar hart in bezit genomen, en Hij heeft niet opgehouden er stroomen van genaden in uit te storten. Vestigen wij ons derhalve in dat heiligdom. Wij zullen er al de deugden vinden, die de Heer van ons vraagt. Wij zullen er inzonderheid die onuitsprekelijke liefde vinden, welke het einde en het kort begrip der geheele wet is. *Finis praecepti est charitas*. Het leven van Maria was liefde. Haar hart, als een gloeiende oven, zond steeds zuivere en vurige vlammen ten hemel. Gaan wij in dien vuuroven, begeven wij ons te midden der vlammen, en gelijk het ijzer, aan de werking van het vuur onderworpen, eindigt, met zelf geheel vuur te zijn, zoo zullen ook onze harten in vurige liefde ontvlammen.

VOORBEELD.

De eerwaardige Pater Eudes.

Pater Eudes, een groot ijveraar voor de glorie van God, en stichter der Missionarissen van Jesus en Maria, die aan de Kerk uitstekende diensten hebben bewezen, was zijne geboorte verschuldigd aan de allerheiligste Maagd Maria. Sedert verscheidene jaren vroegen zijne ouders aan God, dat Hij hun huwelijk zou zegenen; doch te ver-

geefs. Eindelijk deden zij eene belofte aan Maria, en hun werd een zoon geboren.

Pater Eudes was van zijne kindsche jaren af zeer godvruchtig, en in zijne godsvrucht scheidde hij nooit den eeredienst van Maria van dien haars goddelijken Zoons. Tot de priesterlijke waardigheid verheven, gaf hij zich met allen ijver over aan de verkondiging van het woord Gods. De goede uitslag, waarmede zijn arbeid bekrond werd, bracht hem op de gedachte, om eene vereeniging van Missionarissen op te richten, wier eenig doel zoude zijn, alom het evangelie te verkondigen. Hij stelde zijne vereeniging onder bescherming van Jesus en Maria.

Pater Eudes had veel devotie tot het heilig hart van Maria, was de eerste die een officie van het heilig hart opstelde, en had den troost te zien, dat dit feest in verscheidene bisdommen gevierd werd. Hij stichtte ook de congregatie der Zusters van Onze Lieve Vrouw van liefde, welke een zilver hart op de borst dragen, waarop de afbeelding geplaatst is van de Moeder Gods, die haar goddelijk Kind op den arm draagt. Aan beide zijden van het hart verheffen zich twee takken, de eene een leliën — de anderen een rozentak. De religieuzen van Onze Lieve Vrouw dragen dit hart zoo bij nacht als bij dag. Het is haar eene voortdurende herinnering aan hare toewijding aan Jesus en Maria.

Zoo beijverde zich Pater Eudes aan de Moeder Gods, de liefde en den eerbied te bewijzen, die de vurige liefde en de onuitsprekelijke zuiverheid van haar allerheiligst hart hem inboezemden.

VERZUCHTING.

Ave, cor Mariae, cordi Jesu simillimum.

Wees gegroet, hart van Maria, zoozeer gelijkend op het hart van Jesus. Ora. Eccl.

VOORNEMEN.

Eene groote devotie voeden tot het heilig Hart van Maria.

AKTE VAN TOEWIJDING.

Allerheiligste Maagd Maria, Moeder van mijnen God en mijne Moeder, Koningin van hemel en van aarde, Meesterstuk van de hand des Almachtigen, waardig voorwerp van het welbehagen der allerheiligste Drievuldigheid, schitterende spiegel van alle deugden, gedoog, dat ik mij, op het einde dezer maand van genade en zaligheid, voor uwe voeten nederwerpe, om U de schatting mijner erkentelijkheid, en mijner volkomene toewijding aan te bieden.

Heilige Maagd, en minnelijke Moeder, wat al gunsten en weldaden heb ik aan uwe goedheid te danken!

Aan uw minnend hart ben ik de onwaardeerbare weldaad verschuldigd, van uit het bederf der wereld te zijn getrokken, en tot het religieuze leven geroepen; aan U, naast God, ben ik al die bijzondere genaden verschuldigd, welke in deze heilige stede zoo overvloedig op mij neder-vloeien; die gunsten bijzonderlijk gedurende deze maand zoo mildelijk genoten.

Welke dankbaarheid ben ik U niet verschuldigd voor zoovele weldaden! Onbekwaam, o allerheiligste Maagd! om U daarvoor naar waarde mijn dank te betuigen, bied ik U aan al de eerbewijzingen, die zoovele ijverige zielen U gedurende deze maand hebben gebracht, de liefde, die zij U hebben betoond.

O mijne Moeder! Moeder van liefde en barmhartigheid! mocht ik de harten van alle menschen hebben, om U die op te dragen; mocht ik U die eer kunnen bewijzen, welke de Engelen en de Heiligen U bewijzen in den hemel! Maar dewijl ik die wenschen niet vervullen kan, wil ik ten minste alles doen, wat in mijn vermogen is. Met de gevoelens van den diepsten eerbied en de vurigste liefde aan den voet van uwen troon neergebogen, verkies ik U in tegenwoordigheid van mijn' Engelbewaarder, en van geheel het hemelsch hof tot mijne Koningin, mijne Meesteres, mijne Beschermster en Moeder, en wijd mij geheel aan U toe, mijn lichaam en zijne zintuigen, mijne ziel en al hare vermogens, mijn persoon en mijn leven. Ik neem vastelijk voor uwe eer te bevorderen, zooveel in mijn vermogen is, en er roem in te stellen uwe dienaars en toegenegen kind te zijn; nooit zal ik een dag laten voorbij gaan zonder U mijne hulde te bewijzen, en eenig gebed tot U te richten. O minnelijke Moeder! hoe zoude ik U een enkelen dag kunnen vergeten, daar Gij altijd aan mij denkt, en niet ophoudt zorg voor mijn geluk te dragen.

Wat kan, wat moet ik onder uwe zoete leiding niet verhopē? Gij toch, Gij kunt, Gij wilt mij helpen. Ja, ik koester het vaste vertrouwen, dat ik, door uwe machtige hulp ondersteund, over al mijne vijanden zal zegepralen; kracht zal vinden, om de verplichtingen na te komen, die ik aan den voet van het heilig altaar heb aangegaan, en tot de volmaaktheid te geraken, waartoe ik door Gods goedheid ben geroepen.

O allerheiligste der maagden, maak mij heilig! Geef, dat ik waarlijk arm van geest, van mijn lichaam en van mijne ziel eene offerande make, die aan God volmaakt welgevallig zij. Geef, dat ik, zachtmoedig en ootmoedig van harte, in alles aan mijn Goddelijken Bruidegom gelijkvormig moge zijn. Geef, dat ik, dood aan mij zelve, voor God alleen moge leven.

O Maria, mijne Moeder, aanvaard mijne toewijding, bewaar mij, bescherm mij, ontvlam mijn hart door eene vurige liefde, maak mij uw goddelijken Zoon waardig, opdat ik als ware bruid van Jesus levende, bij mijn verscheiden verdiene tot de eeuwige bruiloftsmaal te worden toegelaten. Amen.

EENIGE GEBEDEN, WAARAAN AFLATEN VERBONDEN ZIJN.

LITANIE

VAN DE

HEILIGE MAAGD MARIA.

Heer, ontferm U onzer.
Christus, ontferm U onzer.
Heer, ontferm U onzer.
Christus, hoor ons.
Christus, verhoor ons.
God, hemelsche Vader, ontferm U onzer.
God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U onzer.
God, Heilige Geest, ontferm U onzer.
Heilige Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.
Heilige Maria, bid voor ons.
Heilige Moeder Gods,
Heilige Maagd der maagden,
Moeder van Christus,
Moeder der goddelijke genade,
Allerreinste Moeder,
Allerzuiverste Moeder,
Ongeschondene Moeder,
Onbevleete Moeder,
Beminnelijke Moeder,
Wonderbare Moeder,

Bid voor ons.

Moeder des Scheppers , bid voor ons.
Moeder des Zaligmakers ,
Allervoorzichtigste Maagd ,
Eerwaardige Maagd ,
Lofwaardige Maagd ,
Machtige Maagd ,
Goedertierene Maagd ,
Getrouwe Maagd ,
Spiegel der rechtvaardigheid ,
Zetel der wijsheid ,
Oorzaak onzer blijdschap ,
Geestelijk vat ,
Eerwaardig vat ,
Uitmuntend vat van godsvrucht ,
Geheimzinnige roos ,
Toren van David ,
IJvoren toren ,
Gulden huis ,
Ark des verbonds ,
Deur des hemels ,
Morgenster ,
Behoud der zieken .
Toevlucht der zondaren ,
Troosteres der bedrukten ,
Hulp der Christenen ,
Koningin der engelen ,
Koningin der aartsvaderen ,
Koningin der profeten ,
Koningin der apostelen ,

Koningin der martelaren, bid voor ons.

Koningin der belijders, bid voor ons.

Koningin der maagden, bid voor ons.

Koningin van alle heiligen, bid voor ons.

Koningin, zonder vlek ontvangen, bid voor ons.

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, Spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, Verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, Ontferm U onzer, Heer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Onze Vader.

En leid ons niet in bekoring.

Maar verlos ons van den kwade.

LAAT ONS BIDDEN.

Onder uwe bescherming nemen wij onze toevlucht, Heilige Moeder Gods, verstoot onze gebeden niet in onzen nood, maar verlos ons altijd van alle gevaren, o glorierijke en gezegende Maagd, onze Vrouwe, onze Middelaresse, onze Voorspreekster, verzoen ons met uwen Zoon, beveel ons aan uwen Zoon, vertoon ons aan uwen Zoon.

Bid voor ons, H. Moeder Gods.

Opdat wij de beloften van Christus waardig worden.

LAAT ONS BIDDEN.

Stort, bidden wij U, Heer, uwe genade in onze harten, opdat wij, die door de boodschap des engels de menschwording van Christus uwen Zoon leerden kennen, door zijn lijden en kruis tot de glorie der verrijzenis gebracht worden. Door denzelfden Christus, onzen Heer. Amen.

Aflaat van 300 dagen telkens.

GEBED.

O mijne Meesteres, o mijne Moeder! aan U draag ik mij geheel op, en tot bewijs dat ik u ben toegewijd, offer ik U heden mijne oogen, mijne ooren, mijn mond, mijn hart, mij zelve geheel en al. Daar ik dan de uwe ben, o goede Moeder, bewaar mij, verdedig mij als uwe bezitting en uw eigendom.

VERZUCHTING.

O mijne Meesteres, o mijne Moeder! gedenk, dat ik de uwe ben, bewaar mij, verdedig mij als uwe bezitting en uw eigendom.

Allen, die 's morgens en 's avonds een Wees gegroet met het bovenstaande gebed en de verzuchting bidden, om in de bekoringen, vooral tegen de zuiverheid, Maria's hulp te verwerven, verdienen iederen dag 100 dagen aflaat. En zoo zij die devotie gedurende eene maand hebben beoefend kunnen zij eenmaal, onder de gewone voorwaarden, een vollen aflaat verdienen.

GEBED.

Gedenk, o goedertierenste Maagd Maria, dat het nooit gehoord is, dat iemand, die tot U zijne toevlucht nam, uwen bijstand verzocht, of uwe voorspraak inriep, door U verlaten is geworden. Vol van dit vertrouwen kom ik tot U, o Maagd der maagden, en zuchtende onder het gewicht mijner zonden, werp ik mij rouwmoedig voor uwe voeten neder. O Moeder van het eeuwig Woord, versmaad mijne gebeden niet, maar neem die gunstig aan, en gewaardig U die te verhooren. Amen.

Aflaat van 300 dagen telkens.

GEBED TOT HET HEILIG HART VAN MARIA.

O hart van Maria, Moeder van God en onze Moeder, o Hart, het beminnelijkste voorwerp van het welbehagen der aanbiddelijke Drievuldigheid, en al de vereering en teedere liefde van Engelen en menschen waardig; Hart, dat het meest gelijkvormig aan het Hart van Jesus, er het getrouwste afbeeldsel van zijt. O Hart vol goedheid, vol van medelijden met onze ellenden, gewaardig U het ijs onzer harten te doen smelten, en maak, dat onze harten in alles gelijkvormig worden aan het Hart van den goddelijken Zaligmaker. Stort er de liefde van uwe deugden in uit, en ontvlam ze met dat heilig liefdevuur, waardoor Gij zonder ophouden brandt. Neem de heilige Kerk onder uwe bescherming, wees altijd haar liefdevol toevluchtsoord en hare onoverwinbare sterkte tegen al de aanvallen van hare vijanden. Wees onze weg, om tot

Jesus te gaan, en het kanaal, waardoor wij alle genaden ontvangen, die wij noodig hebben om zalig te worden. Wees onze hulp in al onze noodwendigheden, onze troost in de kwellingen, onze kracht in de bekeringen, onze toevlucht in de vervolging, onze bijstand in al de gevaren, maar vooral bij den laatsten strijd van het leven, in het uur des doods, in dat ontzaglijk oogenblik, in die vreeselijke stonde, waarvan onze eeuwigheid afhangt, en waarin de geheele hel tegen ons zal ontketend zijn, om onze zielen te rooven. O doe ons, medelijdende Maagd, doe ons dan vooral de zoetheid van uw moederlijk Hart, en al de macht die Gij bezit op het Hart van Jesus, ontwaren. Ontsluit ons dan in de Bron zelve der barmhartigheid, een zeker toevluchtsoord, van waar wij in het paradijs kunnen overgaan, om Jesus en U door de eeuwen der eeuwen te mogen verheerlijken. Amen.

SCHIETGEBED TOT DE HEILIGE HARTEN VAN JESUS EN MARIA.

Dat het allergoddelijkst Hart van Jesus en het allervlekkeloost Hart van Maria altijd en overal gekend, geloofd, gezegend, bemind, gediend en verheerlijkt mogen worden. Amen.

Zestig dagen aflat eens daags te verdienen, door hen, die dit gebed tot het heilig Hart van Maria en het schietgebed godvruchtig zullen bidden.

SCHIETGEBEDEN.

Zoet Hart van Maria, wees mijn heil!

Aflat van 300 dagen telkens, en eens in de maand volle aflat onder de gewone voorwaarden.

Gezegend zij de heilige en onbevleete Ontvangenis van de zalige Maagd Maria.

Aflaat van 300 dagen telkens.

O Maagd Maria, Gij waart in uwe Ontvangenis onbevleete, bid voor mij den Vader, wiens Zoon Gij van den heiligen Geest ontvangen en gebaard hebt!

Aflaat van 100 dagen telkens.

INHOUD.

	bladz.
Inleiding	5
Op den vooravond van de Meimaand.	
Vorbereiding tot de oefeningen der Maand van Maria . .	9
1ste DAG. Vorbereiding der allerheiligste Maagd tot het goddelijk Moederschap.	
Roeping tot het Christendom	14
2de DAG. Voorzienigheid Gods over de heilige Maagd.	
Roeping tot den religieuzen staat	21
3de DAG. De onbevleete Ontvangenis der allerheiligste Maagd.	
Religieuze heiligheid.	26
4de DAG. De Geboorte der allerheiligste Maagd.	
Intrede in het religieuze leven	31
5de DAG. De Opdracht van de allerheiligste Maagd.	
Verzaking van de wereld	36
6de DAG. Het leven van de allerheiligste Maagd in den tempel.	
Het religieuze leven.	41
7de DAG. De heilige Maagd Maria doet belofte van zuiverheid.	
Zuiverheid	46
8ste DAG. Huwelijk van de allerheiligste Maagd met den heiligen Joseph.	
Middelen om de zuiverheid te bewaren	51
9de DAG. Maria-Boodschap.	
Het aannemen van het religieuze kleeid	57
10de DAG. De Menschwording des Woords.	
De Professie	63
11de DAG. Bezoek van de allerheiligste Maagd aan hare nicht Elisabeth.	
Liefde tot den naaste	68

12de DAG. De Lofzang der allerheiligste Maagd. Het zoeken van God alleen	74
13de DAG. Stilzwijgen van Maria ten opzichte van den heiligen Joseph. Ootmoedigheid	79
14de DAG. Reis van de allerheiligste Maagd naar Bethlehem. Armoede	85
15de DAG. De Baring van de Allerheiligste Maagd. Het heilig Sacrament des Altaars	92
16de DAG. Maria bij de kribbe van het goddelijk Kind. Gebed	99
17de DAG. De Zuivering van de allerheiligste Maagd. Gehoorzaamheid	106
18de DAG. De reis van de allerheiligste Maagd naar Jerusalem. Dagelijksche zonde	113
19de DAG. Het verblijf der allerheiligste Maagd te Nazareth. Geestelijke leiding	119
20ste DAG. De allerheiligste Maagd op de bruiloft van Cana. Geestelijke dorheid	125
21ste DAG. De allerheiligste Maagd tijdens het openbaar leven van Jesus. Vernederingen	132
22ste DAG. De allerheiligste Maagd aan den voet van het kruis. Opoffering	138
23ste DAG. De heilige Joannes tot zoon aan de allerheiligste Maagd gegeven. Onthechting van zijne ouders	144
24ste DAG. De allerheiligste Maagd in de eetzaal van Jerusalem. De geestelijke afzondering	150
25ste DAG. Het leven van de allerheiligste Maagd na Pinksteren. Goed voorbeeld	156
26ste DAG. De Dood van de allerheiligste Maagd. De dood der religieuze	163

27ste DAG. De Verrijzenis en de Hemelvaart van de allerheiligste Maagd. Lichamelijke versterving.	169
28ste DAG. De heerlijkheid der allerheiligste Maagd in den hemel. De heerlijkheid der religieuze in den hemel.	175
29ste DAG. De heerlijkheid van de allerheiligste Maagd op de aarde. De verheerlijking van de religieuze op aarde	181
30ste DAG. De verheerlijking van de allerheiligste Maagd in het vagevuur. IJver voor de zielen in het vagevuur.	188
31ste DAG. Het allerheiligste Hart van Maria. Godsvrucht tot het heilig Hart van Maria	194
Akte van toewijding aan Maria.	200
Eenige gebeden, waaraan aflaten verbonden zijn.	203

A. M. D. G.